

IRIS JOHANSEN
Să nu crezi în nimeni

Traducere: ROSANA NEDELCIU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JOHANSEN, IRIS
Să nu crezi în nimeni/Iris Johansen; trad.: Rosana Nedelciu
— Bucureşti: Lider, 2005 ISBN 973-736-006-0

I. Nedelciu, Rosana (trad.)

821. LII (73)-31135.1

Redactare: SANDA TAŞULA
Tehnoredactare: FLORINA GOGESCU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Coperta: CLAUDIA COSTACHE

NO ONE TO TRUST

Editura ORIZONTURI

1

Închisoarea Belim, Belim, Columbia

Un gândac i se urca, încet, pe mână.

Elena Kyler tremură în timp ce-l îndepărtă. Doamne, cât putea să urască gândacii! Şi-n celula asta colcăiau, dar cel puţin nu erau atât de îngrozitori ca

şobolanii…

Încetează. Celula asta nu e viaţa ta. Pleacă de aici. Gândeşte-te la ceva frumos. Părintele Dominic îi spusese întotdeauna că doar aşa poate îndura insuportabilul. Însă situaţia de acum nu era în întregime insuportabilă. Lucrurile ar fi stat aşa dacă ar fi cedat şi l-ar fi lăsat pe ticălos să câştige. Aşa că nu voia să se gândească la ceva frumos. Ar fi pângărit totul în celula asta murdară.

Se acoperi cu pătura. Doamne, era atât de frig! În timpul zilei era binişor dar, de îndată ce apunea soarele, locul devenea friguros. Celula era plină de igrasie, nu ca în adăposturile în care o ţinuseră până să ajungă aici, iar pătura pe care o primise era subţire şi tocită. Nu închisese un ochi toată noaptea.

Încetează să-ţi mai plângi de milă.

S-ar putea să ai ceva şanse aici. Gardienii aceştia păreau mai înţelegători şi nu ştiau nimic despre ea. Pregăteşte-te, va veni timpul.

Dădu la o parte pătura şi începu să facă exerciţiile obişnuite de încălzire. De când o prinseseră, exersa câte patru ore pe zi, iar

acum era chiar mai puternică. Trebuia să fie, fiindcă nu avea nicio armă la îndemână. Ca să îşi păstreze forţa, mânca şi ultimele firimituri din porţiile sărăcăcioase primite, şi îşi petrecea restul dimineţii plănuind evadarea.

Va fi pregătită.

San Francisco

— E aici? Întrebă Ben Forbes, de îndată ce intră în biroul lui John Logan. Ai reuşit să dai de Galen?

— E aici. Sau, mai bine zis, va fi aici în câteva minute. Logan se lăsă pe scaunul directorial din piele. Dar mi-a spus să te previn că nu are nici cel mai mic gând să accepte însărcinarea. Spune că s-a săturat de când cu făcătura din Columbia.

— Ne-am săturat toţi, spuse Forbes plictisit. Dar nu s-a sfârşit, şi cineva trebuie să facă ceva în sensul ăsta.

— Spune-i asta lui Galen. A pierdut doi oameni în operaţiunea de extragere pe care a făcut-o acolo. Nu-i place să-şi piardă oamenii şi, cu atât mai puţin, să lucreze cu

DEA[1]. Şi nici măcar n-ar veni la întâlnirea asta dacă nu v-aţi cunoaşte de atâta timp.

— Da, dar eu nu-l cunosc de chiar aşa mult timp. Pe când tu… i-o tăie Forbes. Nu-ţi poţi folosi influenţa?

Logan clătină din cap.

— Galen le are pe-ale lui şi nu-i rămâi prieten dacă încerci să-i schimbi părerile.

Nimeni nu ştia mai bine ca Forbes că Sean Galen se ghida după regulile lui diferite. Fusese orice, de la mercenar la contrabandist, iar printre altele se ocupase cu o grămadă de treburi necurate. Dar, diferit sau nu, era fară îndoială cel mai bun.

— Am *nevoie* de el, Logan.

— A primit mai bine de un milion de dolari pentru extragerea acelui director pe care a făcut-o pentru Compania de cafea Folger. Poţi să-i oferi atât?

— Nu, spuse Galen, apărând în cadrul uşii. Doar dacă nu cumva s-a implicat în afaceri murdare. Şi nu prea cred. Păşi tacticos prin cameră. Ce mai faci, Ben?

— Am avut zile mai bune. Dădu mâna cu Galen. Dar lucrurile s-ar putea îndrepta dacă ai coopera.

---

1 Agenţia de luptă împotriva drogurilor (n.tr.).

— Tocmai m-am întors dintr-o misiune dură. Acum sunt în vacanţă. Se aşeză pe scaunul invitaţilor. Mă duc cu Logan la pescuit.

— Te vei plictisi, spuse Forbes. Am ceva mult mai interesant pentru tine.

— Mi-ar prinde bine o porţie de lenevie acum, rânji Galen. În plus, mama mi-a zis întotdeauna că nu ştiu să mă port cu lumea. Mai ales cu agenţii federali. Întotdeauna vor să fie ei cei care stabilesc regulile jocului.

— Să plec? Întrebă Logan.

— De ce să te dăm afară din propriul birou? Întrebă Galen. Nu durează mult.

Logan se aşeză la loc pe scaun.

— OK. Comportaţi-vă ca şi cum n-aş fi aici.

N-ar fi tocmai uşor, se gândea Forbes. John Logan era un om plin de energie şi nicidecum genul care să stea deoparte. Dar, până la urmă, doar aşa a ajuns un om important în lumea afacerilor. Era ciudat să-i vezi pe Logan şi pe Galen împreună. Se asemănau ca stânca şi argintul-viu şi, totuşi, apropierea dintre ei era aproape vizibilă cu ochiul liber. Forbes auzise zvonurile despre implicarea lui Logan în unele din afacerile

extrem de dubioase ale lui Galen, înainte ca Logan să devină magnat. Şi, de-atunci, se crease între ei o legătură durabilă. Oare s-ar putea folosi de asta?

— Poţi interveni oricând, John. Ştiu că ai pus umărul la înfiinţarea centrului acela de reabilitare pentru toxicomani din Los Angeles.

Logan negă din cap.

— Eşti pe cont propriu.

Forbes oftă şi se întoarse spre Galen.

— Nu va trebui să-ţi faci probleme cu guvernul SUA. De data asta, DEA nu va interveni.

Galen îşi ridică sprâncenele.

— Tu eşti DEA.

— De data asta lucrez singur.

— Unchiul Sam n-o să fie de acord.

— Asta e. Aşa a fost înţelegerea. E prima ocazie pe care o am, în zece ani, ca să-l prind pe Chavez.

Expresia lui Galen nu se schimbă, însă Forbes remarcă o schimbare a tonului.

— Chavez?

— Rico Chavez. Cartelul Chavez. Dacă nu mă înşel, ai avut ceva experienţe legate de el.

— Acum doi ani.

— Atunci ţi-ai pierdut cei doi oameni, nu? Încercai să-l eliberezi pe William Katz, acel ştab al cafelei, de banda de rebeli care-l ţineau pentru răscumpărare, dar Chavez le-a dat mână liberă oamenilor săi ca să-i ajute. Nu te aşteptai la aşa ceva din partea lui.

— De obicei, acolo, rebelii sunt aceia care-i protejează pe lorzii drogurilor. Deci, te-ai hotărât să-l prinzi pe Chavez?

— Îl urmăresc de ani de zile. Aproape că l-am prins de câteva ori. De data asta însă, s-ar putea să reuşesc, dacă mă ajuţi, evident.

Galen deveni serios.

— Vrei să-l omor?

— Nu, vreau să-l am aici, în State, ca să-l putem aduce în faţa instanţei. Nu îl vreau doar pe el, vreau să ştiu cine distribuie drogurile în ţară.

— Chavez n-o să vină în State. Va rămâne unde e în siguranţă.

— Nu şi dacă ar avea un motiv îndeajuns de bun să vină aici.

Galen dădu din cap.

— N-ai noroc.

— Poate că nu. Acum două luni am primit un telefon de la o femeie numită Elena Kyler. Zicea că era ţinută prizonieră de o bandă de rebeli din sudul Columbiei şi că dorea să o ajut să scape şi să-i asigur protecţie, o dată ajunsă în SUA. Spunea că se află în posesia unor dovezi ce l-ar determina pe Chavez să plece din Columbia.

— Ce dovezi?

— N-a vrut să-mi spună. A fixat ca punct de întâlnire o casă din afara unui sătuc de lângă Tomaco, urmând să vorbim pe îndelete atunci.

— E o capcană. Chavez vrea să-ţi ia gâtul, Ben.

— Nu sunt prost. Am vorbit cu informatorii din banda rebelilor şi există o femeie numită Elena Kyler. Tatăl ei a fost Frank Kyler, un mercenar american care a plecat la Bogota cu mai bine de 30 de ani în urmă. S-a căsătorit cu Maria Lopez, o luptătoare de stânga, care făcea parte din Grupul de Eliberare Naţional din Columbia. Au avut doi copii: Luis şi Elena. Maria a fost ucisă de trupele guvernului la patru ani după naşterea Elenei. Evident, Elena şi fratele ei au fost crescuţi de tată, şi el ucis

în urmă cu şapte ani. Amândoi au fost membrii unui grup rebel de pe coline. Făcu o pauză. Colinele ce înconjoară câmpurile de coca ale lui Chavez. Aşa că se leagă lucrurile.

— Te-agăţi de-un pai.

— Asta o să aflu când voi vedea. Vrea să ne întâlnim şi să fiu pregătit. E tot ce mi-a cerut. Poate dau lovitura. Merită să-ncerc.

— Da, dar nu merită să fii tu cel lovit.

Zâmbi amar.

— Poate că merită. Dacă îl prindem pe Chavez, îl vom elimina pe unul dintre cei mai mari furnizori de droguri din Columbia şi asta înseamnă să salvăm o grămadă de copii. Recunoaşte că nici ţie nu-ţi plac traficanţii de droguri, Galen.

— Da, dar eu sunt mai realist decât tine. Ar însemna să încerci marea cu degetul. Crede-mă, e o bătălie pierdută.

— Nu şi de data asta. Se opri. Am o presimţire… O cred.

— Perfect. Atunci du-te şi ad-o tu.

— S-ar putea să nu fie atât de uşor. Unul dintre informatorii mei mi-a spus că fugea de Chavez şi că a dispărut. Ezită. Se aude că a fost prinsă şi e ţinută într-o închisoare

din Belim.

— O închisoare?

— E o temniţă a guvernului, însă Chavez mituieşte gardienii ca să-i ţină şi prizonierii lui speciali.

— Atunci, nu-ţi va fi de niciun ajutor. Dacă are vreo dovadă, Chavez îşi va pune oamenii să o tortureze până va spune totul.

— Chavez e în Mexico City, are o întâlnire importantă cu clanul Delgado. S-ar putea ca femeia să fie lăsată în pace deocamdată. Am auzit că lui Chavez îi place să-şi încheie singur socotelile.

Galen oftă:

— Nu-mi spune. De fapt, vrei să-i aranjez evadarea şi să ţi-o aduc aici, nu?

— S-ar putea să fie necesar.

— Las-o baltă. Trimite o echipă DEA.

— Şi să-mi urle guvernul în cap că am încălcat statutul de oaspete în ţara lor? Ezită înainte să adauge în silă: în plus, Chavez s-ar putea să aibă informatori în agenţie.

— E dureros, nu? Spuse Galen. Ei bine, da, sunt informatori. Când e vorba de atâţia bani, corupţia devine realitate. Eşti singurul om de încredere al DEA pe care îl ştiu.

Zâmbi. Vii din alte vremuri. Eşti incoruptibil, un Eliot Ness al lumii drogurilor.

— Nu mă simt incoruptibil. Forbes făcu o grimasă. Mă simt murdar. Am intrat în jocul acesta cu foarte mult timp în urmă. Măcar o dată aş vrea să văd şi eu că se întâmplă ceva bun. Fă-o pentru mine, Galen.

— O închisoare? Galen clătină din cap. Riscul e prea mare. Nu vreau să-mi mai pierd vreun om din cauza nenorocitului acela. Mă duc la pescuit.

— Mai gândeşte-te. Ar fi o provocare interesantă şi o şansă să i-o plăteşti lui Chavez.

Forbes se pregăti să plece.

— Te sun peste câteva ore. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie. Nu ştiu cât va dura întâlnirea lui Chavez. Se opri la uşă şi se uită înapoi spre Galen. Expresia lui nu-i spunea absolut nimic. Ştia măcar că făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Folosise toate tertipurile, de la salvarea copiilor de supradoze, la şansa de a se răzbuna pe un vechi duşman. Fusese de-ajuns? Galen era unul dintre cei mai duri tipi pe care-i cunoştea, volatil ca un butoi cu

explozibil. N-avea decât să aştepte.

— Ce părere ai? Întrebă Logan imediat ce se închise uşa în urma lui Forbes.

— Ce părere să am? Repetă Galen tăios. Cred că cineva îi întinde o cursă. Cred că Chavez s-a săturat să fie urmărit de un om atât de cinstit ca Forbes şi vrea să înscENeze o ambuscadă.

— Forbes nu e bătut în cap.

— Da, dar e disperat. Îşi doreşte mult prea mult asta. Se ocupă de droguri de mai bine de douăzeci şi cinci de ani şi cred că e slujba care-ţi aduce cele mai puţine satisfacţii. După toţi anii ăştia, Forbes vrea să ştie că a făcut ceva bun. Se îndreptă către fereastră şi privi spre golf. E nebun de legat.

— Îţi place, zâmbi Logan. Şi cred că îl admiri. Întotdeauna ţi-a plăcut Don Quihote.

— Asta nu înseamnă că-l voi ajuta să lupte cu morile de vânt.

— Cum stau lucrurile în Columbia acum?

— La fel ca în ultimii patruzeci de ani. Rebelii de stânga luptă împotriva guvernului, paramilitarii luptă împotriva rebelilor şi protejează satele şi, uneori, pe traficanţii de droguri. Lorzii drogurilor stau

pe tronurile lor şi mituiesc pe toată lumea şi, probabil, controlează fiecare luptă.

— Iar Chavez este capul afacerii cu droguri?

— Unul dintre ei. După dezbinarea cartelului de droguri Caii, n-a mai existat doar un singur şef. Afacerea cu droguri s-a împărţit în câteva grupuri, lucru ce s-a dovedit mult mai profitabil şi sigur. La ordinea zilei sunt acum Internetul şi afacerile derulate fără tam-tam: Nu mai joacă nimeni cu cărţile pe masă. Singurul lucru sigur e că în toată ţara aia nu prea există persoane în care să ai încredere. Fiindcă aproape toată lumea e implicată.

— Ce-i drept, sună destul de ciudat că această Elena Kyler i-a cerut ajutorul tocmai lui Forbes.

— Asta e singura parte din toată povestea în care văd un sens. Forbes a refuzat promovare după promovare fiindcă nu vrea o slujbă la un birou, de unde să nu mai poată urmări personal furnizorii de droguri. DEA îl respectă şi îi lasă libertatea de mişcare, iar onestitatea lui e legendară printre grupurile paramilitare şi de gherilă de pe coline. Zâmbi maliţios. Crede-mă, ei

ştiu foarte bine cine e corupt şi cine nu. Dacă Elena Kyler există, atunci e clar că doar pe el îl putea alege.

— Numai că ea nu există. Logan se ridică şi îl urmă pe Galen lângă fereastră. Apa pare un pic agitată. Poate că nu e o săptămână tocmai bună de mers la pescuit.

— Mie mi se pare excelentă. Pentru numele lui Dumnezeu, ştii câte operaţiuni de salvare am făcut în Columbia? În locul ăla blestemat au loc mai multe răpiri decât oriunde altundeva în lume. Nu e treaba mea, Logan. La dracu', Forbes, nici măcar nu-şi permite să mă plătească.

— Ai destui bani.

— Venind din partea unui miliardar ca tine, afirmaţia mi se pare aproape ridicolă.

Logan râse.

— Da, ai dreptate. Doar că eu am mai multă nevoie de bani decât tine. Am o familie de întreţinut. Zâmbetul i se şterse. Adevărul e că vrei să te duci.

— Nici pomeneală! Se încruntă. Nu-i treaba mea. Sunt doar minciuni. Prea s-a nimerit ca Chavez să fie în Mexico acum. Acele aşa-zise dovezi sunt probabil născocite. Mai mult ca sigur că femeia a

fost mituită să îl atragă pe Forbes.

— Adică Elena Kyler nu se află întemniţată la Belim?

— Întrebarea ta ar trebui să-mi zgândărească sentimentele de protecţie? E o tâmpenie. Privi ţintă la Logan. Probabil că femeia îşi face de cap într-un apartament luxos plătit de Chavez. În niciun caz nu e întemniţată la Belim.

Belim

E doar corpul meu, îşi spunea Elena. „Iar eu nu sunt corpul meu. Eu sunt mintea, inima şi sufletul.

— E bine. Gardianul se repezi în ea, împingând-o în podeaua tare de beton. Târfuliţă cuminte. Îţi place, nu-i aşa?

— Da. Nu sunt corpul meu. Pot accepta pângărirea. Nu se compara cu violul din trecut, fiindcă de data asta fusese alegerea ei. Îmi place. Eşti un adevărat taur, Juan.

Nu te mai gândi la asta. Să pretindă că e altundeva, aşa cum făcuse în timpul violului. Nu, nu putea să facă asta. Trebuia să fie pregătită.

Nu sunt corpul meu.

— Oh, Doamne! Gardianul se încovoie şi scoase un strigăt gutural în timp ce-şi dădu drumul în ea.

Acum e cel mai vulnerabil.

Elena se întinse spre el ţipând, punându-şi braţele în jurul gâtului său.

— Juan!

Gardianul gâfâia.

— A fost bine pentru tine. Te-am făcut să ajungi la orgasm, nu-i aşa?

Mâinile i se încleştau în jurul gâtului lui.

— Eşti un bărbat extraordinar… îl trase înapoi spre ea. Vino la mine…

— Mă strângi prea tare, spuse el, deşi tonul trăda o satisfacţie infatuată. Lasă-mă puţin şi o voi lua de la ca…

Elena îi suci gâtul.

Bărbatul căzu fără răsuflare peste ea. Doamne, cât era de greu! Îl împinse deoparte şi sări în picioare, apoi îl târî către partea întunecată a celulei şi îl înveli într-o pătură. N-avea rost să-l îmbrace. De îndată ce va veni celălalt gardian, va trebui să se aşeze lângă Juan şi să găsească o cale de a-l atrage şi pe acesta în celulă. Trebuie să apară curând. Dăduseră cu banul să vadă cine va merge primul la ea şi acesta fusese

foarte dezamăgit.

Se ghemui lângă perete, încercând să se oprească din tremurat. Se simţea rănită, lovită şi violată. Şi, mai ales, murdară. Doamne Dumnezeule, atât de murdară! Îşi înghiţi lacrimile.

Nu sunt corpul meu.

Nu sunt corpul meu.

— Ne întâlnim în douăzeci de minute la aeroport, spuse Galen repede, când Forbes ridică receptorul.

— O vei face? Întrebă Forbes.

— Hangarul personal. Luăm avionul personal al lui Logan. I-am zis că poate să contribuie şi el mai mult decât cu vorba. Vom ateriza pe un aeroport de lângă Medellin, unde ne va aştepta un jeep care să ne ducă la Tomaco. Nu raportezi nimic superiorilor. Nu vorbeşti cu nimeni fară acceptul meu. Eu fac regulile. În momentul în care ai sunat agenţii federali, eu am ieşit din toată povestea asta. Ai înţeles?

— Vorbim mai târziu.

Galen încercă să se stăpânească.

— Ascultă la mine, Forbes. Sunt nervos. Mă gândesc că s-ar putea să fiu prins fiindcă fac prostia să merg cu tine. Prin

urmare, nu e momentul să ne jucăm cu vorbele. Ştiu că îţi place să fii şef şi că ai putea face o treabă bună. Dar nu şi de data asta. Ori mă ocup eu, ori nu mă urc în avionul ăla.

Forbes tăcu o clipă.

— I-am promis, Galen.

— O facem în felul meu.

— Bine, oftă Forbes. Tu hotărăşti ce şi cum. Închise.

Galen îşi puse telefonul în buzunar şi se îndreptă spre uşă.

Nu fusese o victorie oarecare. Forbes era încăpăţânat şi avea siguranţa dată de experienţă. Galen bănuia că avea totodată şi un gen de galanterie demodată, motiv pentru care Chavez alesese o femeie ca să îl atragă în capcană.

Dacă era o capcană. Balanţa se înclina în defavoarea veridicităţii poveştii Elenei Kyler, însă el trecuse prin întâmplări şi mai ciudate decât scenariul prezentat de Forbes.

Va trebui să acţioneze ca şi cum ar fi o capcană. Era singura cale prin care îl putea ţine în viaţă pe Forbes.

Şi prin care putea să rămână întreg.

— Repetă cât poţi de rar, Gomez. Mâna lui Chavez se încleştă pe receptor. A scăpat?

— Noaptea trecută. A omorât doi gardieni şi a evadat în uniforma unuia dintre ei.

— Tâmpitule! Te-ai bazat pe gardienii închisorii şi nu pe oamenii tăi?

— Juarez, gardianul, n-a fost de acord ca oamenii noştri să deţină controlul asupra închisorii. Zicea că n-ar da bine.

— Îl plătim bine tocmai ca să nu ne facem probleme în sensul acesta. De ce ai ascuns-o în închisoarea aia în loc să o duci la baza noastră?

— Eram aproape de Belim şi m-am gândit că două, trei zile în celula de acolo o vor înmuia.

— Găseşte-o.

— Suntem deja pe urmele ei. O femeie cu semnalmentele ei a fost văzută îndreptându-se către dealurile aflate la sud de Belim. Nu va scăpa. La urma urmei, e doar o femeie.

— Mă-ntreb dacă aşa au gândit şi cei doi gardieni, înainte să fie omorâţi, spuse Chavez mieros.

Gomez realiză că făcuse o gafa.

— Nu voi mai face nicio presupunere. Vă voi raporta de îndată ce o prindem.

Idiotul!

Chavez se albi la faţă. Îi venea greu să se stăpânească. Îl avertizase pe Gomez să fie prevăzător, dar omul habar n-avea de ce era în stare Elena Kyler. Doar el îi putea face faţă. Dacă nu ar fi hotărât că întâlnirea era mult prea importantă ca să nu participe, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Nu-i nimic. Încă două zile şi negocierile vor fi finalizate. Apoi va putea pleca liniştit. Se duse la oglindă şi îşi îndreptă reverele costumului. Eticheta la care ţinea familia Delgado îl plictisea, la fel şi lipsa lor de ambiţie. Va trebui să facă faţă unei alte nopţi de băutură şi jocuri de noroc, şi va trebui să i-o tragă blondei pe care i-o puseseră la dispoziţie. Întotdeauna era o blondă, de obicei înaltă şi cu forme bine conturate – şi fină.

Fineţea i se părea cea mai respingătoare. Bărbatul e un vânător, un cuceritor, şi nu-şi poate trăi din plin puterea dacă femeia e doar o supusă slabă. Femeia trebuie să fie puternică, deşteaptă şi să aibă destulă forţă ca să fie totul mai distractiv.

Exact aşa cum era Elena Kyler.

De-abia aştepta să plece de-aici şi să pornească la vânătoare.

— Vorbeşti la telefon de când am decolat, spuse Forbes. Aş putea să ştiu pe cine ai tot sunat?

— În primul rând, pe Jose Manero.

— Manero?

— E un adevărat guru al informatorilor, unul dintre cei mai buni din lume. Mi-a furnizat informaţii în toate operaţiunile din SUA şi America de Sud. Are cele mai bune legături în branşa asta şi oameni sub acoperire implicaţi în aproape toate afacerile cu droguri din Columbia.

Forbes se încruntă.

— N-am auzit niciodată de el.

— Asta şi vrea. Tu eşti DEA. Şi am încredere că nu îi vei dezvălui numele cuiva. Şi am mai format o echipă. Galen tăie ultimul nume de pe listă. În douăzeci şi patru de ore, toţi membrii echipei vor ajunge în Columbia. Cred că ne încadrăm în timp. Am sunat un om de legătură din Mexico City şi mi-a confirmat că Chavez încă e acolo. Omul meu mă va anunţa când se pune în mişcare Chavez. Se uită la

notiţele lui mâzgălite. Închisoarea din Belim n-ar trebui să ne pună probleme. E un pic mai mare decât o temniţă de oraş, iar gardienii sunt la fel de corupţi ca şi directorul închisorii. Aş folosi mai degrabă mita, şi nu explozibilul. Doar că explozibilii lucrează repede, iar mita, uneori, necesită timp şi pricepere. Va trebui să vedem dacă…

— Nu cred că e cazul să-ţi faci griji în privinţa închisorii.

Galen se uită la el.

— Nu asta fost înţelegerea?

— Tocmai mi-am sunat omul din Belim.

Galen se crispă.

— Ţi-am spus să nu vorbeşti cu nimeni fară să mă anunţi.

— N-a fost un telefon oficial şi, oricum, erai ocupat, se grăbi Forbes să continue. Acum două nopţi a fost mare agitaţie la închisoarea din Belim. Doi gardieni au fost omorâţi, iar Elena Kyler a scăpat.

— Aha.

— Entuziasmul tău e debordant, spuse Forbes. Aşa, ne va fi mult mai uşor. Acum nu trebuie decât să o ridicăm. Mergem la Tomaco şi aşteptăm să vină ea la noi.

— Vrei să spui, să vină la tine. Eu mă retrag. Te-am avertizat, Forbes.

Forbes se încordă.

— N-am făcut nimic care să pună... OK, recunosc, nu ţi-am urmat instrucţiunile, promit că nu se va mai întâmplă. În regulă?

Galen tăcea.

— Te rog.

Galen îl privi fix timp de un minut şi apoi ridică din umeri.

— Oricum, s-ar putea să nici nu mai ai nevoie de mine acum.

Forbes zâmbi brusc.

— Eşti dezamăgit. Ai făcut rost de informaţii, ai pus la cale planul de bătaie şi acum nu-ţi mai folosesc la nimic. Asta e, Galen.

— Mă descurc eu. Îşi aruncă pixul. Deşi s-ar putea să nu fie chiar atât de simplu precum crezi. Femeia poate fi prinsă înainte să ajungă la Tomaco. Sunt mai bine de şaptezeci de mile depărtare de Belim. Sau poate că asta nu e decât o altă mişcare de-a lui Chavez. Sau poate că va fi atât de speriată, încât va fugi şi nu vei mai auzi de ea niciodată.

— N-o să fugă. Îşi mută privirea către

întunericul din afara avionului. N-ai vorbit tu cu ea. N-am auzit niciodată pe cineva mai hotărât. E pe drum, Galen. O *simt.*

Avea noroi în gură.

Elena scuipă şi continuă să se târască. Ploaia din noaptea trecută fusese şi bună şi rea. Pământul ud lăsa urme dar, în acelaşi timp, câinilor le era mai greu să-i dea de urmă. Dacă avea ceva minte, trebuia să fie în stare să scape de urmăritori.

Nu va face nicio greşeală. Reuşise să-i evite timp de două zile şi continua să se strecoare printre ei. Nu se grăbea, era atentă la zgomote şi se mişca exact aşa cum o învăţase tatăl ei. La pământ. Nu te pot vedea dacă stai la pământ. Râul era doar la câteva mile după deal şi, o dată ajunsă acolo, câinii nu-i vor mai simţi mirosul.

Se opri ca să asculte. Trebui să aştepte până să audă altceva decât bătăile inimii şi respiraţia-i greoaie.

Un câine lătra în depărtare. Perfect.

Dar poate că Gomez a trimis oameni înainte ca să păzească râul. Toată lumea ştia că era un singur loc unde apa nu era atât de adâncă şi că următorul loc pe unde puteai trece dincolo se afla la o depărtare

de patruzeci de mile. Trebuia să fie gata să îi ocolească. Nu, era atât de obosită încât nu mai gândea limpede. Să fii pregătit înseamnă să fii doar defensiv, iar ea trebuia să atace. Tatăl ei îi spusese întotdeauna că, atunci când eşti vânat, singura cale de scăpare e să devii tu vânător şi să elimini pericolul în totalitate.

Închise ochii. Iarăşi moarte. Iarăşi mâini mânjite de sânge.

Încetează să te văicăreşti. Chavez ar fi perfect de acord cu filosofia tatălui ei. După ce va obţine ce vrea, o va omorî cu siguranţă. Oare se întorsese şi se alăturase grupului care-o urmărea? Nenorocitul, cât de mult i-ar plăcea să o vâneze! Gândul o înfurie atât de tare, încât îi dispăru orice regret. Dacă trebuie s-o faci, atunci nu mai pregeta. Imaginează-ţi locul unde plănuiesc să te încercuiască.

Deschise ochii şi scoase arma pe care o luase de la unul dintre gardieni. Reîncepu să se târască înainte, săpând noroiul cu coatele. Căuta cu privirea pădurea de lângă râu. Eşti acolo? Mă aştepţi?

Trebuie să devin vânător. Trebuie să elimin pericolul.

Tomaco

Casa era o fermă dărăpănată, cu trei dormitoare, situată la 8 km de Tomaco. După ce o cercetă, Galen îl lăsă pe Forbes să între.

— Nu sunt deloc impresionat. Nu e nici pe departe cel mai grozav loc în care am stat vreodată, spuse Galen în timp ce lua cu degetul praful de pe masă. Mă dezamăgeşti, Forbes. Pentru un om de talia mea, trebuia să asiguri măcar o menajeră. Aici zicea să vă-ntâlniţi?

Forbes încuviinţă din cap.

— Nu voia ca vreun om din sat să ştie de venirea noastră. Mi-a spus că de şase ani nu a mai locuit nimeni aici.

— De unde ştie ea? E destul de departe de colinele pe unde-şi pierd vremea rebelii.

— N-am întrebat. În ce dormitor vrei să stai?

— În niciunul. Şi e valabil şi pentru tine. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Le-am spus oamenilor mei să pună câţiva saci de dormit în jeepuri. Ne aşezăm tabăra în pădure şi ţinem casa sub urmărire de-acolo.

Mama mi-a spus întotdeauna că îmi face bine aerul proaspăt.

— Şi încă mai crezi că Elena Kyler îmi întinde o capcană.

— Am spus eu asta? Se duse afară şi urcă în jeep. Urcă-te şi hai să ascundem maşina în tufişuri înainte să desfacem şi să stabilim tabăra. Drept compensaţie, fiindcă te privez de un acoperiş deasupra capului, îţi voi pregăti cea mai bună masă în aer liber din viaţa ta. Sunt un bucătar excelent.

Forbes se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului.

— Presupun că tot mama ţi-a spus şi asta.

Galen porni motorul.

— Cum de-ai ghicit?

Era trecut de miezul nopţii atunci când Forbes tresări din somn.

Ceva nu era în regulă.

Se auzea ceva?

Sacul de dormit al lui Galen era gol.

Rahat.

Dădu la o parte păturile şi sări în picioare.

Casa.

Alergă prin pădure. O ramură îl lovi

peste faţă.

Putea să vadă înainte drumul ce pornea din faţa casei.

Doi bărbaţi se luptau corp la corp. Galen era deasupra. Lângă el, pe pământ, se afla o armă.

Galen mormăi şi capul i se duse pe spate după ce pumnul bărbatului ţâşni şi-l lovi în bărbie.

Bărbatul profită de momentul de slăbiciune şi se rostogoli o dată cu Galen. Apoi se eliberă din strânsoare, încercând să ajungă la armă.

Forbes făcu câţiva paşi şi împinse arma de lângă el.

Galen profită la rându-i de momentul de neatenţie al bărbatului şi-l tăie pe o parte a gâtului.

Bărbatul rămase fară vlagă.

În timp ce se ridica în picioare, Galen scoase un oftat de uşurare.

— E iute. Ridică arma. Şi dură. Aproape că mi-a rupt mandibula.

— Dură? Se blocă Forbes. E o femeie? Eşti sigur?

— Crede-mă, pot face diferenţa chiar şi în circumstanţe extreme.

Forbes scoase un fluierat lung.

— Elena Kyler?

— Probabil.

Forbes făcu un pas înainte ca să privească femeia. Era îmbrăcată într-o pereche de jeanşi negri, o cămaşă albă murdară şi o jachetă din piele. Nu reuşi să distingă prea mult în lumina lunii. Părea să aibă părul negru, scurt şi o înălţime medie.

— Am simţit ceva cald… Sângerează. Galen îngenunche şi dădu la o parte jacheta din piele. Cămaşa albă era pătată de sânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Galen, chiar trebuia să faci asta?

— Păi nici n-am făcut. E o rană de cuţit. A fost pansată, dar s-a desfăcut. Dacă nu facem nimic, va pierde mult sânge şi va muri. Îl privi pe Forbes. Tu decizi.

— Poftim?

— E bună. Se prea poate ca Chavez s-o fi trimis să te omoare. Să nu crezi că femeile nu pot fi la fel de mortale ca bărbaţii.

— Eşti nebun. Probabil că tocmai Chavez i-a făcut asta.

— Cineva a pansat rana asta. Şi, la urma urmei, o rană de cuţit nu face decât să dea şi mai multă credibilitate oricărei poveşti ar

fi inventat. La dracu', deja vrei să o crezi. A fost ghinionul ei că a dat de mine înainte să te găsească. Aşa că să-mi spui dacă oprim sau nu sângerarea.

— Bineînţeles că da.

— M-am gândit eu că asta vei spune. Sper să n-ajungi s-o regreţi. Descheie nasturii de la cămaşă şi apăsă pe rană. Du-te înapoi în tabără. Am o trusă de prim ajutor în sac, şi adu şi cele două lanterne. Voi încerca să opresc sângerarea. Nu cred că a fost afectat vreun organ important. Deja pare să curgă mai puţin sânge.

— Bine. Forbes se grăbi înapoi în pădure.

— Ţi-ai revenit. Deschide ochii, spuse Galen. Spune ceva.

Niciun răspuns.

— Vorbeşte sau îţi adâncesc rana înainte să vină Forbes şi atunci nu te vom mai putea salva. Ce păcat!

Femeia deschise ochii. Doi ochi negri, mari, îl priveau temător pe Galen.

— Bun. Am făcut ceva progrese, spuse Galen. Elena Kyler?

— Da.

— Unde e Rico Chavez?

— Nu ştiu.

Luă compresa de pe rană.

— O, vai, cred că mi-a alunecat. Cât sânge poate să curgă!

— Ţi-am spus, nu ştiu. Îl privi cu duşmănie. Am fost închisă la Belim. S-ar putea să fie aproape sau încă la Mexico City.

— Nu minţi în legătură cu închisoarea. Meriţi o răsplată. Puse compresa la loc. Mai gândeşte-te. Ai câteva minute la dispoziţie. Sunt sigur că ne vei putea da locaţia lui.

— Cel care a plecat era Ben Forbes?

— Puteai să-ţi dai seama singură, dacă nu făceai pe mortul.

— Mă aşteptam să vină singur. Putea să fie o capcană.

— Gând la gând cu bucurie.

— Cine eşti?

— Sean Galen.

— De la DEA?

— Nici în cel mai rău coşmar al meu!

— Aşa mă gândeam şi eu. Cunosc genul. Am luptat cot la cot cu mercenari din toată lumea. Tatăl meu era unul dintre ei. Aveţi toţi aceeaşi agerime.

— Nu generaliza. Eu sunt unic. Şi ar trebui să fiu şi salvatorul tău. Superman în

carne şi oase. Mai iute ca viteza lu…

— Poftim trusa de prim ajutor. Dacă se poate numi aşa. Forbes aruncă trusa masivă lângă Galen. Dumnezeule, e o adevărată unitate EMT[2]. Iar cu echipamentul din jeep poţi pune la cale un asalt în toată regula. Te-ai pregătit, nu glumă. La ce te gin… Oh, s-a trezit.

Galen încuviinţă din cap.

— Chiar de-a binelea. Este Elena Kyler.

Elena se uita la Forbes.

— Tu eşti Ben Forbes? Trebuia să vii singur.

— Am avut nevoie de puţin ajutor. Se putea să fie o situaţie mai dificilă. Mi-am ţinut promisiunea. El nu e agent federal. Ai adus dovezile?

— Nu, va trebui să mergem împreună să le luăm. Nu e departe.

— De ce nu te duci să ni le aduci tu? Întrebă Galen.

Elena îl ignoră.

— Nu ştiu cât timp mai avem la dispoziţie. Chavez va şti că am traversat râul la zece mile de-aici şi s-ar putea să cheme mai mulţi oameni şi să-i împrăştie în

2 Unitate de prim ajutor (n.tr.).

tot ţinutul.

— Şi de unde o să ştie el asta? Întrebă Galen.

— A trebuit să omor doi dintre oamenii lui ca să trec râul.

— Măi să fie, în celula din închisoare ai primit toate cele necesare.

Îl ignoră pe Galen şi se întoarse către Forbes.

— Am furat câteva provizii dintr-o farmacie şi haine dintr-un sat de lângă râu. Nu am timp de toate întrebările astea. Mai bine bandajează-mă şi să pornim într-acolo.

— Din nefericire, dacă facem asta, vei sângera şi mai tare, spuse Galen. Îi pot coase rana cum trebuie, Forbes, şi între timp aţi putea conversa. Îşi va mai lua gândul de la asta. Bineînţeles, o să doară un pic.

Elena îşi muşcă buza de jos.

— Fă-o. Se uită către Forbes şi apoi întinse, încet, mâna. Stai cu mine până termină? N-aş vrea să guste momentul mai mult decât e cazul.

Forbes zâmbi şi îi strânse mâinile într-ale lui.

— Stau.

Elena răsuflă uşurată.

— Mulţumesc. Îşi mută privirea către Galen. Fă-o cât mai repede.

2

Elena suportă durerea fară să scoată un sunet, dar leşină de îndată ce Galen termină de cusut rana.

— E tare, murmură Galen în timp ce bandaja rana. E foarte rezistentă.

— O să fie bine? Întrebă Forbes.

Galen ridică din umeri.

— Să sperăm că nu face vreo infecţie. Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că, într-adevăr, pare să se fi cusut singură. Ar trebui s-o ducem în tabără înainte să se trezească. O luă în braţe şi porni spre pădure. Vezi să nu-mi uiţi trusa!

— Ai făcut o treabă bună. Şi trusa asta de prim ajutor, o porţi la tine întotdeauna?

— Bineînţeles. De obicei, atunci când am nevoie de aşa ceva, nu e pentru un lucru minor. Sunt ca şi cercetaşii, întotdeauna pregătit.

— Eşti din Liverpool, nu? Aveţi şi acolo cercetaşi?

— Ceva de genul ăsta. Însă mamei nu i-a plăcut niciodată să mă înhăitez cu genul de tipi duri şi gata de orice. Privi spre Elena. Aşa ca ea. Cred că mama s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că am de-a face cu un piranha ca ea.

— Nu cred că e cazul să-ţi faci griji, spuse Forbes sec. Un rechin poate înghiţi fără probleme un piranha.

— Da, totuşi cred că doare. Ajunseră în tabără şi Galen o aşeză cu grijă pe păturile lui. Ştii, arată fragilă însă, de fapt, e extrem de puternică… Vezi ce umeri are?

— Cred că încă te mai gândeşti la capcană.

— Se prea poate. Ce vârstă crezi că are?

— Probabil înjur de douăzeci şi cinci.

Acum arată mai tânără, se gândea Galen. Adormită, părea vulnerabilă ca un copil. Trează, Elena avea o expresie atât de plină de intensitate şi vitalitate, încât îi remarcase doar personalitatea. Însă acum îşi dădea seama că tenul ei măsliniu era perfect, obrajii cu pometi proeminenţi, iar gura plină şi frumos conturată. Genele aplecate pe obraz erau foarte lungi şi la fel de negre ca părul.

— Cred că a învăţat o mulţime de lucruri în toţi aceşti ani. Unele dintre mişcări m-ar fi putut omorî, dacă nu le-aş fi parat. E foarte bine pregătită. Îl privi pe Forbes. Te-ar putea doborî în câteva secunde.

— Mă pot apăra singur. Nu sunt amator.

— Eşti poliţist dar, pentru tine, violenţa nu-i un mod de viaţă. Mi-ai spus că e luptător de gherilă încă din copilărie. E o adevărată profesionistă.

Forbes ridică din umeri.

— Şi tu eşti. E vorba de opţiunea fiecăruia.

— Dar ea n-ar fi aici dacă n-ar mai fi trecut prin asta.

— Nici tu.

— Văd că ne tot compari.

— Asta fiindcă mă faci să mă simt ca şi cum aş veni din altă lume, ca şi cum voi doi aţi aparţine vreunui club privat.

Galen zâmbi.

— N-aş fi niciodată chiar atât de nepoliticos, încât să te exclud.

— Aiurea! Făcu o pauză. Dă-i o şansă, Galen. S-ar putea ca povestea ei să fie adevărată.

— S-ar putea să-ţi întindă o cursă. E

deşteaptă. Ţi-a aruncat o singură privire şi a intuit că se poate bizui pe instinctul tău de protecţie. În povestea asta, eu am devenit dintr-o dată duşmanul care tratează cu barbarie o femeie neputincioasă.

— Chiar i-ai fi făcut rău intenţionat?

— Poate că am fost un pic neîndemânatic. Trebuie să aflu mai mult. Nu ne putem permite să o credem pe cuvânt.

— Cred că a înţeles şi ea asta.

— Foarte bine. Înseamnă că putem…

— Trebuie să plecăm de aici. Amândoi se uitară în jos, spre Elena, şi văzură că avea ochii larg deschişi.

— Cât timp am fost inconştientă?

— Zece, cincisprezece minute.

— Nu-i rău. Încercă să se sprijine pe coate. Sau cel puţin aşa sper. Să mergem.

— Unde?

— Nu e departe. Vă arăt.

— Unde? Repetă Galen.

Elena se încruntă.

— Vei afla când ajungem acolo. Doar nu crezi că am încredere în tine!

— Dar ai în Forbes.

— Nu am de ales. Se răsuci către

Forbes. Avem o înţelegere, îţi voi da ce doreşti. Respectă-ţi, la rândul tău, promisiunea.

— Galen ştie ce face.

— Poate te-a vândut. Chavez poate cumpăra pe oricine.

— Elena, el e cel care te va scoate de aici.

Pumnii i se strânseră pe lângă corp.

— Cum? Ceru ea să ştie, întorcându-se spre Galen. De aici până la Bogota nu vom fi în siguranţă în niciun sat. Chiar şi cei pe care Chavez nu-i poate cumpăra se tem de el. Nu poţi avea încredere nici în guvern şi nici în paramilitari sau rebeli.

— Nici măcar în gruparea din care faci parte?

— Mai ales în ea, spuse ea amar. Grupul a fost format de Chavez acum patru ani.

— Mda, atunci e o idee bună să-i evităm, recunoscu Galen.

— Cum? Întrebă ea din nou.

— Am în zonă o echipă pregătită. Trebuie doar să le dau semnalul şi vor veni cu elicopterul să ne ridice. Avem un avion pregătit, pe un aeroport de lângă Medellin.

Elena tăcu o clipă.

— Sună simplu.

— Dar, probabil, nu va fi.

— Elena, nu e prima oară când Galen face asta, spuse Forbes. El l-a scăpat pe Katz de grupul de rebeli.

— Katz... privi încruntată. Am auzit de asta. Ai făcut o mişcare greşită şi Chavez te-a prins cu garda jos.

— Nu şi de data asta.

— Ar fi cazul. Încercă să se ridice, dar căzu la loc. Se întoarse către Forbes. Mă ajuţi, te rog?

Forbes se aplecă şi o ajută să se ridice. Elena se clătina, ţinându-se strâns de el, de teamă să nu cadă.

— Ai pierdut mult sânge, spuse Forbes. Putem să mai aşteptăm puţin.

— Nu, nu putem. N-am ajuns până aici ca să mă opresc acum. Trase adânc aer în piept. Să mergem.

— Dacă îmi spui unde anume, voi şti încotro să ne îndreptăm, în cazul în care leşini, zise Galen.

— Nu voi leşina. Păşi greoi către jeep. Am avut răni mai grave de-atât. Mă descurc.

— Cum vrei. Forbes, aşaz-o în dreapta

mea. Galen împături rapid sacii de dormit, îi îndesă în portbagaj şi se urcă la volan. Drumurile sunt proaste. Va fi o călătorie dificilă pentru tine.

— Aşa a fost de la bun început. Dar încă puţin şi se termină… îşi lăsă capul pe spate. Mergi drept înainte. La prima răscruce faci dreapta.

Sânge.

Chavez se lăsă pe vine şi atinse picăturile roşii împrăştiate pe podeaua farmaciei.

Sângele Elenei.

Era rănită şi încerca să se vindece singură. Ca un animal hăituit, căuta o ascunzătoare.

Nu, dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci s-ar fi ascuns pe colinele de lângă Belim. Înaintase cu un motiv anume. Avea o ţintă, un ţel.

Iar el ştia foarte bine care era ţinta ei.

Se ridică şi se întoarse către Gomez.

— Împrăştiaţi-vă. Acoperiţi toate satele şi oraşele din zonă. Cineva trebuie că a văzut-o. E rănită şi se mişcă prea repede ca să nu fi lăsat vreun semn. S-ar putea să vrea să ajungă la Dominic. Dacă nu daţi de ea,

încercaţi să îl găsiţi pe el. Privi la sângele de pe degete şi zâmbi. Primele picături de sânge, Elena. Nu vreau s-aud pretexte. O vreau în douăzeci şi patru de ore.

Luminile farurilor, îndreptate spre drumul întunecat, tremurau, se estompau, deveneau neclare.

Nu leşina, îşi spunea Elena. Rezistă. Mai e puţin. După toţi aceşti ani, trebuie să mai aştepţi puţin, mai sunt doar câţiva kilometri. Palmierul uriaş…

— Fă-o la stânga aici.

— Am crezut că ne-ai părăsit, spuse Galen în timp ce întorcea maşina. Eşti sigură că nu vrei să…

— Nu spune nimic. Nu-i putea ţine piept acum. Din momentul în care deschisese ochii şi-l privi pe Galen, ştiu că-i va face probleme. Doamne, cât îşi dorea ca Forbes să nu-l fi adus! Nu mai avea decât să spere că nu era mituit. Forbes avea încredere în el, însă asta nu însenina că şi ea îşi putea permite. Când şi-a dat seama că trebuia să plece, i-au trebuit luni de zile până să-l aleagă pe Forbes. Cercetase, pusese întrebări, ascultase toate poveştile despre el. Acum ştia că Forbes era onest şi de

încredere şi bănuia că şi el se afla într-o situaţie disperată. Elena ştia ce-nseamnă disperarea. Trăise aşa de ani de zile.

Galen nu era un om disperat. Era dur şi rezistent, iar privirea lui nu trăda absolut nimic. Va fi greu de dibuit şi mult mai greu de manipulat

Dar poate că nu va fi nevoie de aşa ceva, se gândea ea, vlăguită. Să-l lase să-i scoată de-aici şi apoi va termina cu el.

— Prima la dreapta.

— Locul ăsta e ascuns destul de bine, spuse Forbes. Însă drumul e mult prea şerpuit pe partea asta a muntelui. Galen, va putea ateriza elicopterul aici?

— Mă ocup eu de asta.

Casa.

Inima începu să-i sară în piept pe măsură ce luminile farurile făceau să se întrezărească ferestrele.

— Aici. Opreşte aici.

Galen opri jeep-ul la o sută de metri de micuţa casă de chirpici.

— Aşteptaţi aici. Elena dădu să iasă din maşină. Mă întorc ime…

— N-aş prea crede. Simţi pistolul de calibru 45 al lui Galen presându-i tâmpla.

Mai bine aşteptăm să vedem dacă nu cumva se întâmplă ceva neplăcut.

— Nu se întâmplă nimic. Îi tremura vocea. Şi n-ai decât să mă împuşti. Eu intru în casă. Am aşteptat prea mult ca să…

— Elena? Un bărbat stătea în pragul casei, cu mâna streaşină la ochi, încercând să se apere de lumina farurilor. Am fost îngrijorat. Te aştept de zile întregi.

— Am avut câteva probleme. Aruncă o privire rece spre Galen în timp ce ieşi din maşină şi se îndreptă spre bărbat. Şi încă nu s-au terminat.

— Important e că eşti aici. Ne descurcăm noi. O cuprinse în braţe şi o strânse puternic la piept, iar apoi privi către jeep. Eşti sigură de ei?

Elena încuviinţă din cap.

— DEA. Ne vor scoate de aici. Apoi se întoarse către Forbes. Puteţi ieşi din maşină. Nu vă va face nimeni nimic. El este părintele Dominic.

— Un popă? Galen coborî din maşină.

— Da.

— Nu, rosti Dominic în acelaşi timp.

— Printre altele, adăugă Elena. Este şi profesor. Are grijă de oamenii de pe aceste

coline.

— Bună ziua, spuse Dominic către Forbes şi Galen. Mă numesc Dominic Sanders.

— E totul în regulă? Îl întrebă Elena.

Dominic zâmbi.

— Da. Se întoarse, îndreptându-se spre bucătărie. Facem prezentările mai târziu. Cred că o cafea v-ar prinde bine tuturor.

Elena încuviinţă din cap.

— Galen, cheamă-ţi elicopterul. Spune-le să vină aici la răsăritul soarelui.

— Cred că mai întâi avem nişte afaceri de încheiat. Ai făcut o înţelegere cu Forbes.

— A, da, trebuie să-mi plătesc datoria până la ultimul bănuţ. Nu-ţi face probleme, e aici.

— Arată-mi.

Îl privi o secundă şi apoi se întoarse ostentativ către Forbes.

— Îţi voi arăta. Vino cu mine.

— Du-te, Forbes. Galen îi urmă în casă. Nu te superi dacă mă ţin după voi, nu?

— Ba da. Elena deschise o uşă din holul mic. Dar nu-ţi pasă, nu-i aşa? Aprinse lampa cu petrol de lângă uşă.

— Nu ridica vocea, sau îţi smulg inima

din piept. Se îndreptă către patul din capătul camerei. E în ordine, Barry. Nu-ţi fie teamă.

— Mami? Micuţul se aruncă în braţele ei. Dominic nu mi-a spus că vii.

Elena îl strânse la piept. Doamne, ce bine era! Cald, sigur şi minunat

— N-a ştiut nici el. Ce faci?

— Bine. Învăţ să cânt la sintetizorul lui Dominic. Zice că acum sunt îndeajuns de mare. Ştiu un cântec. O să cânt… Se retrase din îmbrăţişarea ei şi strâmbă din nas. Miroşi unt.

— Ştiu. Îi dădu cu grijă la o parte zulufii de pe frunte. De-asta îţi tot spun că trebuie să te speli în fiecare seară. Eu n-am avut ocazia s-o fac în ultima vreme. Dar să ştii că nu trebuie să fii atât de nepoliticos şi să-mi spui în faţă.

— N-am vrut să… Fruntea i se încruntă. Nu te-am supărat, aşa-i?

— Aşa-i. Nu m-ai supărat niciodată. Îl îmbrăţişă. Culcă-te la loc, iubirea mea.

— Vei fi aici când mă trezesc?

— Da, şi s-ar putea să te-aştepte o surpriză.

— Un cadou?

— O aventură. Îl sărută pe frunte. O aventură frumoasă, minunată, aşa cum n-ai visat niciodată.

— Ei cine sunt? Barry privea peste Elena, la Galen şi Forbes.

— Nişte prieteni. Îl înveli şi se ridică în picioare. Îi vei cunoaşte mâine. Noapte bună.

— Noapte bună. Ochii i se închideau deja. Noapte bună, mami.

— Copilul tău? Întrebă Forbes, după ce Elena închise uşa dormitorului şi se îndreptară spre ieşire. Câţi ani are?

— Cinci.

— E un copil foarte frumos.

— Da, este. Elena radia. Din toate punctele de vedere.

— Cred că îmbrăţişarea ţi-a desfăcut rana, spuse Galen.

— Nu simt nimic.

— Oh, ba eu cred că ai simţit o grămadă de lucruri în acea cameră, replică Galen. Presupun că vrei să-l luăm şi pe el.

— Nici nu se pune problema să nu vină cu noi. Se opri. Iată-ţi premiul. Iată magnetul pe care-l voiai, Forbes.

Forbes privi nedumerit.

— Nu înţeleg.

— Barry este fiul lui Rico Chavez.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Orice test ADN sau de sânge o va dovedi.

— Stai puţin. I-ai răpit fiul?

— N-am răpit pe nimeni. Este fiul *meu.* Chavez nici măcar n-a ştiut că e în viaţă până acum două luni. Strânse din buze. Dar asta nu-l va opri să încerce să-l ia de lângă mine. Privirea ei se încrucişă cu cea a lui Forbes. Sau să vină după el.

— Am auzit că are o soţie şi copii, spuse Galen.

— Da, aşa e. Trei fetiţe superbe. Amanta lui din Bogota are tot o fetiţă. După naşterea ei, Chavez a făcut nişte analize şi i s-a spus că ceva e în neregulă, că e posibil să nu poată avea băieţi. A fost foarte furios. Îi strica părerea pe care o are despre sine. Chavez se vede asemenea unui cuceritor, iar un cuceritor trebuie să aibă fii. Se opri. Apoi, a aflat că, de fapt, are un fiu.

— Cum a aflat?

— Nu contează. Tot ce vă interesează este că va veni după el în Statele Unite. Am ceva ce nu poate căpăta nicăieri altundeva.

— Şi noi trebuie să te credem pe cuvânt, spuse Galen.

— Ce aveţi de pierdut? Forbes, recunoaşte că acum n-ai fi fost aici, dacă nu intenţionai să încheiem un târg. Du-ne în Statele Unite, acordă-ne protecţie, apoi aşteaptă şi vei vedea. Chavez va veni.

— Poate.

— Stai puţin. Forbes avea un aer gânditor. Mi se pare logic ca Chavez să vrea un fiu, moştenitor, iar el chiar are reputaţia unui bărbat viril şi dominator. S-ar putea să aibă sens povestea ei. Dacă este adevărată.

— Va veni, repetă Elena.

— Şi ce vrei în schimb?

— Protecţie. Cetăţenie şi bani cât să trăim decent până învăţ o meserie din care să îmi asigur traiul.

— Poţi să te angajezi oricând în infanteria marină, sugeră Galen. Sau să predai la o şcoală de karate.

Elena îl ignoră.

— Nu cer mult. Dacă vă faceţi treaba bine, îl puteţi prinde. Asta vreţi, nu?

Forbes încuviinţă.

— Adevărat, asta vreau.

— Atunci luaţi-ne cu voi.

— Mă mai gândesc, răspunse Forbes.

— Gândeşte-te repede. Chavez nu-ţi va lăsa prea mult timp la dispoziţie.

— Elena. Dominic stătea în pragul uşii. Hai să mâncaţi un sandvici şi să beţi o cafea.

— Imediat. Se răsuci şi intră înapoi în casă. Înainte să mănânc ceva, trebuie să fac un duş şi să mă schimb. Barry avea dreptate, miros urât. Să nu-l supăraţi pe Dominic. Este foarte sensibil la energiile din jur şi îşi face griji în privinţa mea.

— Biet suflet, murmură Galen, în timp ce o urmă în casă. Şi un pic cam nesigur în privinţa chemării. E sau nu preot?

— El spune că nu. Nu vrea să folosesc titlul de părinte la adresa lui, dar eu aşa l-am cunoscut şi nu mă pot gândi la el altfel. Îi aruncă o privire rece lui Galen. Este cel mai bun şi mai blând om de pe faţa pământului şi nu-i vei face niciun rău. M-auzi?

Galen zâmbi.

— La perfecţie. Voi încerca să-mi potolesc brutalitatea înnăscută. Sunt sigur că-mi vei spune dacă îl jignesc.

— Poţi conta pe asta.

Dominic era un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, cu părul grizonat şi cei mai vii şi strălucitori ochi albaştri pe care-i văzuse Galen vreodată. Era îmbrăcat într-o salopetă, în picioare avea o pereche de bocanci de armată, iar conversaţia sa era, pe cât de diversificată, pe atât de spirituală. Fără îndoială, avea o educaţie aleasă şi Galen ar fi pariat că fusese profesor. Totuşi, nu se asemăna cu niciun preot pe care-l întâlnise vreodată, decise Galen după ce petrecu alături de Dominic următoarele patruzeci şi cinci de minute.

— Eşti încurcat, zâmbi Dominic. M-ai studiat ca pe-o insectă la microscop şi nu-ţi place să ai probleme în identificarea speciei.

— Sunt curios. E blestemul vieţii mele. Însă mi s-a spus să nu te ofensez, că altfel mi se-ntâmplă Dumnezeu ştie ce.

Dominic oftă:

— Elena. Exagerează puţin cu sentimentul de protecţie.

— Chiar eşti preot? Întrebă Forbes.

— Am fost în tinereţe. S-ar putea ca Biserica să mă considere încă preot. După câte ştiu, nu am fost caterisit. Dădu din cap. Însă, acum mulţi ani, am realizat că nu pot

urma orbeşte toate preceptele. Sunt prea încăpăţânat. Pur şi simplu trebuie să fac ceea ce simt eu că e bine, ori asta se consideră vanitate şi păcat. Aşa că, în sufletul meu, nu mai sunt preot, şi ceea ce e în interior contează.

— Dar erai preot când ai cunoscut-o pe Elena?

— Da, mă ocupam de rebelii de pe coline. Venisem din Miami, eram hotărât şi plin de zel, gata să iau asupra mea problemele întregii lumi. Erau o mulţime de probleme acolo. Sărăcie, moarte, droguri, război. În timp, mi-am mai pierdut din zel. Zâmbi. Dar am reuşit să rezist, mai ales pentru copiii ca Elena.

— Ai cunoscut-o de când era copilă?

— Îi cunoşteam pe toţi rebelii. Când am venit eu în Columbia, Elena avea zece ani. Luis, fratele ei, avea treisprezece, iar tatăl, Frank Kyler, încă trăia. Frank şi cu mine am devenit prieteni. Nu ne înţelegeam întotdeauna, însă îmi plăcea. Era aproape imposibil să nu-ţi placă Frank. Făcu o grimasă. Ca şi mine, credea că făcea ceea ce era bine, ceea ce trebuia. I-am respectat deciziile, chiar dacă simţeam că nu erau

cele corecte. Trebuie să te duci acolo unde lumea are nevoie de tine.

— Iar acum Elena are nevoie de tine, ca să ai grijă de fiul ei?

— În primii trei ani a avut singură grijă de el. Ea vâna hrana şi amândoi cultivam legume, atât cât să supravieţuim. Însă, la un moment dat, a realizat că nu aceea era viaţa pe care o voia pentru băieţelul ei, aşa că a plecat la Medellin ca să-şi câştige existenţa şi l-a lăsat pe Barry în grija mea. Nu i-a fost uşor, având în vedere felul în care a crescut. Nu a avut pe nimeni s-o ajute şi nu vrea să vorbească despre primele luni petrecute în oraş. A făcut orice, de la debarasarea meselor în restaurante, la vânzări prin telefon. Totul ca să ne întreţină şi să pună bani deoparte să ne scoată din ţară. Venea acasă de fiecare dată când avea ocazia. Turnă cafea în ceşti. Nu mi-a fost nici mie uşor să am grijă de Barry. E un copil foarte special. Sunt unii copii care radiază pur şi simplu. Barry este unul dintre ei. Se aşeză. Singura mea îngrijorare este că Barry e un pic prea matur şi serios pentru vârsta lui. Dar presupun că e normal, din moment ce rareori are ocazia să se joace cu alţi copii.

Elenei i-a fost teamă de pericol.

— Sunteţi la mii de kilometri depărtare de teritoriul lui Chavez.

— Asta n-a reţinut-o să-şi facă griji. Băiatul e tot ce are mai scump pe lume. Nu vrea să-şi asume vreun risc.

— De ce nu a părăsit ţara înainte să se întâmple toate astea?

— Era prea riscant să câştige bani de pe urma pregătirii ei, iar restul slujbelor sunt plătite mizerabil. Nu avea nici bani, nici acte, şi nicio modalitate de a-şi proteja fiul în cazul în care Chavez ar fi aflat unde este. Când Chavez a aflat de băiat, Elena a început să strângă fiecare bănuţ, ca să plece de-aici. A fost nevoită să se mişte repede.

— Dacă a părăsit grupul de gherilă din care făcea parte, atunci cum a reuşit să afle despre Forbes?

— Auzise deja despre el de ani buni. Forbes e un fel de legendă. Eu am fost acela care a păstrat legătura cu grupul şi am făcut câteva cercetări discrete.

Galen privi la cafeaua din ceaşcă.

— Crezi că e fiul lui Chavez?

— Sunt sigur. Cunosc toate împrejurările

naşterii băiatului. Zâmbi. Eşti foarte suspicios. Nu o crezi.

— Cred că băiatul e al ei. Oricine poate vedea cât de mult îl iubeşte. Dar s-ar putea să fie o poveste ca să-i scoatem din ţară gratis şi să-i oferim un adăpost călduţ băiatului în SUA. Viaţa e dură aici. Privirea i se mută pe chipul lui Dominic. Şi n-am eliminat nici posibilitatea unei capcane, cu toate că lucrurile au devenit cam complicate. Oricum, dacă te prefaci, atunci eşti foarte bun.

Dominic râse.

— Cred că exagerezi, Galen. Nu ţi se pare c-ar fi prea de tot să fi amestecat un preot în povestea asta? În plus, oricine poate vedea că nu mă pricep la subterfugii. Nu sunt îndeajuns de deştept.

— Eşti îndeajuns de deştept ca să fii profesor, spuse Galen.

— Este o ocupaţie cinstită, ce nu implică înşelătorii. Îţi promit că nu mă vei prinde aşezând o lumânare aprinsă la fereastră, ca să ştie Chavez că sunteţi aici.

Galen surâse.

— O lumânare la fereastră? *Chiar eşti* pe altă lume. Poate că într-adevăr eşti ceea ce

spui că eşti.

— Sau poate că am spus asta ca să te fac să crezi că sunt. Mai vrei cafea?

— Nu. Galen se ridică. Cred că aş face mai bine să văd ce-i cu Elena. E plecată de prea mult timp. Unde este baia?

Dominic ridică din sprâncene.

— Te asigur că nu a plecat pe furiş pe uşa din spate.

— Dar e posibil să fi leşinat şi să se lovească la cap. A pierdut mult sânge din cauza rănii.

— Rană? Zâmbetul îi pieri. Nu mi-a spus că e rănită.

— I-am cusut eu rana. E bine acum. Unde e baia?

— Lângă camera lui Barry. Îţi arăt…

— Stai aici. Mă ocup eu. Dar Galen era deja la jumătatea holului.

Elena nu răspunse la prima bătaie în uşă şi Galen nu aşteptă, deschise imediat.

Stătea pe comodă, cu nimic altceva pe ea, în afara unei perechi de blugi, şi privea cu ochii pierduţi la sutienul din mâini. Îl săgetă din priviri.

— Ieşi de-aici.

— Imediat. Îi luă sutienul din mână şi-i

trecu bretelele pe după braţe. M-am gândit că ţi s-a întâmplat ceva.

Elena se încordă.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Pot să fac asta singură.

— Dar s-ar putea să îmi strici cusătura. Îi prinse sutienul la spate. Nu suport să mă străduiesc în zadar. Luă cămaşa albastră aruncată peste bara de prosoape, o acoperi pe Elena şi începu să-i încheie nasturii. De ce nu l-ai chemat pe Dominic să te ajute? Ar fi fost prea intim?

— Nu fi măgar. Părintele m-a ajutat la naşterea lui Barry. Nu am vrut să-l îngrijorez. Presupun că i-ai spus de rană.

— Recunosc, sunt vinovat. Încheie ultimul nasture. E un tip simpatic. Sper că n-ai de gând să-l duci la pierzanie.

— Nu ştii ce vorbeşti. Nu i-aş face niciodată ceva rău.

— Nu intenţionat. Vine şi el cu noi?

— Da. Presupun că şi acum ai ceva de obiectat.

— N-am spus asta.

Elena îşi luă privirea de la el.

— Vorbeşti ca şi cum Forbes s-ar fi decis. Ne va lua?

— Nu mi-a spus nimic, însă probabil că o va face. E un om bun, un familist decent, integru, iar tu l-ai lovit exact la punctul sensibil. Nu de asta l-ai şi ales pe Forbes?

— L-am ales fiindcă am sperat că pot avea încredere în el. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui. Nu-l voi trăda. Va obţine ceea ce-şi doreşte.

— Nici nu-mi fac. Forbes e în stare să-şi poarte singur de grijă. Treaba mea se sfârşeşte în momentul în care vă aduc în Statele Unite. Se ridică. Mai bine îţi aduc nişte calmante. Cred că rana te deranjează.

— După ce ne urcăm în avion şi vom fi în siguranţă. Nu-mi permit să am mintea altfel decât limpede.

Galen deschise uşa.

— Cum vrei tu.

Elena îl privi în ochi.

— Exact.

Când trecu pe lângă Dominic, Galen zâmbi.

— E bine. A avut o mică problemă de legătură.

— De legătură?

— Vezi dacă o poţi convinge să ia un calmant.

Dominic făcu o grimasă.

— Elena nu e uşor de convins.

— Da? N-aş fi ghicit.

Forbes nu era în bucătărie şi Galen îl găsi afară, în faţa uşii, privind către vârful copacilor.

— S-ar putea să avem o problemă. Vine un vânt puternic.

— Ne vom croi drum prin el.

— Nu ştiu cum vom reuşi. Am vorbit cu Dominic şi nu e niciun loc bun de aterizare pe o distanţă de cel puţin treizeci de kilometri.

— Atunci, vom merge pe jos treizeci de kilometri. Se uită în sus, către copaci. Forbes avea dreptate, vântul se înteţea, fară îndoială. Poate. Aproape întotdeauna există o altă posibilitate. Trebuie să îmi contactez oamenii prin radio şi să le spun să se pună în mişcare. Se opri. Dacă eşti sigur că vrei să faci asta. Se vede destul de clar că te-ai hotărât.

Forbes încuviinţă din cap.

— O cred. Toţi informatorii care mi-au raportat au confirmat că Chavez o caută.

— Dar nu poţi fi sigur că femeia a anticipat corect reacţia lui Chavez.

— Ce am de pierdut? Are dreptate: ocazia asta este cea mai bună din câte am avut până acum. Trebuie să risc.

Galen ridică din umeri.

— OK, atunci îi scoatem de-aici.

— Sper din tot sufletul ca vântul să fie cea mai mare problemă a noastră. Forbes privi departe, în întuneric. Deocamdată am fost norocoşi.

— Bate în lemn.

— Chavez şi târâturile lui nu pot câştiga de fiecare dată. Acum e rândul meu.

Era atâta forţă în vorbele lui Forbes, încât Galen se întoarse către el.

— Nu vei ajunge să te pensionezi, Forbes. Începi să pui prea mult suflet. Poate fi periculos.

— Niciodată nu poţi pune prea mult suflet. Vocea lui Forbes era agitată. Oamenii ca Chavez ne dau peste cap viaţa şi ne distrug familiile, ne omoară copiii… Se opri o secundă şi apoi continuă: îmi pare rău. E foarte important pentru mine.

— Nu trebuie să-ţi cer scuze. Făcu o pauză. Greşesc dacă presupun că te priveşte cumva direct?

Forbes nu răspunse imediat.

— E vorba de Joel, fiul meu. A murit de supradoză, în camera lui, acum şase luni. Eu eram atât de ocupat să salvez lumea de droguri, încât n-am avut nici cea mai mică idee că el lua aşa ceva. Trebuia să-mi dau seama. Trebuia să-i fiu aproape şi să-i explic ceea ce ştiam, ceea ce văzusem în aceşti douăzeci şi cinci de ani. Însă l-am urmărit pe Chavez, am salvat copiii altor părinţi. Vocea îi deveni aspră. Trebuie să-l prind, Galen.

Don Quijote, războindu-se cu lumea crudă. Don Quijote, care primise propria lovitură.

— Hei, nu-i nicio problemă. Galen se întoarse. Oricum nu-mi place nenorocitul. Îi scot de-aici pe femeie şi copil şi-i poţi adăposti într-un loc sigur.

— Iau cuvintele tale drept promisiune.

Galen îi zâmbi.

— După cum spuneam, nu-i nicio problemă.

Elena închise cu grijă uşa camerei lui Barry şi stătu în picioare, privindu-l. În întreaga lume nu exista privelişte mai frumoasă decât Barry dormind. Trebuia doar să-l privească puţin şi îşi recăpăta

puterile.

Nu, nu trebuia să mai stea. Avea o grămadă de lucruri de Scut şi foarte puţin timp la dispoziţie. Se duse la birou şi scoase albumul cu fotografii din sertarul de sus. Nu te uita la ele. Erau multe, erau atât de multe! Ia doar câteva şi pune-le în rucsac. Va putea lua doar câteva lucruri dragi, însă nu are cum să lase fotografiile. Erau mult prea speciale. Barry, la doi ani, cu glazura de ciocolată de pe tortul aniversar împrăştiată pe toată feţişoara lui. Barry, la trei ani, râzând în timp ce se joacă cu apa din mica piscină de plastic. Barry, anul acesta, cu noul set de arc cu săgeţi pe care i l-a cumpărat. Cât îi mai plăceau arcul şi săgeţile!

Se îndreptă către cutia cu jucării. Arcul de jucărie era deasupra celorlalte jucării. E prea mare, realiză ea dezamăgită. Barry va dori să-şi ia ursuleţul de pluş, cărţile lui preferate şi globul muzical pe care i-l dăruise Dominic. Pur şi simplu n-avea loc să le ia pe toate.

— Mami?

Se întoarse şi îl văzu pe Barry culcat pe o parte, privind-o atent.

— N-am vrut să te trezesc din nou. Culcă-te la loc, puiule.

— Ce faci?

— Mă uit la jucăriile tale. Te joci cu arcul în fiecare zi?

— Aproape. Eu sunt Robin Hood şi Dominic este Friar Tuck.

— Vom pleca într-o călătorie. Te-ai supăra dacă ai lăsa arcul aici?

— O călătorie? Asta e aventura?

Elena încuviinţă din cap.

— Dar vom merge cu avionul şi nu putem lua prea multe cu noi. M-am gândit să luăm ursuleţul şi globul. Mai vrei şi altceva?

— Nu pot să iau arcul?

— Nu cred că vom avea unde să-l punem.

Băiatul tăcu o clipă.

— Cred că nu am chiar aşa mare nevoie de el. Oricând mă pot preface că trag cu arcul. Aşa cum mi-ai arătat tu, mami. Ţi-aduci aminte? Mi-ai spus că atunci când nu ai un lucru pe care ţi-l doreşti, te poţi preface că îl ai şi, uneori, e chiar mai bine aşa.

Elena simţi cum i se înmoaie sufletul. Nu

plânge. Nu trebuie să creadă că ceva nu e în regulă. Trebuie să fie o aventură. Îşi drese glasul.

— Ce cântec te învaţă Dominic?

— „Yankee Doodle”. Vrei să ţi-l cânt?

— E miezul nopţii.

— Nu mi-e somn. Ochii lui negri străluceau de bucurie. Şi nici ţie nu ţi-e somn. Îmi dau seama.

— Da, dar mai bine ne-am odihni amândoi. N-aş vrea să fim prea obosiţi şi să nu trăim din plin aventura.

— Vii să stai lângă mine?

— Bine, puţin. Traversă camera, îngenunche lângă pat şi îşi puse capul pe pernă. Dacă îmi promiţi să adormi.

— Promit. Întinse mâna şi-i atinse părul. Miroşi mai bine acum.

Elena chicoti.

— Presupun că ar trebui să mă bucur că ai avut curajul să mă atingi.

— Nu-mi pasă. Barry închise ochii. Atât timp cât eşti aici. Mi-a fost dor de tine, mami.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Şi mă bucur că plecăm într-o aventură împreună. Deşi tu ai parte de aventuri tot

timpul, nu-i aşa? Dominic spune că, atunci când pleci de lângă noi, ai parte de aventuri…

— Nu ca aceasta. De data asta e ceva special. Sst, numai vorbi.

Copilul oftă.

— Bine.

Băiatul adormi un sfert de oră mai târziu, dar ea nu se mişcă, îi era mult prea bine lângă el.

Doamne, cât de norocoasă era!

— Trimit chiar acum patru oameni la Tomaco, spuse Gomez.

— A fost văzută? Întrebă Chavez.

— Nu, dar am dat de nişte oameni care spuneau că e un bărbat, vin profesor care locuieşte acolo. Făcu o pauză. Dominic Sanders. Ţi-l aminteşti?

— Chiar foarte bine.

— Se pare că a devenit misionar sau cam aşa ceva. Predă şi are grijă de oamenii de pe colinele din apropiere de Tomaco.

— Şi copilul?

Gomez dădu din cap.

— Nimic.

Dar, cu siguranţă că unde era Dominic Sanders era şi băiatul. Elena îl considera pe

Dominic un al doilea tată.

— Să te anunţ când aflu ceva?

Chavez simţea sângele clocotindu-i în vene. Instinctul îi spunea că se apropia. Bărbatul trebuie să-şi asculte şi să se supună instinctului său.

— Nu. Se îndreptă către Land Rover-ul parcat la marginea drumului. Mă duc chiar eu la Tomaco.

Galen auzea zgomotul în surdină al motoarelor de avion venind din depărtare.

— Vin. Îşi feri ochii de lumina puternică a soarelui. Du-te să veghezi drumul, Forbes. Toată lumea din zonă va auzi zgomotul motoarelor. Dominic, ai face bine să te duci să iei puştiul.

— E aici cu mine. Elena, ținând copilul de mână, venea în spatele lor, scrutând orizontul cu privirea. Eşti sigur că ei sunt?

— E Carmichael. Galen se întoarse spre Dominic. Ia-ţi echipamentul. Dacă reuşesc să aterizeze pe vântul ăsta, trebuie să ne mişcăm repede.

— Eu nu vin cu voi.

— Poftim?

Elena se întoarse către Dominic.

— *Trebuie* să mergi. Ţi-am spus că nu

vei mai fi în siguranţă aici.

— Iar eu ţi-am răspuns că aici am un scop în viaţă pe care nu l-am găsit nicăieri altundeva. Mângâie căpşorul băiatului. El nu va mai avea nevoie de mine, însă aici sunt oameni care se bizuie pe mine.

— Nu acesta este motivul pentru care rămâi. Vei încerca să ne acoperi urmele. Te consideri vinovat.

— Cine altcineva ar putea fi vinovat?

— Fir-ar să fie, Dominic, nu ai de ce să te învinovăţeşti. Nu a fost vina ta.

Dominic dădu din cap dezaprobator.

— Nu te las aici.

— Ba da, o vei face, zâmbi Dominic. Barry trebuie neapărat să plece de-aici, iar tu trebuie să mergi cu Barry. Cine altcineva îl va proteja?

— Mai devreme sau mai târziu, Chavez va afla de acest loc. Se va găsi cineva care să îi spună că ai avut grijă de Barry. Ştii foarte bine ce înseamnă asta.

— Înseamnă că e cazul să-mi găsesc altă casă, nu altă ţară.

Elena se răsuci către băiat.

— Barry, vrei să te duci să-mi aduci cutiuţa de plastic pe care am lăsat-o în

baie?

Barry arăta încurcat.

— Vine şi Dominic cu noi, nu-i aşa, mami?

— Bineînţeles că vine. Îl împinse cu blândeţe spre casă. Adu-mi cutia. De îndată ce copilul intră în casă, Elena se întoarse către Dominic. Eşti singurul care-i oferă sentimentul siguranţei. Barry are nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine.

— Nu ţi-a fost uşor să spui asta, nu?

— Am spus-o fiindcă asta simt. Trebuie să vii. E prea periculos să te…

— Prea multe discuţii. Galen păşi în spatele lui Dominic şi îi aplică scurt o lovitură de karate la baza gâtului. Dominic gemu, iar ochii i se dădură peste cap. Galen îl prinse înainte să cadă şi îl aşeză uşor la pământ.

— De ce naiba ai făcut asta? Elena sări înainte. Dacă l-ai rănit, te…

— Nu l-am rănit. Nu foarte tare. Îi surprinse privirea. Şi te-am scutit s-o faci tu. Pun pariu că într-un minut sau două l-ai fi doborât singură. Aşa, când se trezeşte, poţi spune că eşti nevinovată. Se încruntă teatral: Galen cel fără niciun Dumnezeu a

făcut-o, dovadă a sufletului său hain.

— Nu ai cum să fii sigur că aş fi…

— Oh, vrei să spui că nu te gândeai să faci asta?

Elena tăcu pentru câteva clipe, apoi încuviinţă supărată.

— Dar e cu totul altceva.

— Te înţeleg perfect. Este prietenul tău, nu al meu. Tu ai dreptul să îl răpeşti.

— Nu este în siguranţă dacă…

— Carmichael se apropie. Galen se întorsese cu spatele şi privi către cer. Mai bine te-ai duce să iei puştiul în timp ce îi fac o injecţie lui Dominic ca să doarmă până ajungem la Medellin. Vezi ce explicaţie găseşti să-i dai lui Barry când va vedea că Dominic va dormi o bună bucată de timp.

Elena mai aruncă o privire spre Dominic şi apoi se grăbi spre casă.

— Un elicopter, murmură Chavez. Şi zboară la mică distanţă de pământ. Interesant. Şi, probabil, în detrimentul vânătorii. Crezuse că Elena era singură şi disperată, încercând să găsească o grotă în care să se ascundă. Dar dacă luase în considerare genul de ajutor ce implica un elicopter pe post de vehicul de scăpare,

atunci balanţa puterii se înclina serios în favoarea ei.

Gomez ieşi în viteză din cabană.

— Am coordonatele. Casa lui Dominic se află pe drumul forestier, la douăzeci de minute de-aici.

— Atunci să pornim. Îşi duse binoclul la ochi. Pune unul dintre oameni să noteze numărul elicopterului şi să afle ce-i cu el. Aparatul de zbor întâmpină dificultăţi din cauza vântului puternic. Le va fi greu să aterizeze.

Ai ghinion, Elena.

3

Nu va reuşi. Galen îl văzu pe Carmichael făcând a treia încercare, apoi întorcându-se şi îndepărtându-se de copacii care mărgineau muntele. Luă preotul pe braţe şi îl aşeză în spatele jeep-ului. Urcă-te şi condu-ne la locul unde poate ateriza Carmichael.

— Mai bine mergeam direct acolo. Elena îl aşeză pe Barry pe scaunul din dreapta şoferului.

— Întotdeauna e bună înţelepciunea de

pe urmă, nu? Dar ce rost avea să fi făcut paradă în toată zona, dacă aveam această şansă? Ridică tonul şi-l strigă pe Forbes.

Dar Forbes alerga deja spre el.

— Se apropie două maşini. Una e un Land Rover, iar cealaltă o berlină ultimul tip.

Galen înjură şi se întoarse spre Elena.

— Ce crezi?

— În zona asta? Oamenii sunt săraci lipiţi pământului. Majoritatea nici măcar nu au maşini. Trebuie să fie Chavez.

— Există vreo cale de a urca şi a înconjura muntele fară să dăm nas în nas cu ei?

— Nu, drumul nu ajunge până în vârful muntelui. Se întinde doar pe o distanţă de opt kilometri de aici.

— Fir-ar să fie! Nu avem altă cale. Urcă-te şi porneşte maşina. Forbes, tu vei sta în spate cu Dominic. Duse mâna la transmiţătorul radio. Trebuie să vorbesc cu Carmichael.

Chavez deschise cutia cu jucării şi scoase arcul aflat deasupra grămezii. Elena îi dăduse fiului lui jucăriile astea ieftine. Îl ascunsese în casa asta şi îl lăsase să ştie

doar ce voia ea să-i spună.

Propriul său fiu.

Deschise albumul foto aproape gol şi văzu o fotografie cu Elena zâmbind la un băieţel. La dracu' cu ea. Rupse fotografia în două şi îndesă în buzunar partea în care apărea băieţelul.

— Nu e nimeni în apropierea casei şi nici pădure, spuse Gomez din spatele lui. Însă elicopterul încă mai survolează prin apropiere.

— Şi n-a trecut nimeni pe lângă noi pe drum. Sunt pe-aici pe undeva. Trebuie doar să-i găsim. Îşi îndreptă privirea înapoi către arcul de jucărie din mână. Chavez trăise vânătoarea din plin şi pur şi simplu nu realizase ce-i făcuse, de fapt, căţeaua.

Rupse în două arcul fragil şi-l aruncă deoparte.

— Dă foc locului ăsta. Arde-l din temelii.

Elena opri jeep-ul.

— Doar până aici se-ntinde drumul.

— Cel puţin aici nu sunt copaci. Galen sări din maşină şi alergă în spate. Forbes, ajută-mă să scot echipamentul.

— Vântul e încă destul de puternic ca să poată ateriza, spuse Forbes. Se va izbi de

munte dacă încearcă.

— Atunci, muntele va trebui să vină la Mohamed. Sau ceva în genul ăsta. Scoase echipamentul din spatele maşinii. Nu avem de ales.

— Ce ai de gând să faci? Elena stătea lângă ei.

— Pune-ţi hamul ăsta pe tine. Aruncă spre ea două hamuri de pânză. Şi pune unul pe Dominic. Carmichael ne va arunca un cablu ca să ne îndepărteze de munte şi apoi ne va ridica în elicopter. Hamul se prinde de cercul de metal de pe cablu. Apoi, va depinde de ei să folosească vinciul ca să ne tragă în sus.

— Ne va scoate de pe munte în aer?

— Ai vreo idee mai bună? Galen aruncă un ham către Forbes. Nu mă aşteptam la atâţia oameni, aşa că i-am spus lui Carmichael să mai arunce un ham o dată cu cablul. Sunt echipamente rezistente. Exact acelaşi gen pe care-l folosesc Forţele Speciale pentru misiuni de salvare dificile.

Elena înfăşură bine hamul înjurai preotului şi începu să şi-l pună pe al ei.

— Le-ai mai folosit?

— Oho, şi încă cum! N-am niciodată

încredere că lucrurile ies din prima. De obicei se-ntâmplă ceva. Verifică închizătorile şi apoi îi făcu semn lui Carmichael. Trebuie să ne urcăm pe rând. Tu şi Dominic sunteţi primii. Forbes şi cu mine ne vom prinde în spatele vostru. Iau eu copilul.

— Carmichael va arunca un ham şi pentru Barry?

— Nu avem unul pe măsura lui, aşa că îl leg de mine şi îl ţin strâns.

— Nu, îl iau eu.

— Vântul este foarte puternic şi se va înrăutăţi de îndată ce elicopterul se va ridica deasupra muntelui. Eşti rezistentă, dar eu am mai multă forţă. E un fapt bine ştiut că bărbaţii au mult mai multă forţă în partea de sus a corpului decât femeile, iar tu mai eşti şi rănită. Va fi mult mai în siguranţă cu mine. Zâmbi. Şi, da, ştiu ce mi s-ar întâmplă dacă îl scap. N-aş mai ajunge în elicopter.

Elena nu voia să admită că avea dreptate. Nu voia ca siguranţa lui Barry să depindă de altcineva, în afară de ea.

Dar el *era* mai puternic. Simţise asta atunci când se luptaseră corp la corp. Cu

rana pe care o avea, nu-şi putea permite riscul ca Barry să fie smuls de vânt din braţele ei.

— Ai perfectă dreptate. Dacă i se întâmplă ceva, nu supravieţuieşti nici tu.

— M-ai liniştit. Galen se îndreptă către Bany, care stătea în jeep, şi se aşeză pe vine lângă el. Destul de captivant, nu? Zămbi spre micuţ. Ţi-e frică?

— Nu. Se uită la Elena. Dar mama e îngrijorată.

— Asta fiindcă nu înţelege. Ea credea că doar vom călători cu avionul. Dar o să fie chiar mai bine de-atât. Îşi coborî vocea. Vom zbura.

Barry făcu brusc ochii mari.

— Ca Peter Pan?

— Îl ştii? Bineînţeles că ştii cine e Peter Pan! Şi Tinker Bell?

Barry dădu aprobator din cap.

— Dar nu putem zbura chiar aşa repede ca ei. Va trebui să ne prindem de o frânghie şi să ne legănăm. Elicopterul ne va trage aşa o perioadă şi apoi vom urca la bord. Mama ta va fi prima şi apoi noi doi vom zbura împreună.

Barry îşi îndreptă privirea către vârful

muntelui.

— E o distanţă mare. Eşti sigur că n-o să cădem?

— Uită-te la mine. Galen atrăgea privirea băiatului cu o forţă hipnotizantă. Nu ne vom prăbuşi. Îţi promit. Aşa cum spunea mama ta, va fi o aventură extraordinară. Ce zici, vii cu mine?

Barry îl privi ţintă, grav.

— Mami va fi în siguranţă? N-o să cadă nici ea, aşa-i?

— Mama ta va fi în siguranţă.

Deodată, un surâs luminos răsări pe chipul copilului.

— Când putem să mergem?

Galen râse, se ridică şi luă copilul din jeep.

— Chiar acum. Arătă spre elicopter, a cărui uşă laterală tocmai se deschidea. Stai aici până îi prind pe Dominic şi pe mama ta de frânghie.

— Pot să te-ajut? Întrebă Barry nerăbdător.

— Nu, mai bine ţine un ochi pe elicopter pentru mine, da?

Pur şi simplu Galen îl hipnotizase pe Barry, se gândea Elena uimită. Că tot venise

vorba de Peter Pan.

Galen apucă hamul aruncat de Carmichael, îl puse în jurul său, apoi luă o distanţă de vreo cinci metri de poziţia Elenei şi prinse de cablu echipamentul său şi al lui Forbes.

— Drace! Forbes avea privirea îndreptată spre drum. Maşini. Doar la câteva minute de aici.

— S-ar putea să avem destul timp. Galen îi făcu semn cu mâna lui Carmichael şi apoi îl înşfăcă pe Barry şi îl legă strâns de el. Eşti gata, băiete?

Barry încuviinţă din cap şi îşi trecu braţele în jurul gâtului lui Galen.

— Mă ţin aşa?

Galen ridică degetul mare, făcându-i semn lui Carmichael.

— Trebuie doar să te ţii bine. Vezi, mai întâi mama ta…

Elena încerca să nu-l piardă din priviri pe Barry, aflat dedesubtul ei, însă vântul era prea puternic. Elicopterul o învârti ca pe un titirez, apoi o ridică de la pământ şi zbură dincolo de munte.

Figurile lor arătau ca nişte marionete dansând pe sârmă.

Gomez îşi scoase arma.

— Încerc să nimeresc rezervorul.

— Nu! Chavez îi dădu peste mână. Dacă se prăbuşeşte elicopterul, se prăbuşeşte şi fiul meu. Simţea că-l năpădeşte furia, sufocându-l. Vezi dacă poţi nimeri femeia. Zboară-i capul.

Gomez îndreptă arma cu grijă şi apoi o lăsă în jos.

— E prea sus. Şi prea aproape de uşa elicopterului. Dacă nu vrei să-l dobor, atunci nu risc.

Aproape că nu se mai vedeau. Căţeaua îi fura copilul a doua oară. Câştigase.

Nu, nu poate accepta aşa ceva.

— Află cine a ajutat-o. Ai recunoscut vreunul dintre bărbaţi?

— Nu, dar mă duc să vorbesc cu cei din maşina cealaltă. Poate că vreunul dintre ei a avut ocazia să-i vadă mai bine.

Se întoarse cu spatele la creasta muntelui.

— Fă-o. Află cine a ajutat-o. Vor plăti pentru fapta lor.

Când îl traseră în elicopter, Barry râdea.

— Mami, am zburat! Se aruncă în braţele Elenei de îndată de Galen îi desfăcu

centura. N-a fost distractiv? Putem să mai zburăm o dată?

— Poate, cândva. Dar nu chiar aşa ca acum. Îl îmbrăţişă. Mă bucur că ţi-a plăcut.

— Foarte mult. Se întoarse către Galen. Mulţumesc foarte mult

Galen dădu din cap solemn.

— N-ai pentru ce. A fost plăcerea mea. Apoi strânse mâna celor doi bărbaţi care îi ridicaseră la bord. Aţi făcut treabă bună. Se întoarse către Elena. Elena, ţi-i prezint pe Tad Pullman şi Dave Jebb.

Elena îi salută.

— Vă mulţumesc.

Apoi Galen se adresă lui Barry:

— Ai vrea să urci şi să faci cunoştinţă cu pilotul care ne-a oferit aventura asta minunată?

— Te rog frumos, spuse el nerăbdător. Carmichael?

— Da, aşa îl cheamă. Privi spre Elena. Se poate?

Elena făcu repede un semn aprobator din cap. Dominic dădea semne de trezire şi nu voia ca Barry să fie de faţă când va afla ce se întâmplase.

Forbes privea pe geam, la pământul de

sub ei.

— Elena, vino puţin.

Se duse la geam.

— Ce s-a întâmplat? E vreo…

Fum negru. Flăcări se ridicau spre cer.

— Casa lui Dominic?

— Da, şopti ea. Toate amintirile copilăriei lui Barry dispăruseră, distruse printr-un singur act de cruzime. Închise ochii o clipă, până ce durerea scăzu. Nu-i vom spune lui Bany.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Trebuie să-i spun vestea lui Dominic. A petrecut şase ani în casa aceea. Era şi casa lui. Se aşeză lângă Dominic şi se sprijini de fuselaj. Simţea elicopterul vibrând pe muşchii spatelui şi îşi schimbă poziţia, ca să mai înlăture din presiune. Rana îi zvâcnea din nou şi se simţea puţin ameţită.

Rezistă. În curând, nu va mai fi nevoie să se încordeze. Dar încă nu era refăcută.

Închise ochii şi aşteptă să se trezească Dominic.

— N-ar fi trebuit să-l laşi pe Galen s-o facă, spuse el.

— Nici nu am avut timp să-mi dau seama

ce se întâmplă. Elena tăcu o clipă. Dar nu te voi minţi. Aş fi făcut-o chiar eu. Plănuiam asta.

Dominic dădu din cap.

— Nu poţi priva oamenii de opţiunile lor, Elena.

— Ba da, dacă asta înseamnă să îi ţin în viaţă. Nu sunt chiar atât de mulţi oameni pe lumea asta la care să ţin. Şi nu voi permite ca unul dintre voi să fie luat de lângă mine.

Dominic zâmbi maliţios.

— Chiar dacă asta înseamnă să ne tragi pe sfoară, unul câte unul.

— Chavez ţi-a incendiat casa. Te-ar fi omorât.

— Nu sunt începător la jocul de-a v-aţi ascunselea. Aminteşte-ţi de toţi acei ani pe care i-am petrecut alături de trupele de gherilă. Mi-am pierdut doar îndemânarea.

— Chavez nu ţi-ar fi dat ocazia să-ţi recapeţi îndemânările uitate. Te-ar fi urmărit şi te-ar fi tăiat în bucăţele. Ar face orice ca să mă rănească acum.

— Acum? Întinse mâna şi-i atinse uşor obrazul. Deja a încercat din răsputeri să-ţi năruie viaţa.

— Nu i-a păsat înainte. Nu însemnam

nimic pentru el. Eram doar un mijloc de distracţie. Apoi adăugă sarcastic: îţi garantez că acum nu se mai amuză deloc. Îi prinse mâna şi spuse cu vocea vibrând de emoţie: Ştiu că te gândeşti să nu te urci în avionul care ne aşteaptă la Medellin. Te rog, vino cu noi. Ce i s-ar întâmplă lui Barry dacă nu supravieţuiesc eu? Avem nevoie de tine.

— Îi aveţi pe Forbes şi Galen.

— Ei sunt străini. Nu le pasă de el. Barry e doar o momeală pentru ei. Privirea i se aspri. Vino şi stai cu noi câteva săptămâni, o lună. Mi-ai acordat deja şase ani din viaţa ta. Mai dă-mi doar puţin timp.

— Elena…

— Te implor, spuse ea pe un ton rugător. Doar până când Chavez va fi prins.

Dominic oftă şi apoi încuviinţă uşor din cap.

— Câteva luni. Apoi va trebui să mă întorc.

— Mulţumesc Domnului. Răsuflă prelung, uşurată. Şi îţi mulţumesc şi ţie, Dominic.

— De când ne formalizăm noi cu mulţumiri? Aşa, unde este Barry? Trebuie să-i arăt că sunt viu şi plin de energie.

Elena făcu semn către partea din faţă a elicopterului.

— Are Galen grijă de el.

Dominic îşi duse mâna la ceafă şi tresări.

— Galen pare să aibă grijă de o mulţime de lucruri.

— Doar până ajungem în SUA. Apoi, am terminat cu el. Forbes mi-a spus că l-a implicat pe Galen în poveste doar ca să ne scoată teferi de aici.

— S-ar putea să nu fie un lucru chiar atât de bun. Pare să fie genul de om pe care să-l vrei în preajmă. Te vei afla pe un teren străin şi vei avea nevoie de ajutor.

— Forbes va avea grijă de tot. Am făcut un târg şi îşi va respecta promisiunea. Privi pe fereastră. Coborâm, cred. Înseamnă că aterizăm la Medellin.

— Deci l-a convins să-i însoţească. Forbes îi ţintuia din priviri pe Barry şi pe Dominic, aplecaţi deasupra unei table de şah, în partea din faţă a avionului. Nu eram sigur că va reuşi.

— Ar fi răsturnat cerul şi pământul ca să se asigure că îl luăm cu noi. Galen îşi mută privirea spre Elena, care stătea singură de partea cealaltă a coridorului. Stătea

dreaptă, privind înainte, cu muşchii încordaţi. Şi are o voinţă al naibii de puternică. Nu-mi dau seama cum de mai reuşeşte să stea dreaptă. Se ridică. Dar cred că a venit momentul să se odihnească.

Elena se crispă, îngrijorată, când îl văzu că vine să se aşeze lângă ea.

— Da?

— E vremea să mergi la culcare. Galen se uită la ceasul de la mână. Mai sunt cel puţin şapte ore până ajungem pe coastă. În spatele acelor draperii, vei găsi un compartiment de dormit şi o baie. Du-te şi trage un pui de somn până ajungem acolo.

— Mi-e bine aici.

— Prostii. Ţi-e teamă că te vei prăbuşi pur şi simplu dacă vei încerca să te destinzi. Du-te şi întinde-te. Îţi voi aduce nişte calmante.

— Nu vreau să îl îngrijorez pe Barry.

— Nu-şi va face griji. Mă ocup eu de asta. Se va îngrijora mai tare dacă devii o ruină. Va intra într-un mediu complet nou şi va avea nevoie de ajutorul tău ca să se adapteze.

— Voi fi capabilă de asta.

— Da, aşa e. O ajută să se ridice în

picioare. Dar numai dacă te odihneşti. Nu arăţi foarte bine. O împinse către perdele. Spală-te pe faţă şi încearcă să te linişteşti. Te las câteva minute.

— Grija ta este de-a dreptul înduioşătoare.

— Nu-mi fac nicio grijă. E vorba doar de orgoliul meu profesional. Porni pe coridor către Barry şi Dominic. De tine sunt răspunzător şi, înainte să mă retrag, trebuie să mă asigur că eşti bine sănătoasă.

Elena îşi mişcă obrazul, încercând să găsească un loc mai răcoros pe pernă. Nu era pic de răcoare. Atât de fierbinte…

— Gata sau nu, am sosit. Galen trăsese perdeaua şi păşise în spaţiul de dormit.

Elena se ridică imediat în fund.

— Ce vrei?

— Nimic care să te alarmeze. Nu-ţi aminteşti? Urma să-ţi aduc ceva care să-ţi mai ia din durere. Nu-i nevoie să fii defensivă.

Cum altfel să fie, se gândea ea ca prin ceaţă. Fiecare clipă petrecută în prezenţa lui însemna conştientizarea a ce şi cine era el, de fapt. Deşi nu, nu ce era. Se îndoia că ştia cineva ce se afla sub această faţadă, dar

cu siguranţă era periculos, şi putea fi extrem de crud. Deşi, privindu-l, n-ai fi zis că era periculos. Era în formă, deşi nu masiv, iar ochii săi negri strălucitori exprimau deopotrivă inteligenţă şi simţul umorului. Unele femei ar fi spus că era arătos. De-abia după ce îl studiai, observai pericolul ascuns în spatele aparenţei.

Trase perdelele în spatele lui.

— Eşti îmbujorată. Probabil ai febră. Descheie-ţi cămaşa şi lasă-mă să-mi admir opera.

Elena nu făcu nicio mişcare.

Galen se apropie de ea.

— Trebuie să-ţi schimb bandajul şi să mă asigur că nu mi-ai desfăcut cusătura. Scoase două cutii de pastile din buzunar. Apoi, dacă eşti fată cuminte, îţi voi da două pastile de penicilină contra infecţiei.

Elena se încordă.

— Nu-i nevoie să fiu cuminte. Nici Forbes, nici Dominic nu te vor lăsa să mă privezi de medicamente.

— Era doar o formă de exprimare. Îşi fixă privirea pe chipul ei. Ce-ai crezut că vreau să spun?

Elena nu răspunse.

— Ai crezut că vorbeam despre sex. Strânse din buze. Cred că delirezi. Nu sunt chiar atât de disperat.

— Bărbaţilor nu trebuie neapărat să le placă o femeie sau chiar să o găsească atrăgătoare, ca să-şi dorească să-şi facă de cap cu ea. Ne văd doar ca pe nişte obiecte. Ştii foarte bine asta.

— Nu, nu ştiu. Şi nici nu-mi place să fiu băgat în aceeaşi oală cu restul lumii. Îmi răneşte orgoliul. Aşa că nu generaliza.

— De ce nu? Tu faci asta în privinţa mea, nu? De câte ori vorbeai cu Forbes despre mine gândeai *o femeie ca ea.* Apoi, continuă înverşunată: Ei bine, eu nu sunt ca nimeni altcineva şi pun mare preţ pe persoana mea. Poţi să mă răneşti şi chiar să mi-o tragi, dar tot Elena Kyler rămân. În niciun caz nu sunt o curvă sau vreo…

— Sst, o întrerupse Galen. Hei, tremuri atât de tare, că îţi vei desface cusătura.

Avea dreptate. Tremura din tot trupul. Opreşte-te. Nu arăta vulnerabilitate. Nu în faţa lui Galen. Dar zise:

— Nu tremur.

— Ba da, şi te înţeleg pe deplin. Nu eşti bine deloc.

— Nu am nevoie de înţelegerea ta.

— Dar asta nu schimbă faptul că sunt plin de aşa ceva. E una dintre cele mai bune calităţi de-ale mele. Iar acum, că am stabilit că nu intenţionez să te violez, descheie-ţi nasturii de la cămaşă. Nu-mi arăţi nimic în plus faţă de ce am văzut deja în casa lui Dominic şi, având în vedere trecutul tău, nu se poate să fii chiar atât de timidă.

— Având în vedere genul de femeie care sunt?

— Aspectul ăsta chiar pare să te deranjeze.

— Sunt *valoroasă.*

— Cine a spus că nu eşti? Îi studie chipul. Sau cine s-a purtat ca şi cum nu ai fi? Ce ţi s-a întâmplat în închisoarea aceea?

— Doar ce am ales eu să mi se întâmple. Au vrut să mă rupă în bucăţi. N-au făcut-o. N-au putut s-o facă.

— Îmi spui prea multe. E din cauza febrei. Vei regreta după ce-ţi revii. Se aşeză lângă ea şi-i descheie cămaşa. Arunc doar o privire şi apoi plec.

Elena stătu ţeapănă, privind către perete, peste umărul lui.

— Nu e chiar atât de mult sânge pe

bandaj, dacă ne gândim la câtă mişcare ai făcut, iar cusătura a rezistat. Nu că m-aş fi aşteptat la altceva. Îi încheie cămaşa la loc. Spuneai că ai mai fost rănită. De câte ori?

— Rău de tot? Încercă să se concentreze, în ciuda zăpuşelii şi a durerii ce începea să pună stăpânire pe ea. Am primit un glonţ în picior atunci când aveam doisprezece ani. Tata spunea că, dacă aş fi fost mai atentă, nu s-ar fi întâmplat. Apoi, un altul în braţul stâng, la şaisprezece ani. Învăţasem deja lecţia şi atunci nu a fost vina mea. Când aveam douăzeci de ani, o baionetă m-a străpuns în partea stângă. Asta e a patra rană.

Galen strânse din buze.

— E chiar avantajos să poţi puncta trecerea de la copilărie la maturitate prin răni de război, nu? Sunt ferm convins că nu orice femeie poate face asta.

— Dar tu cum ţi-ai punctat trecerea, Galen?

— N-ai vrea să ştii. Îţi aduc nişte apă să iei pastilele.

— Îmi pot lua singură apă.

— Da, dar n-ai mai avea plăcerea de a mă vedea servindu-te. Dispăru în baie şi se

întoarse cu un pahar cu apă. Deschise cutiile şi îi înmână pastilele. Înghite-le.

Elena îl privi sfidător, dar înghiţi pastilele şi puse paharul pe masă.

Galen se îndreptă spre perdea, apoi se opri.

— Ai şapte ore la dispoziţie ca să dormi şi să îţi scadă febra. N-ai vrea să te duc pe braţe din avion, când ajungem la San Francisco. Gândeşte-te cât de umilitor ar fi.

— Nu m-aş umili deloc. Accept de la tine tot ce e nevoie.

Galen o privi o clipă gânditor.

— Ai face orice pentru băiat, aşa-i?

— Orice.

— Aproape că mi se face milă de Forbes. Nu aşteptă răspuns şi trecu dincolo de draperii.

Elena se lăsă la loc pe spate şi respiră adânc. Se simţea epuizată şi nu era sigură dacă din cauza febrei sau a conversaţiei cu Galen. Crezuse că el era asemenea mercenarilor pe care-i cunoscuse în trecut, dar Galen era mult mai complicat de-atât. I se părea ciudat că încercase să o oprească de la a-i mărturisi prea multe lucruri despre ea, şi asta fiindcă ştia că, mai târziu, îi va fi

ruşine de slăbiciunea ei. *Chiar îi era* ruşine. Nu ar fi trebuit să îngaime nimic. Febra, epuizarea, teama de ce avea să se întâmple, oroarea faţă de trecut… Totuşi, trebuia să se fi stăpânit.

Va fi mai puternică după ce se va odihni. Se va forţa să îşi ia gândul de la Galen ca să se poată odihni şi, o dată trează, să fie în putere pentru Barry. Închise ochii şi încercă să se relaxeze.

Iisuse, spera că nu-l va visa pe Chavez.

— Elena e bine? Întrebă Dominic în timp ce Galen se aruncă pe locul de lângă el.

— Nu e chiar sănătoasă tun. Aruncă o privire către Barry, care dormea adânc, sub o pătură, pe un scaun, de partea cealaltă a coridorului. Dar nu vrea să recunoască. Cred că ultimele evenimente au fost prea mult pentru ea.

— Greşeşti. Elena poate face faţă oricărui eveniment, spuse Dominic. N-am văzut-o niciodată într-o situaţie din care să nu poată ieşi singură, şi o cunosc de când avea zece ani. Se gândi o clipă. Mă rog, o singură dată a fost cât pe ce, dar a găsit o cale de scăpare.

— Ce s-a întâmplat?

Dominic zâmbi.

— Va trebui să o întrebi pe ea.

— De parcă mi-ar spune! La zece ani făcea parte din armata rebelilor?

— Ducea mesaje dintr-un sat în altul de când era mai mică de-atât. Tatăl ei a început să o instruiască doar după ce a mai crescut puţin.

— Drăguţ.

— Nu era cel mai bun tată din lume dar, aşa cum ţi-am spus, avea un farmec aparte şi era un soldat excelent. Şi un bun instructor. La vârsta de doisprezece ani, Elena era deja extrem de pricepută în arta războiului. E trist…

— N-ai putut să faci nimic?

Dominic dădu dezaprobator din cap.

— Eram musafir în tabăra lor. Dacă aş fi intervenit, rebelii m-ar fi dat afară. Mi-a fost greu, dar am învăţat să fac compromisuri. N-am putut să fac tot ce mi-am dorit, dar au fost unele lucruri pe care le-am realizat. Am reuşit să predau, să ofer alinare şi înţelegere şi, din când în când, ajutor sub o formă mai concretă.

— Cum ai făcut cu Barry?

Un surâs îi lumină faţa, privind la copilul

adormit.

— A fost bucuria şi privilegiul meu. Nu i-am putut oferi Elenei tot ce avea nevoie în copilărie, dar mi s-a acordat o altă şansă cu Barry. Cred că Dumnezeu găseşte întotdeauna o modalitate prin care ne ajută să ne găsim adevărata cale. Când Elena a avut nevoie de ajutor cu Barry, am ştiut că mi-am găsit-o pe a mea. I se ridicară sprâncenele. Pui o mulţime de întrebări. De ce?

— Sunt blestemat să am o minte curioasă.

— Iar Elena este o femeie uluitoare.

— De când a încercat să mă omoare, doar la o secundă după ce ne-am întâlnit, îmi este greu să o privesc ca pe-o femeie.

— Atunci de ce te revolţi atât de tare împotriva felului în care a crescut-o tatăl ei?

— Pur şi simplu nu-mi place să văd copii forţaţi să între în jocul adulţilor.

— Aşa cum ai păţit tu?

Galen tăcu un moment.

— Te bagi în sufletul meu?

— Asta mi-e natura. Şi vocaţia, totodată. Dominic înclină capul, studiindu-l pe Galen. Eşti un om interesant şi, probabil, mai bun

decât crezi că eşti.

Galen râse satisfăcut.

— S-ar putea. Asta dacă există un grad mai mare de perfecţiune decât perfecţiunea însăşi. Zâmbetul îi pieri. Dominic, eu sunt un nenorocit egoist şi cinic, amestecat în păcate mai mari decât ai putea să numeri tu vreodată într-o viaţă de om. Dar asta nu înseamnă că sunt chiar atât de rău. În comparaţie cu oameni ca Chavez, stau destul de bine.

— Majoritatea oamenilor sunt mai buni ca el.

— Nu vrei să-i salvezi sufletul? Asta da ocazie!

Dominic dădu din cap.

— Mi-ar fi greu să-i cer iertare lui Dumnezeu pentru Chavez, după tot ce a făcut oamenilor dragi mie. Presupun că acesta este şi motivul pentru care nu mai sunt preot.

— Dar te face mult mai uman. Ridică din umeri. Ce zici de o partidă de şah, înainte să se trezească Barry şi să îi acorzi lui toată atenţia? Va fi un zbor lung, iar eu mă plictisesc repede.

— Am remarcat o oarecare nervozitate.

Îl privi gânditor. Cum reuşeşti să o ţii în frâu?

Galen rânji.

— N-aş vrea să te dezamăgesc, spunându-ţi. Deschise tabla de şah. Eu iau piesele negre. După cum spunea mama, cine seamănă, se-adună.

— E vremea să te trezeşti.

Elena făcu ochii mari şi îl văzu pe Galen stând în picioare, în faţa draperiilor.

— Stai liniştită. Aterizăm peste o oră. Ai timp să te pregăteşti. Ai nevoie de ajutor?

Elena mişcă din cap dezaprobator şi căută să găsească o poziţie de şedere.

— Sunt bine.

— Nu-i adevărat dar, probabil, eşti mai bine ca înainte. Ai adormit imediat ce ai pus capul pe pernă. De când nu mai dormiseşi?

— Nu-mi amintesc şi, oricum, nu contează. Ce face Barry?

— A dormit şi el câteva ore. Se întoarse să plece. Dacă ai nevoie de ajutor în baie, strigă. Apropo, Forbes vrea să-ţi vorbească.

Elena dădu cearşaful la o parte.

— Şi eu vreau să-i vorbesc.

Un sfert de oră mai târziu, se aruncă pe locul de lângă Forbes.

— Unde ne duci?

— Despre asta voiam să-ţi vorbesc, spuse Forbes. La nord de San Francisco, într-o regiune viticolă, există o casă pe care am mai folosit-o pentru protecţie. Înainte era o podgorie, dar acum locul este părăsit. Am dat telefoane şi am dispus să ne aştepte o echipă la aeroport şi să ne ducă direct acolo.

Elena se încordă.

— Ce echipă?

— DEA. Apoi se grăbi să adauge: Ştiu că n-ai vrut să implicăm guvernul, dar nu te pot proteja de unul singur. Mi-am înştiinţat superiorii cu privire la situaţia ta şi au fost de acord să meargă pe mâna mea. Am reuşit să te scoatem din ţară fără implicarea agenţiei, dar nu-ţi pot oferi singur o bună protecţie.

Se aşteptase la asta. Nu-i plăcea dar, deocamdată, nu avea ce face.

— Cunoşti oamenii care vor face parte din această echipă?

— Îl cunosc pe agentul principal, iar pe ceilalţi trei i-am verificat şi sunt cât se poate de curaţi. Poţi avea încredere în ei.

Elena clătină din cap.

— Tu ai încredere în ei. Eu nu-mi permit să am încredere în nimeni. Nu am acest drept. Sunt răspunzătoare de Barry şi de Dominic.

— Iar eu sunt răspunzător de tine.

— Nu e acelaşi lucru. Făcu o pauză. Du-mă tu la această podgorie. Nu merg cu nimeni altcineva.

— Dar nici nu m-am gândit să te las singură.

— Nu, vreau să spun, să ne duci tu cu maşina. Să verifici tu podgoria. Echipa ta poate veni în urma noastră.

— Întotdeauna verificăm o casă de protecţie înainte să aducem o persoană. Chavez nu a avut timp să afle nimic. Elena, n-ai motiv să te îngrijorezi.

Cum poate fi atât de sigur, se gândea ea uimită. Chiar nu-şi dă seama că nu va fi în siguranţă atât timp cât Chavez trăia?

— Verifică tu locul.

Forbes ridică din umeri.

— Dacă te face să te simţi mai bine… Nu ştii că şi pentru mine este aproape la fel de important?

— Nu, nu este. Tu vei să prinzi un lord al drogurilor. Eu trebuie să-mi protejez băiatul

de el. Pentru mine nu este o întrecere.

Forbes ezită şi îşi plecă uşor capul.

— Ai dreptate. Fiul tău este important. Dar la fel sunt şi toţi ceilalţi copii pe care nenorocitul acesta îi jertfeşte cu drogurile lui blestemate.

— Nu mă pot gândi la ei acum. Nu pot salva întreaga lume. Treaba mea e să-l ţin pe Barry în siguranţă. Privirea i se îndreptă spre Galen, care vorbea cu Dominic, aflaţi cu câteva rânduri de scaune în faţa lor. Îl întrebi tu pe Galen dacă vine cu noi?

— Misiunea lui s-a terminat. Lui Galen nu-i place să colaboreze cu agenţiile federale şi este şi foarte costisitor. Am fost norocos că am reuşit să-l conving să se ocupe de voi.

— Nu vrei să-l întrebi dacă vine, doar ca să verifice măsurile de securitate? Te place. S-ar putea să accepte.

— Sunt surprins să aud că îl vrei. Nu a fost chiar afectuos cu tine.

— Nu îl vreau. Dar ştie ce face şi îmi este de ajuns. M-aş folosi de diavolul însuşi, dacă asta ar însemna că Barry va fi în siguranţă.

— Elena, am eu grijă de el.

— Întreabă-l pe Galen.

Forbes făcu o grimasă.

— Iarăşi clubul privat. Se ridică. Îl întreb, dar mă îndoiesc că va ajuta la ceva. Cinci minute mai târziu se întoarse, clătinând din cap. Mi-a spus că el se retrage şi că de-acum mă priveşte doar pe mine. Ţi-am spus că n-o va face.

— A meritat să încerc. Galen tocmai se răsucea să o privească şi Elena îi prinse privirea sfidător. Nu trebuia să creadă că îi cerea disperată ajutorul. De fapt, nu am nevoie de tine, Galen. Ai fost doar o poliţă de asigurare. Dacă aş fi avut nevoie de tine cu adevărat, aş fi găsit o modalitate să te conving.

Dintr-o dată, Galen zâmbi şi Elena avu sentimentul ciudat că îi citise gândurile. Îşi luă privirea de la el. Uită de Galen. Gândeşte-te la casa aceasta sigură de la ţară. Gândeşte-te la o modalitate prin care să te asiguri că Chavez nu a ajuns la acei agenţi, cât se poate de curaţi, despre care ţi-a spus Forbes.

Galen stătea în picioare, privind la berlina neagră condusă de Forbes, ce ieşea de pe aeroport, urmată îndeaproape de

SUV-ul în care se afla echipa de securitate DEA.

S-au dus. Misiune îndeplinită. E timpul să merg mai departe.

Forbes era deştept şi priceput, iar operaţiunea aceasta era mult prea importantă pentru el ca să facă vreo imprudenţă. Elena Kyler era rezistentă şi, dintre toate persoanele cu care avusese de-a face, aproape că de ea îi părea cel mai rău. Dar este treaba lor să-şi poarte războiul personal împotriva lui Chavez. El îşi îndeplinise partea sa.

Venise timpul să meargă la pescuit.

Ideea îl părăsi, lăsând în urmă o curioasă senzaţie de dezamăgire. Dar, la urma urmei, nu era ceva neobişnuit la el să se simtă abandonat după o misiune solicitantă, iar prezenţa Elenei avusese asupra lui efectul unei injecţii cu adrenalină pură.

Păcat că Chavez s-ar putea s-o omoare.

O văzu în timp ce se apleca să asculte spusele copilului.

Nu e treaba lui.

Berlina neagră aproape că nu se mai vedea.

Oh, la naiba! Nu strică dacă dă câteva telefoane în Bogota şi vorbeşte cu Manero…

4

Barry răsuflă ușurat atunci când văzu dealurile din regiunea viticolă, rostogolindu-se unul după altul.

— E mai bine aici. Oraşul acela era… ciudat. Aici vom locui?

Elena înţelegea de ce Bany găsea San Francisco ciudat. Nu părăsise niciodată casa lui Dominic şi prima senzaţie de emoţie, la vederea oraşului, se estompase repede. Bietul copilaş, fusese asaltat de atâtea experienţe noi în ultimele douăzeci şi patru de ore!

— Nu, acest loc aparţine companiei la care lucrează domnul Forbes. S-ar putea să nu petrecem mult timp aici.

— Vom merge iar cu avionul?

— Poate. Privirea îi era concentrată la clădirea de care se apropiau. Era o casă din chirpici, cu două etaje, cu un acoperiş roşu de ţiglă. Două balcoane din fier forjat, ruginite, atârnau deasupra unei curţi pavate cu lespezi şi locul părea la fel de şubred şi

vechi ca şi cârceii de viţă uscaţi de pe podgorie. Şi spui că cineva a verificat deja locul?

— Ieri. Forbes trase maşina în faţa intrării principale. Staţi aici. Mă duc înăuntru şi mai verific o dată.

— Aşteptăm. Elena îl opri pe Barry să iasă din maşină. Nu încă. Trebuie să ne asigurăm că nu sunt şerpi sau gândaci în casă.

— O descriere foarte potrivită, murmură Dominic.

Cinci minute mai târziu, Forbes ieşi din casă.

— E-n regulă.

— Acum te poţi duce, Barry. Elena îi deschise portiera. Vom dormi într-una din acele camere cu balcon. Ce-ar fi să te duci să o alegi tu?

Barry sări din maşină şi alergă în casă.

— Mă duc cu el, spuse Dominic. E atât de emoţionat, că mi-e fiică să nu sară de la balcon.

— Ştie mai bine de-atât. Vin şi eu imediat. Elena ieşi din maşină.

— Forbes, arată-mi ce se află în spatele casei. Ce este cu dependinţa aceea?

— Este o magazie destinată fermentării. Acolo se ţin butoaiele devin.

— Ai verificat-o?

— Bineînţeles. Am ieşit prin spate. Făcu semn bărbaţilor din SUV şi aceştia începură să iasă din vehicul. Să ştii că nu sunt incompetent.

— Ştiu, dar vreau totuşi să văd magazia.

Forbes dădu din cap cu exasperare, dar porni de-a lungul casei.

— Hai să vezi cu ochii tăi. Şi să ştii că nu este o idee tocmai bună să stai într-una din camerele cu balcon. Se ajunge foarte uşor acolo.

— Nu am ales-o fiindcă m-am gândit c-ar fi romantic. Dacă se poate căţăra cineva pe-acolo, atunci pot coborî şi eu în acelaşi mod, dacă va fi nevoie. Nu-ţi face griji, voi şti dacă cineva va încerca să între în cameră pe-acolo. Am un somn foarte uşor.

— Nici nu mă-ndoiesc. Deschise uşa magaziei. Poftim. După cum vezi, nu e nimeni aici. Mulţumită?

Mirosul dulce-acrişor de vin şi lemn o năpădi în momentul în care păşi în magazie.

— Nu încă. Încăperea era spaţioasă şi trei butoaie de lemn, înalte de cel puţin şase

metri şi având o lăţime de trei metri, erau aliniate pe fiecare dintre cei doi pereţi laterali. Deasupra fiecărui rând de butoaie se aflau rămăşiţele unei pasarele. Accesul era blocat. Vrei să pui câţiva oameni să ia o scară şi să vadă ce este înăuntrul acestor butoaie?

— Asta intenţionam să fac.

— Şi apoi aruncă scara.

— Da.

— Mersi. Elena verifică în spatele fiecăruia dintre cele şase butoaie. Acum sunt mulţumită. Se îndreptă către Forbes. Spune-mi câte ceva despre membrii DEA care au venit cu noi.

— Bill Carbonari este agent de zece ani. Are două recomandări. Jim Stokes a colaborat cu mine în diferite misiuni, în ultimii trei ani. Mike Wilder a activat la graniţa cu Mexicul timp de cinci ani şi, înainte să devină agent, a lucrat la Imigrări. Randy Donahue face parte din agenţie doar de doi ani, dar e agil. Foarte agil.

— Vreau să mi-i prezinţi. Vreau să le văd feţele şi felul în care se mişcă, aşa încât să-i pot recunoaşte pe întuneric.

— De ce?

Elena făcu ochii mari.

— De ce crezi? Ca să nu împuşc pe cine nu trebuie!

— Datoria noastră este să te protejăm. Nu vei fi nevoită să împuşti pe nimeni.

— Vreau o armă. Galen nu mi-a înapoiat-o pe a mea.

— Eşti sigură că…

— Vreau o armă.

Forbes aprobă din cap.

— Bine, vei avea una în seara asta.

— Mulţumesc. Se îndreptă spre casă. Acum hai să mergem să-i cunosc pe prietenii tăi de la DEA.

— E şi un televizor, mami. Ochii copilului străluceau de încântare. Şi sunt desene animate şi Bugs Bunny şi o pasăre mare galbenă şi…

— Stai aşa. Elena ridică mâna. Ai descoperit toate astea în primele treizeci de minute, cât ai stat aici?

— Dominic mi-a dat o telecomandă, spuse el arătându-i, mândru, aparatul. E magie. Traversă camera în fugă şi se aşeză, încrucişându-şi picioarele, în faţa televizorului. Trebuie doar să apeşi pe butonul ăsta şi poţi găsi orice.

— Oh, Doamne! Zâmbi către Dominic. Ai creat un monstru. De acum, nu va mai pune mâna pe nicio carte.

— E doar efectul noutăţii. Elena, când ai văzut prima dată un televizor?

— Aveam nouă ani. Tatăl meu a trebuit să meargă la Bogota ca să strângă bani pentru arme şi am stat acolo şase luni. A fost interesant. Erau atâtea lucruri pe care nu le făcusem niciodată. Nu fusesem la film sau la circ şi nu vizitasem o grădină zoologică. Se încruntă, afectată. Şi l-am dezamăgit pe Barry, ţinându-l deoparte de toate astea.

— Va avea timp pentru toate.

— Ar fi trebuit să găsesc o cale să plecăm înainte să se întâmple.

— Barry este deştept şi fericit şi a învăţat să îşi folosească imaginaţia. Nu mulţi copii au această binecuvântare în epoca tehnologiei. Aşa că încetează să te consideri o mamă rea. Ai făcut ce a trebuit să faci, ca să-l ţii în siguranţă.

— Da, dar se presupune că un părinte munceşte ca să-i ofere copilului o viaţă mai bună decât cea pe care a avut-o el. Eu nu m-am descurcat chiar atât de bine până acum.

Îşi îndreptă umerii.

Dar situaţia se va schimba. Acum am o şansă. Se întoarse spre uşă. Mă duc în bucătărie să văd ce pot găti pentru cină. Crezi că îl putem lua din faţa televizorului?

— Reuşim noi. Vrei să te ajut cu masa?

— Nu. Vreau ca de acum înainte Barry să aibă tot timpul alături pe unul dintre noi.

— Nu ai încredere în Forbes.

— Am încredere în el, numai că nu are aceeaşi experienţă ca mine. Am văzut cum Chavez poate schimba şi corupe oamenii. Oameni de la care nu te-ai aştepta niciodată să te trădeze. Simţea amărăciunea năpădind-o. Nu te mai gândi la asta. E în trecut. Tot ce putea face era să înveţe din experienţă. Barry va dormi în camera mea şi vom face cu schimbul pe timpul zilei. De-acord?

Dominic încuviinţă din cap.

— Atât timp cât nu mă obligă să mă uit la creaturile acelea respingătoare Teletubby. Fiindcă, în cazul ăsta, te descurci singură.

Când părăsi camera şi începu să coboare scara de cărămidă, Elena surâse. Teletubby? Ce o fi, Doamne iartă-mă, un Teletubby?

Treisprezece kilometri.

Chavez simţi că-l arde, în timp ce alerga în josul cărării şi apoi începu să urce dealul abrupt, îndreptându-se către imensa casă pe care locuitorii a numeau palat. Era cea mai bună parte din alergat, cea mai grea, cea mai provocatoare. În timp ce parcurgea aceşti ultimi metri, simţea plăcerea triumfului, împlinirea dată de sentimentul că depăşise orice semn de slăbiciune.

Îl văzu pe Gomez aşteptând la capătul aleii. Nu se opri, forţându-l să alerge la pas cu el.

— A fost cu siguranţă Forbes. O misiune pe cont propriu. Nimeni din agenţie nu a ştiut nimic. Au aflat doar după ce femeia a fost adusă în Statele Unite.

— Unde în Statele Unite?

— Nu ştim încă. Gomez începuse deja să respire greu. Undeva pe Coasta de Vest.

— Dacă ai aflat atâtea detalii, înseamnă că poţi afla şi restul. Doar n-a lucrat singur. Ce ştii despre elicopter?

— A fost închiriat de un mercenar, Ian Carmichael.

— Şi pe el cine l-a angajat? Forbes?

— Nu cred. Carmichael lucrează pe bani

mulţi.

— Atunci găseşte-l şi află.

— Pare să fi intrat în pământ.

— Localizează-l. Vreau să ştiu cine a mai fost implicat. Ajunsese la anexa în care se găsea sala de sport şi se opri să-şi tragă răsuflarea. Gomez, a trecut deja o săptămână. Nu ai fost eficient. Apoi zâmbi. Şi cred că devii cam moale. Uită-te la tine cum pufai şi gâfâi. De ce nu vii cu mine să exersăm în dimineaţa asta?

Gomez holbă ochii şi făcu un pas înapoi.

— Trebuie să mă întorc la Bogota. Am un pont despre cineva din DEA, de pe Coasta de Vest, care ar putea şti ceva.

— Atunci, grăbeşte-te neapărat înapoi în oraş. Deschise uşa sălii de sport. Va trebui să mă mulţumesc cu un tânăr pe care l-am găsit într-un grup de paramilitari. Arătă către bărbatul vânjos, cu pielea închisă la culoare, care stătea pe o bancă lângă aparatul de ridicat greutăţi. Este foarte puternic şi se spune că se pricepe la arme. Ce zici, Gomez? Mă poate doborî?

— Nu.

— Nici eu nu cred. Simţea fiorii emoţiei străbătându-l, în

Ii mp ce păşea către bărbatul care îl privea nerăbdător. Îi plăcea
0astfel de atitudine. Prindea bine în luptă. Dar s-ar putea să-mi Iacă dimineaţa interesantă…

— Chavez s-a întors la casa lui de pe coline, spuse Jose Manero. Îşi vede de treburi ca de obicei.

— Nu a venit în SUA? Întrebă Galen. Eşti sigur?

— Gomez a fost singurul care s-a agitat. A fost de patru ori la Bogota în ultimele trei săptămâni, şi pune o grămadă de întrebări.

— Dar capătă şi răspunsuri?

— Poate. Nu mai ştiu nimic de el de două zile.

Galen se încordă.

— Ar fi putut să părăsească ţara?

— Tot ce se poate. N-a suflat o vorbă nimănui.

— Spune-mi, ce ştii despre Gomez? Este omul de încredere al lui Chavez?

— Dacă se poate spune aşa. Lui Chavez îi place să deţină singur controlul. Înainte să-l ia Chavez, Gomez a fost, timp de patru ani, ucigaş plătit în Caracas. Nu e un geniu, dar este viclean *şi* îl respectă foarte tare pe

Chavez. Lui Chavez trebuie să-i placă asta. Nu suportă rivalii.

— Anunţă-mă dacă Gomez iese la suprafaţă. Galen închise telefonul. N-avea un sentiment prea bun. Forbes sperase că Chavez va veni alergând după Elena şi fiul ei, dar lui i se părea mult mai cu sens să-şi trimită un om competent.

Nu era treaba lui. Sună-l pe Forbes şi avertizează-l, apoi dă-te la o parte şi uită de toate astea.

Trase clapeta telefonului şi formă numărul. Mai avea câteva cifre de introdus, dar închise. Ce putea să-i spună? Că urma să-i cadă în capcană cine nu trebuia? Nici măcar nu ştia dacă Gomez era în ţară. Manero nu reuşise să-i dea de urmă.

Din câte ştia, Gomez putea să stea liniştit undeva în Columbia, în niciun caz îndreptându-se către podgoria unde se aflau Elena Kyler şi fiul ei.

Luna plină strălucea deasupra dealurilor. Elena se sprijini de gardul curţii şi trase adânc în piept aerul înmiresmat al nopţii. Mirosea altfel decât în Columbia. Aerul nu era umed sau tropical, nu aducea cu nimic cunoscut ei.

— Băiatul doarme? Forbes se oprise lângă ea.

— Probabil. Dominic stă cu el.

— Să înţeleg că nu stai aici ca să te bucuri de peisaj?

— De fapt, chiar asta fac. Mă gândeam că e diferit de Columbia.

— Dar nu ieşi în fiecare seară ca să savurezi diferenţele. Veghezi locul acesta de parcă ai fi o santinelă în post.

— Obiceiurile se uită greu. Am fost o luptătoare de la vârsta de doisprezece ani. Nu cunoşteam un alt mod de viaţă.

— Ai avut o viaţă ciudată.

— Nu cred că Galen este de aceeaşi părere. De ce îi venise în minte Galen? Vrei să spui, ciudat fiindcă sunt femeie? Erau destule femei în armata rebelilor. Şi voi aveţi femei în armată, aici în Statele Unite.

— Da, dar bieţii de noi încercăm din răsputeri să le ţinem departe de linia frontului. Se opri. Şi nici nu trimitem copii în luptă.

Elena ridică din umeri.

— E vorba doar de obişnuinţă. Privi în spate, către casă. Eşti dezamăgit, nu-i aşa? Te aşteptai ca Chavez să fi venit deja.

— Am sperat.

— Poate că se îndreaptă încoace.

— Nu, informatorii mei mi-au spus că încă se află în Columbia.

— Atunci, poate te gândeşti că te-am minţit.

— Nu. Făcu o pauză. Dar se poate să-i fi supraapreciat reacţia lui Chavez la auzul plecării fiului său.

— În niciun caz. Va veni după Barry. E doar o chestiune de timp. Îşi strânse pumnii. Deşi nici eu nu mă aşteptam să dureze atât.

— Eşti chiar atât de sigură că te va găsi?

— Bineînţeles. Are prea multe căi la dispoziţie de a ajunge la oameni, ca să nu reuşească. Droguri, bani… Mă va găsi.

— Atunci, înseamnă că ar trebui să fiu flatat de încrederea pe care mi-o acorzi privitor la protecţia voastră, spuse el ironic.

— Avem nevoie de orice ajutor. E mai bine să te am pe tine şi echipa DEA alături, decât să fiu singură. Balanţa înclină mult prea tare în favoarea lui. Trebuie să pun capăt poveştii cu Chavez. Nu vreau să mai trăiesc aşa, punându-l pe Barry la bătaie de parcă ar fi un miel de sacrificat.

— Eu aş spune că tu eşti cea de sacrificat. Tu ai răpit copilul. Vreau să spun, în ochii lui Chavez.

— Exact aşa vede el situaţia, motiv pentru care va veni cu siguranţă.

Forbes ezită.

— Nu ştiu cât timp vă mai pot asigura protecţia, în lipsa unor dovezi care să sprijine utilitatea ei.

Elena se crispă.

— Ai de gând să mă laşi singură?

— Nu şi dacă îmi pot convinge superiorii ca avem o şansă reală de a-l prinde pe Chavez.

— Însă te îndoieşti că vor fi de acord.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

Ştiuse că aşa s-ar putea întâmplă, dar nu crezuse că va fi atât de curând. Depăşeşte şocul. Gândeşte-te la o modalitate de supravieţuire.

— Dar ne vei mai aduce actele false pentru Dominic, Barry şi mine?

Forbes ezită iarăşi.

— Sunt ofiţer federal, iar voi vă aflaţi în ţară ilegal.

— Şi înţelegerea poate cădea dacă Chavez nu răspunde provocării. Îşi ridică

bărbia. Înţeleg.

Forbes o privi fix pentru o clipă şi apoi murmură o promisiune.

— Veţi obţine documentele de identitate. Dar să nu-mi spui unde intenţionaţi să mergeţi. Dădu să plece. Deocamdată însă, nu e cazul să ne punem problema asta. Încerc să fac rost de ceva mai mult timp. Vii înăuntru?

— Încă nu. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine.

— Da, cred că ai dreptate. Îmi pare rău.

— Forbes!

El privi înapoi, spre ea.

— Mulţumesc. Eşti un om bun. Nu voi uita că m-ai ajutat.

Forbes ridică din umeri.

— Îmi place puştiul. Nu vreau ca Chavez să pună mâna pe el.

— N-o va face.

Forbes zâmbi şi se îndreptă cu paşi mari spre casă.

Forbes era *într-adevăr* un om cumsecade care, probabil, îşi risca pielea pentru ea. Dacă şi aici, în SUA, birocraţia funcţiona ea în Columbia, atunci însemna că guvernul îl lega practic de mâini, chiar pedepsind orice

iniţiativă. DEA n-o va ajuta. Dar, la naiba, nu avea niciun alt sprijin. Chavez deţinea controlul unei operaţiuni de mari proporţii şi oamenii nu se îngrămădeau să ajute o femeie pe care el o voia moartă.

Măcar acum era mult mai bine decât în urmă cu trei săptămâni. Era în Statele Unite şi, în curând, urma să obţină un act de identitate fals. Nu se putea bizui pe ei ca să-l prindă pe Chavez, aşa că trebuia să fugă de el. Era singură, dar pentru ea singurătatea nu era o noutate.

Şi cu Dominic ce se va întâmplă? Îl adusese aici deoarece crezuse că va fi mult mai în siguranţă. Acum, el era la fel de vulnerabil ca ea. I-ar fi mai bine fară ea.

Dar dacă s-ar despărţi, atunci nu ar şti niciodată cu siguranţă dacă Chavez îl urmăreşte. O altă problemă.

Blestemat fie Chavez! Chiar dacă stătea cu mâinile în sân, tot reuşise sa dea naştere agoniei.

— Chavez este tot în tabăra sa. Familia Delgado îi întoarce vizita. Acum trei zile a dat o petrecere în cinstea fraţilor Grimm şi a soţiilor lor, spuse Manero. Gomez nu a fost prezent.

— Atunci unde naiba e? Întrebă Galen.

— Nu se ştie nimic.

Nu se ştie nimic. Răspunsul reveni în mintea lui Galen, după ce închise telefonul.

Manero era priceput, iar sursele sale excelente. Dacă nici el nu putuse afla vreo informaţie despre Gomez, însemna că Gomez plănuia ceva, asigurându-se că nu suflă nimeni o vorbă.

Ce punea la cale? Unde era?

Terenul din apropiere era sigur. Urma încăperea destinată fermentării.

Bill Carbonari stătea în faţa intrării din spate, când Elena apăru după colţul casei.

— E în regulă, doamnă Kyler. Am verificat eu locul. Zâmbi. Dar ce tot spun? O veţi face dumneavoastră oricum.

— Nu vreau să te jignesc.

— Nu-i nicio problemă. Îi simţi privirea aţintită în ceafă, în timp ce păşea pe cărarea ce ducea la magazie. Carbonari părea să fie foarte ager şi era o prezenţă destul de plăcută. Simţea o oarecare iritare din partea celorlalţi trei agenţi. Presupunea că le rănea orgoliul, neavând încredere în ei. Păşi pe coridorul dintre butoaiele uriaşe şi lumină cu lanterna dintr-o parte în alta a

magaziei.

Nimic.

Nimic în afară de cilindrii de lemn şi sunetul paşilor ei.

Se opri brusc, cu privirea aţintită spre partea întunecată din spatele ultimului butoi. Zărise ceva cu coada ochiului. Strălucea uşor ceva. Metal.

Rahat. O scară de aluminiu.

Din prima noapte, când îl rugase pe Forbes să verifice containerele, nu mai fusese nicio scară în încăpere. Acum era una, proptită de ultimul butoi.

Alergă înainte, lovi cu piciorul în scară şi o trânti la pământ. Fugi spre uşă.

Din spate, se auzi un zgomot în interiorul butoiului.

Elena era deja afară, alergând spre casă.

— Carbonari! Sună-l pe Forbes…

Carbonari era întins la pământ, iar deasupra lui stătea un bărbat. Acesta se răsuci şi pară lovitura Elenei, direcţionată către cap.

— La naiba, încetează să tot încerci să mă omori. Sunt aici să te ajut!

Era Galen.

— Şi mă ajuţi omorându-l pe Carbonari?

— Tot ce ştiu e că, atunci când am apărut eu în peisaj, l-am văzut armându-şi puşca şi îndreptând-o spre magazie, imediat după ce ai intrat tu acolo. Şi nu părea să caute vin.

— E cineva în butoi. Am doborât scara, dar vor…

— Repede. Adu copilul. O prinse de braţ şi o împinse către casă. Pun pariu că dintr-o clipă într-alta o să apară Gomez cu ajutoare.

— Gomez?

— Şi-a aşezat tabăra pe dealuri. Galen urca două trepte deodată. Am verificat toate hotelurile din împrejurimi şi în ultimele două zile am fost în recunoaştere. Am dat peste ei – ca să vezi surpriză! Unde-i Forbes?

— A doua uşă pe dreapta.

— Şi Dominic?

— E cu Barry.

— Atunci scoate-i din casă şi îndreptaţi-vă către podgorie.

Evită oricare dintre oamenii lui Forbes. Nu ştiu dacă mai este corupt şi altcineva în afară de Carbonari. Ascundeţi-vă după prima coastă a dealului şi aşteptaţi până vin.

— Ce-ai de gând să faci?

Dar Galen plecase deja, dispăruse în camera lui Forbes.

Nu avea de gând să îl urmeze. Trebuia să-i scoată din casă pe Barry şi Dominic.

— Galen, i-am promis Elenei că vor fi în siguranţă, spuse Forbes abătut.

— Elena va fi în siguranţă dacă ieşim de-aici înainte să apară Gomez.

— L-am verificat pe Carbonari. Am crezut că e cel mai bun dintre toţi. Ce naiba faci?

Galen dădea foc draperiilor de catifea.

— Avem nevoie de ceva care să-i distragă atenţia când apare. Du-te şi fa acelaşi lucru în bucătărie. Vreau să văd tot locul ăsta în flăcări.

— De ce?

— Ai vrea să dai faţă cu Chavez, dacă n-ai fi stare să-i salvezi copilul de la moarte? Gomez va fi nevoit să încerce să între în casă şi să se asigure că Barry nu-i înăuntru.

Privi pe fereastră.

— Uite-i că vin... sunt la vreo cinci kilometri depărtare. Mişcă-te, Forbes.

— Mami, arde! Şopti Barry, cu ochii aţintiţi asupra fermei. Casa e în flăcări.

— Sst, îţi explic mai târziu, puiule. Trebuie să nu faci niciun zgomot, da?

Unde era Galen?

Îi va mai acorda câteva minute, dar apoi vor trebui să iasă de pe câmp şi să se îndrepte spre şosea.

Nu, nu spre şosea. Vedea farurile unei maşini mergând în grabă în direcţia casei.

Gomez.

— Haide, Forbes. Galen se îndreptă către uşă. E timpul să ieşim de-aici.

— Nu-mi pot lăsa agenţii. Pot fi răniţi şi în imposibilitate de a răspunde. Puse telefonul în buzunar. Am cerut întăriri de la San Francisco, dar nu au cum să vină la timp. Trebuie să văd ce e cu oamenii mei.

— Ascultă, de ce n-au venit în goană aici când au văzut casa în flăcări?

— Au trecut doar câteva minute. Nu se poate să lucreze toţi pentru Chavez. Refuz să cred aşa ceva.

— Nu spun că sunt cumpăraţi de Chavez. Dar poate unul dintre ei este corupt şi este foarte uşor să iei oamenii prin surprindere dacă te ştiu lucrând alături de ei zi de zi.

— Ştiu asta.

— Atunci hai să plecăm dracului de-aici. Sau vrei ca nenorocitul ăla să o prindă pe Elena?

Forbes ezită şi apoi se îndreptă spre uşa din spate.

— Să mergem.

— Bine. Mergem pe lângă casă şi apoi o luăm către podgorie.

Din casă ieşea fum gros. Galen simţi ochii înţepându-l, în timp ce străbătea cu privirea zona şi apoi şoseaua.

Farurile se apropiau, dar încă mai aveau timp.

— Dacă nu ajung în câteva minute, scoate-o pe Elena de-aici, spuse Forbes.

Galen se întoarse şi văzu că Forbes se oprise la colţul casei. La naiba!

— Nu fi idiot!

— Fumul mă va acoperi şi ştiu exact care le este poziţia. Trebuie să mă asigur. Nu-i las să-i găsească Gomez. Sunt responsabilitatea mea.

— Responsabilitatea ta este să rămâi în viaţă, spuse Galen dur. Nu fi nebun. Nu risca.

— Voi avea grijă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici

măcar nu e Chavez.

— Scoate-o pe Elena, strigă Forbes şi ţâşni după casă. Galen începu să-l urmeze, dar apoi se opri, bolborosind o înjurătură. Nu avea timp.

Luminile farurilor erau din ce în ce mai vizibile. Erau prea aproape.

Galen începu să alerge către podgorie.

Auzi împuşcături. Veneau din spate, îşi încleştă pumnii pe lângă corp.

Iisuse!

Rafala de împuşcături aproape că îi retezase capul lui Forbes. Doamne sfinte!

Elena acoperi repede capul lui Barry cu braţele şi se uită la Dominic.

— A văzut? Întrebă ea speriată.

— Nu cred. Dominic strânse din buze. Îmi doresc să nu fi văzut nici eu.

Elena îşi dorea acelaşi lucru. Îi venise rău.

— Să ieşim dracului de-aici. Dintr-o dată, se treziră cu Galen în spatele lor. Gomez va ieşi din casă dintr-un moment în altul şi nu va dura mult până vor începe să caute pe câmp. Maşina mea este parcată după acel deal, între copaci.

— Forbes…

— Mişcaţi-vă!

Elena se mişca deja, aproape de pământ şi împingându-l pe Barry înaintea ei.

Şi, totodată, încercând să uite imaginea capului lui Forbes explodând.

Galen nu mai vorbi decât după ce se urcară în maşină şi începu să conducă în josul şoselei ce ducea la autostradă.

— Cum se simte Barry?

— E speriat. Braţele i se strânseră în jurul băieţelului aflat în poală. Dar e foarte cuminte. Nu-i aşa, puiule? O să fie bine.

Barry nu scoase niciun cuvânt; se cuibări doar mai bine în braţele ei.

Doamne, cât spera să fi rostit adevărul! De la naştere, îl protejase de violenţa cu care trăise ea toată viaţa, iar acum, doar într-o singură noapte, avusese parte de această oroare.

— Unde mergem?

— În noaptea asta, vă duc în apartamentul unui prieten din oraş. Mă lasă să stau în el ori de câte ori vin pe-aici. Vom lua o hotărâre după ce vom avea destul timp ca să gândim clar.

— Forbes, şopti ea.

— Nu l-am putut opri. A vrut să se

asigure că nu li se întâmplase nimic oamenilor săi.

Elena privi în jos, spre Barry. Părea să fie prea şocat ca să mai poată fi atent la ce vorbeau, dar continuă totuşi să şoptească.

— A fost unul dintre agenţii lui, Wilder. Nu i-am văzut pe ceilalţi, dar pe el l-am văzut ridicându-şi arma.

— Şi sunt sigur că va fi bine plătit pentru asta.

— Mie… îmi plăcea Forbes.

Galen strânse din buze.

— Şi mie.

— Deocamdată, nu suntem urmăriţi, spuse Dominic de pe bancheta din spate, privind pe geam.

— Într-un minut, ieşim pe autostradă, îl linişti Galen pe părinte. Cred că acum suntem în siguranţă.

Elena nu se simţea deloc în siguranţă. Îi era teamă pentru Barry şi Dominic şi da, îi era teamă chiar şi pentru ea. Ce fel de lume era aceea în care un om bun ca Forbes putea fi măcelărit de cei în care avea încredere? Dar de ce mă mai mir? Se gândea ea obosită. Nu se deosebea cu nimic de lumea în care trăise până atunci.

Dar era altfel, totuşi. În ultimele săptămâni, începuse să creadă că ar putea avea o viaţă mai bună. Poate că încă nu era totul pierdut.

Îi era greu să reziste unei speranţe atât de puternice.

Apartamentul era situat la ultimul etaj şi avea vedere către golf. Era cel mai luxos loc pe care-l văzuse vreodată Elena. Camera de zi era excepţională: canapele de catifea bej, covoare de Burgundia şi ferestre largi, ce ocupau un întreg perete.

— Sunt câteva dormitoare cu băi aferente. Galen arătă cu mâna spre aripa de sud. Ce-ar fi să te duci să găseşti un loc confortabil pentru voi trei, în timp ce eu fac nişte cafea?

Confortabil? Era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit să descrie locul acesta, se gândea ea epuizată. Barry o ţinea strâns de mână şi privea cu ochi mari înjur. Trecuse prin multe, prea multe, în noaptea asta. Ca şi ceilalţi, de altfel.

— Mă întorc să vorbim după ce îl culc pe Barry.

— Aştept să te întorci. Locul acesta e cam mare, ce-i drept. Voi presăra firimituri

de pâine ca să găseşti bucătăria.

— Te găsesc eu. Păşi de-a lungul holului. Hai, Barry. E vremea să mergi la culcare.

— E foarte ciudat locul acesta. Barry privea cu ochi mari, peste umăr, către peretele de sticlă. De-aici se poate vedea întreaga lume?

— Nu, doar oraşul şi golful.

— Galen este proprietarul oraşului?

— Nimeni nu este proprietarul oraşului. Sau poate că toată lumea este.

— Oh.

Bany nu mai scoase o vorbă, cât îl dezbrăcă Elena şi-l băgă în patul neobişnuit de mare, aflat într-una din camerele pentru oaspeţi. E mult prea tăcut, se gândea ea îngrijorată. Se aşeză pe pat, lângă el.

— Eşti bine?

Barry dădu din cap aprobator şi închise ochii.

Nu era bine.

— Barry, în seara asta s-au întâmplat lucruri urâte, dar acum suntem în siguranţă. Nimic şi nimeni nu-ţi poate face vreun rău.

Ochii i se deschiseră.

— Cine a făcut asta, mami?

— Oameni răi.

— De ce?

— E greu de explicat. Oamenii răi fac lucruri rele.

— Ardea…

— Ştiu. Ce putea să spună, când Barry era aproape în stare de şoc? Dar acum suntem în siguranţă.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Îl sărută apăsat pe frunte. N-aş permite niciodată să ţi se întâmple ceva rău. Ştii asta, nu?

Băiatul nu răspunse imediat.

— Asta a fost o aventură, nu-i aşa?

— Cred că da, unii oameni ar numi-o astfel.

— Mie nu mi-a plăcut aventura asta, mami.

— Nici mie. Uneori, aventurile nu sunt distractive.

— N-am ştiut.

Simţea că o podidesc lacrimile. Barry deja învăţa lecţii de care ea sperase să nu aibă parte niciodată.

— Dar sunt şi aventuri minunate, să ştii.

— Da, cred că da. Barry se întoarse cu spatele şi închise ochii. Domnul Forbes nu a

fost în casă când a luat foc, nu?

— Nu.

— Ce bine! Eram îngrijorat. E un om bun.

— Da, aşa este. Încearcă să adormi, iubitul meu.

— Aşa voi face. Nu vreau să mai stau treaz acum.

Fiindcă să stea treaz era mult mai înspăimântător decât cufundarea în uitare, venită o dată cu somnul.

— Şi dimineaţă totul va fi luminos şi frumos şi toate aventurile vor fi vesele.

— Sper din tot sufletul…

Adormi cinci minute mai târziu şi Elena îl acoperi încet cu cearşaful şi se ridică în picioare.

Dominic aştepta pe hol.

— Stau cu el puţin. S-ar putea să se trezească. A avut o noapte grea.

— Ca şi tine, de altfel.

— Da, recunosc că nu i se întâmplă oricui ca în decurs de o lună să fie nevoit să plece din două case ce ard din temelii. Zâmbi. Du-te să vorbeşti cu Galen. Voi avea grijă de Barry.

— Întotdeauna ai avut. Ai făcut-o chiar

mai bine decât mine. Poate că ar fi trebuit să…

— Du-te. O împinse uşor către hol. Trebuie să fii supărată din moment ce ai ajuns să vorbeşti despre cum ar trebui.

Elena răsuflă adânc. Avea dreptate. Nu avea timp de pierdut, privind înspre trecut, când acum trebuia să găsească o cale de supravieţuire pentru toţi.

— Veghează-l. S-ar putea să aibă coşmaruri. Mă întorc cât de repede pot.

5

Cum se simte băiatul? Întrebă Galen, atunci când o văzu intrând în bucătărie.

— Nu e bine deloc. Se aşeză la masa cu blat de granit. Dar nu a văzut când l-au omorât pe Forbes. Mi-era teamă de asta.

— A văzut lucruri care ar înspăimânta pe orice copil. Îi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză de partea cealaltă a mesei. Nu încerca să îndulceşti situaţia. Trebuie să fii onestă cu el.

— Are cinci ani, Galen.

— Iar tu vrei să-l protejezi. Dar s-ar putea să n-o poţi face. E mai bine să ştie că

îi vei spune întotdeauna adevărul. Adevărul e important pentru copii.

— Iar tu eşti expert în aşa ceva? Întrebă ea sarcastic.

— În majoritatea lucrurilor. Bea-ţi cafeaua.

Duse ceaşca la gură.

— De ce ai venit la podgorie în seara asta? Credeam că mergi la pescuit.

— Aşa credeam şi eu. Întotdeauna am avut probleme când a trebuit să renunţ la ceva. Iniţial, voiam doar să fiu cu ochii pe Chavez şi să văd dacă face vreo mişcare.

— De ce ai face aşa ceva?

Galen privi la cafeaua din mână.

— Eu şi cu Ben Forbes ne cunoşteam de mult timp. Îmi plăcea. M-am gândit că n-ar strica să văd ce se mai întâmplă. Apoi, când nu i-am mai dat de urmă lui Gomez, m-am hotărât să verific valea, ca nu cumva să fiţi urmăriţi.

— De ce?

— Am avut o presimţire. Cred în presimţiri.

Şi Elena credea.

— Şi atunci ai venit la noi, ca să ne avertizezi.

— Însă am ajuns acolo după ce lucrurile se puseseră în mişcare. Fără îndoială, Carbonari găsise deja o modalitate de a ascunde unii dintre oamenii lui Gomez în magazie şi n-a agreat ideea ca tu să-i stai în cale.

— Dacă n-ar fi lăsat scara de aluminiu proptită de butoi, n-aş fi suspectat nimic. A fost o prostie din partea lui să nu ascundă scara şi să o ridice la loc mai târziu.

— Mă întreb dacă magazia a luat foc. Galen mişcă din cap. Ar fi chiar plăcut să-i ştiu pe oamenii lui Gomez în containerul acela, prăjindu-se la foc mic.

— Ţi-ar face plăcere să-i omori?

— Oh, da. Privirea i se fixă pe chipul ei. Iar tu mă studiezi, îmi analizezi răspunsurile, încerci să-mi afli limitele. E incredibil de uimitor, după tot ce ţi s-a întâmplat în noaptea asta.

— O fac tocmai din cauza a ceea ce mi s-a întâmplat în noaptea asta. Îşi strânse mâna pe ceaşcă. Trebuie să găsesc o cale de a-i ţine dincolo de orice pericol pe Barry şi pe Dominic. Nici aici nu vor mai fi în siguranţă multă vreme.

— Nu e cazul să ai atâta desconsiderare

faţă de locşorul lui Logan. Are măsuri de securitate de primă mână. Miliardarii sunt ţinte principale pentru răpitori şi terorişti, iar el este foarte grijuliu cu familia sa. Apoi adăugă: Dar sunt de acord că apartamentele situate la ultimul etaj nu sunt cele mai bune case de siguranţă. Există o singură cale de ieşire şi asta e în jos.

— Dar ai putea aranja oricând să ne ridice un elicopter.

— Aproape că ai zâmbit.

— Aşa ţi s-a părut?

— Da, dar acum ţi-a pierit surâsul. Se lăsă pe spate. Hai, spune-mi.

— Ce să-ţi spun?

— N-am de gând să îţi uşurez situaţia. Deja ai fost o adevărată pacoste pentru mine. Vreau s-aud cuvintele.

Elena tăcu o clipă.

— Sunt singură. Am nevoie de ajutor.

— Poţi să apelezi la DEA.

— Forbes a încercat asta. Nu voi repeta greşeala. Făcu o pauză. Am nevoie de ajutorul tău. Ai legături şi experienţă. L-ai putea proteja pe Barry… dacă ai vrea.

— Şi mie ce-mi iese din afacerea asta?

Elena îl privi în ochi.

— Orice doreşti. Spune-mi şi voi găsi o cale de a-ţi oferi ce doreşti.

O vreme, el nu spuse nimic, iar apoi…

Cum aş putea rezista unei astfel de oferte?

Galen era furios. Expresia feţei nu i se schimbase, iar tonul era la fel de zeflemitor ca întotdeauna, dar îi simţea furia.

— Nu trebuie să rezişti. Vrei să fii plătit, vei fi plătit. Fii rezonabil.

— Nu prea sunt, nu? Mă bucur că mi-ai atras atenţia.

— Deci, ce vrei în schimb?

— Mă hotărăsc mai târziu. Poate c-am să dau de vreun vechi duşman pe care să-l pui tu la pământ pentru mine. N-ai avea nimic împotrivă s-o faci, nu?

— Ba da.

— Dar ai face-o.

— Nu s-ar ajunge la asta. Vei vrea să-l omori singur. Buzele
i se strânseră. Ce vrei să ştii? Dacă aş putea s-o fac? Bineînţeles că da. Tata obişnuia să mă trimită să eliberez calea, înainte ca trupele să-şi mute tabăra.

— Să eliberezi calea?

— Să găsesc şi să ucid orice lunetist sau

santinelă care ar fi stat la pândă. M-a învăţat bine. Eram foarte pricepută la aşa ceva.

— Foarte frumos din partea lui. Se ridică în picioare. Ştii, nu cred că l-aş fi plăcut prea tare pe tatăl tău.

— L-am iubit.

— Cu-atât mai rău. Du-te la culcare. Am de dat câteva telefoane.

— Ne vei ajuta?

— Am crezut că am stabilit deja aspectul ăsta. Da, vă voi ajuta. Am o fermă, în sudul Oregonului, care ar trebui să facă faţă în privinţa securităţii. Am ascuns documentele de proprietate şi, în cazul în care ar încerca cineva, i-ar fi extrem de dificil să afle că este a mea.

— Dar nu imposibil.

— Nimic nu e imposibil. Ne dă doar o şansă şi ceva timp să facem planuri. Am un om care ar putea să-mi spună când se apropie Chavez. O privi drept în ochi. Dar vei face absolut tot ce îţi voi spune eu să faci. Este singurul mod în care intru în joc.

— Asta dacă cred că ceea ce faci este bine pentru noi.

Galen clătină din cap.

Elena îşi muşcă buza de jos.

— Bine. Dacă nu faci vreo prostie.

— Îmi va fi greu, dar mă voi abţine. Făcu o pauză şi apoi adăugă: Şi îţi voi acorda o bonificaţie, drept recompensă pentru cooperare.

— O bonificaţie?

— Chavez. Îţi voi oferi capul lui Chavez pe tavă.

— De ce?

— M-a enervat. Acum câţiva ani, mi-a ucis doi dintre oamenii mei şi nu mi-a plăcut deloc. Dar era vorba despre afaceri şi ei ştiau ce riscuri îşi asumă. Pe când cu Forbes am avut o relaţie mult mai… personală. Cred că i-a venit vremea lui Chavez.

— S-ar putea să fii dezamăgit. Chavez nu a venit după Barry, aşa cum mă aşteptam.

— Nu mă miră. Barry poate fi foarte important pentru Chavez, dar este deştept şi nu şi-ar risca gâtul, dacă i-l poate risca pe-al altuia. Însă Gomez a dat greş. Şi nu e în stilul lui Chavez să mai aibă încredere în altcineva. Cred că de data asta va veni el. Zâmbi sinistru. Şi Forbes ar fi dezamăgit: Chavez nu va supravieţui ca să spună totul celor de la DEA. Făcu o pauză. Nu că ar fi

ajuns s-o facă.

Elena se încordă.

— Ce vrei să spui?

— L-ai fi ucis tu. Nu ţi-ai fi asumat riscul să-l vezi că scapă de închisoare prin mită. Şi nici nu i-ai fi lăsat să-l târască pe Barry prin tribunale, ca să ia parte la procese complicate. Răspunsul? L-ai fi omorât pe nenorocit.

— Nu i-ai spus lui Forbes că te aşteptai la asta din partea mea.

— De ce să mă amestec? N-am nici cea mai mică dorinţă ca Chavez să ajungă la bătrâneţe în vreo închisoare confortabilă. Se îndreptă spre uşă. Noapte bună. Nu-ţi fie teamă să mergi la culcare. Eşti în siguranţă aici. Sistemul de alarmă al lui Logan este extraordinar, iar eu voi fi treaz mai toată noaptea.

Elena îl privi câteva clipe, apoi se ridică, merse la chiuvetă şi îşi spălă ceaşca. I se părea ciudat că, după toţi aceşti ani în care îşi purtase singură de grijă, acum îşi punea viaţa în mâinile altcuiva. Se simţea bizar şi puţin intimidată. Galen era prea receptiv, iar voinţa lui era la fel de aprigă ca a ei.

Dar el nu avea motivaţia ei. El nu îl avea

pe Barry. Ea ar putea face orice, dacă aşa îl ţinea în siguranţă pe Barry, iar asta o făcea mai puternică decât Galen.

Va fi în stare să îi facă faţă.

— Forbes e mort, spuse Gomez.

— Şi fiul meu este latine, spuse Chavez. Evident.

Gomez ezită.

— Îl vom avea în curând. Am avut o mică problemă la podgorie.

Chavez îşi înăbuşi furia.

— Problemă?

— Trebuie că Elena a fost avertizată. Au dat foc locului şi deja plecaseră atunci când am ajuns noi.

— Cum de-a fost avertizată? Sau poate că ai fost atât de neîndemânatic, încât ţi-a dat cineva de urmă?

— Am fost atenţi. Mituisem doi membri din echipa DEA. Totul trebuia să meargă ca pe roate.

— Nu-mi spune mie cum trebuia să meargă. Unde este fiul meu? DEA îl mai are în custodie?

— Nu credem. Am păstrat legătura cu Carew, omul nostru din DEA, şi zice că agenţia nu are nici cea mai mică idee unde

se află acum.

— La fel ca şi tine?

— Cred că ştiu cine i-a scos de-acolo, se grăbi Gomez să spună. L-am găsit pe Carmichael în Rio. Ne-a luat ceva timp, dar, în final, a vorbit. Sean Galen i-a scos din Columbia şi i-a dus la San Francisco. Dacă nu DEA a scos-o pe Elena din casa de siguranţă, atunci Galen trebuie să fie cel care a făcut-o.

— De ce? Mi se pare că şi un urangutan ar fi avut suficientă minte să-mi ia fiul, cu tine de faţă.

Tăcere.

— El este singura persoană pe care o cunoaşte Elena în ţara asta. E cel mai important fir de care-am dat.

— Atunci, urmaţi-l. Fă săpături până descoperi absolut tot despre Galen. Află unde i-a dus. Îşi coborî vocea, până ce ajunse mieroasă. Şi nu mă mai suna ca să-mi spui că n-ai reuşit, Gomez. Vreau să-mi raportezi totul în momentul în care ai dat de ei.

— S-ar putea să dureze ceva timp. Galen lucrează singur. Va fi greu de…

Chavez îi închise telefonul.

Ticălos jalnic, Gomez asta. Dar Chavez nu voia pretexte, îşi voia fiul.

Şi şansa de a o chinui pe Elena Kyler, până când îl va implora să o ucidă.

Trase adânc aer în piept şi încercă să scape de furie. Încă două zile şi va avea în buzunar familia Delgado, cu toate legăturile ei. Apoi va fi liber să-şi încheie afacerea singur cu Elena. Trebuia să se fi gândit mai bine şi să nu-l lase pe Gomez să se ocupe de ea. El era singurul îndeajuns de puternic ca s-o învingă pe căţea. O mai făcuse o dată şi n-avea nicio problemă să o repete.

Elena întinsă pe preş, cu ochii arzând, îndreptaţi spre el.

Amintirea îi dădu un fior de plăcere, pe de o parte sexual, iar pe de alta, anticipând triumful ce-l aştepta. Aproape se bucura că Gomez ratase. Uitase plăcerea extraordinară de a o face să i se supună. Nu se simţise niciodată mai puternic sau mai cuceritor, decât în acele ultime zile alături de ea. Ar fi bine să se distreze puţin cu Elena, înainte să-i smulgă inima din piept.

— E frumos. Elena privea către munţii albaştri din depărtare. N-am văzut niciodată aşa ceva. Este atât de… sălbatic.

— Şi Columbia nu e? Galen se aplecă pe fereastră şi formă codul de deschidere a porţilor electronice. Dar înţeleg ce vrei să spui. Ariditatea exercită o putere aparte.

— Nu e chiar arid, spuse Dominic. Doar puţin sterp. E ferma ta?

— Da. Galen conduse maşina dincolo de porţi şi acestea se închiseră în urma jeep-ului. Vin aici din când în când, să mă relaxez.

— Ai vite?

Galen dădu din cap dezaprobator.

— E prea mare responsabilitatea. Trebuie să ai grijă de vite. Sau să angajezi pe cineva să o facă în locul tău, şi să îi pui să-ţi raporteze. O adevărată cutie a Pandorei. Ar anula scopul iniţial, acela de a veni aici pentru odihnă.

— Când ai venit aici ultima oară? Întrebă Elena.

Galen se gândi un timp.

— Acum trei luni… cred.

— Atunci înseamnă că nu simţi prea des nevoia să te relaxezi.

Dădu din umeri.

— Mă plictisesc.

Elena îl măsură din ochi.

— Sunt sigură.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Privirea i se mută către casă. Locul acesta este imens.

— Nu mi-a plăcut niciodată s-o duc de azi pe mâine. Am făcut-o destul în copilărie.

— Unde se întâmpla asta?

— În Liverpool. Şi alte locuri. Parcă maşina în faţa verandei ce se întindea pe o bună bucată din casă. Mama a fost întotdeauna de părere că, dacă un loc era bun, atunci următorul avea să fie cu siguranţă şi mai bun. Ieşi din maşină. Vino, Barry. Hai să-ţi arăt hambarul. Are un pod pentru păstrat finul, care cred că-ţi va plăcea.

— Mai târziu, spuse Elena. Vreau întâi să arunc o privire. Nu se ştie niciodată ce fel de creaturi se pot ascunde în fânul acela.

— Este curat. Un bărbat îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă din dril ieşise din casă. Când a sunat Galen, am mers în oraş şi am cumpărat câteva baloturi.

Elena încremeni.

— E-n regulă, o asigură Galen repede. El este Judd Morgan. E un fel de îngrijitor al locului. Este inofensiv.

Nu arăta deloc inofensiv. Părea să aibă cam treizeci şi cinci de ani, era înalt şi uscăţiv şi dădea impresia că avea rezistenţa unui catgut. Ochii de un albastru pal erau adânciţi în obrazul neted, cizelat şi dur. Foarte dur.

— Bună ziua, spuse Morgan. Presupun că eşti Elena Kyler. Băiatul va fi în siguranţă, am curăţat hambarul acum două săptămâni şi singurele dăunătoare sunt pisoii şi Mac, ciobănescul meu german. Este blând.

— Un căţeluş? Lui Barry îi luciră ochii.

— Păi, nu e chiar căţeluş. Doar se poartă ca unul.

— El este Dominic Sanders, zise Galen solemn. A fost preot pe vremuri. L-am adus aici ca să îţi salveze sufletul.

— ÎI las să exerseze pe tine. Eu reprezint o provocare mai mare. Morgan strânse mâna lui Dominic şi apoi îşi întoarse privirea la Galen. Ai vreo veste pentru mine de la Logan?

Galen clătină din cap.

— Nu încă.

— La dracu'! Se întoarse spre casă. Vă conduc în camere. Este un loc surprinzător

de plăcut, având în vedere lipsa de bungust a lui Galen.

— Mami, pot să mă duc în hambar? Întrebă Barry.

Elena nu putu rezista ardorii care i se citea pe faţă.

— Bine, puţin. Dar trebuie să faci o baie înainte de cină.

— Va avea destul timp. Galen îl luă de mână şi se întoarseră cu faţa spre hambar. Vreau să pregătesc o masă specială pentru prima noastră noapte. Perfecţiunea nu se obţine fără efort.

— Da, şi nici modestia, murmură Morgan.

— Hai să mergem, Barry. Această denigrare a caracterului meu excelent, nu e pentru urechile tale.

Morgan îi conduse pe Elena şi pe Dominic în casă. Tavanul tip dom dădea camerei de zi un aer spaţios şi deschis, iar mobila tapisată, cu găitan, oferea o senzaţie contrastantă de confort.

— La etajul al doilea sunt cinci dormitoare şi patru băi, iar la primul camera de jocuri, biblioteca, bucătăria, sufrageria, camera de zi şi câteva alte

încăperi. Vreţi să vizitaţi tot locul sau să vedeţi doar dormitoarele în care veţi sta?

— Dormitoarele, spuse Elena.

Morgan aprobă din cap şi îi conduse la scară.

— Primul dormitor din dreapta are o mică încăpere secundară. M-am gândit că vei dori să stai acolo cu băiatul.

Elena încuviinţă.

— E foarte bine.

Deschise uşa şi se dădu la o parte.

— Galen mi-a spus să vă iau tuturor haine, îndeajuns de multe, încât să vă ajungă pe parcursul şederii aici. Sunt deja puse în şifoniere şi scrinuri. Am fost nevoit să mă bazez pe ochiul lui Galen, aşa că dacă nu vă vin, daţi vina pe el. Arătă apoi cu mâna spre o uşă de partea cealaltă a holului.

— Camera dumneavoastră, domnule Sanders. Dacă aveţi vreo întrebare sau problemă, vă rog să-mi spuneţi. Ne vedem la cină. Se întoarse şi-i lăsă singuri.

— Interesant om. Dominic îl urmărea cu privirea. Şi interesant contrastul dintre el şi Galen.

Ca o dală din granit alături de o oglindă

strălucitoare, se gândi Elena. Fiecare dintre cele două te poate răni în anumite condiţii.

— Nu-mi place că Galen nu ne-a spus de Morgan.

— N-ai fi fost de acord să aibă pe cineva necunoscut ţie aici. Poate că s-a gândit că te-ai linişti, dacă l-ai vedea mai întâi.

Liniştită nu era un cuvânt pe care l-ar fi folosit cu referire la Judd Morgan.

— Este evident că îl lasă să conducă treburile pe-aici. El poate avea încredere în Morgan, dar eu nu am niciun motiv s-o fac.

— Deocamdată, Galen nu s-a înşelat în nicio privinţă. Dă-i o şansă. Dominic traversă holul şi deschise uşa dormitorului său. Ştii, mie îmi place locul acesta. Îmi aduce aminte de casa noastră.

Atâta doar că era de zece ori mai mare. Dar ştia ce voise să spună. Avea o simplitate a designului şi o senzaţie de confort care-ţi creau impresia că eşti acasă. Şi ei îi plăcea. Mult mai mult decât apartamentul luxos al lui Logan, unde petrecuseră noaptea trecută.

— Este foarte drăguţ aici.

Elena închise uşa şi se duse la fereastră. De-aici putea vedea hambarul mare, care

arăta la fel de curat şi de îngrijit ca restul proprietăţii. Un hambar, animale de companie şi destul spaţiu de joacă pentru un copil. Şederea lor aici s-ar putea să nu fie chiar aşa de neplăcută.

Privirea i se deplasă către împrejurimi. De-aici putea vedea la zeci de kilometri depărtare. Oare acesta era motivul pentru care Galen cumpărase proprietatea? Forbes îi dăduse impresia că trecutul lui Galen fusese, în cel mai bun caz, unul umbros şi că era extrem de prevăzător. Atât de prevăzător încât, chiar şi atunci când venea să se relaxeze, trebuia să ştie ce avea în faţă.

Doamne, oare îi era milă de el? Era bine pentru ea şi Barry că viaţa îl determinase pe Galen să ridice acest refugiu. Nu trebuia să încerce să privească dincolo de acest adevăr.

O oră mai târziu, Barry veni alergând în casă.

— Mamă!

— Sunt aici. Elena apăru în capul scărilor. Te-ai distrat? Se vedea bine că asta făcuse. Din păr îi ieşea un pai şi faţa îi strălucea. Câţi pisoi sunt?

— Trei. Alergă pe scări. Dar câinele… Mac. S-a rostogolit pe spate şi m-a lăsat să-l scarpin pe burtică.

— Vai, ce onoare! Surâse şi-l îmbrăţişă. Se pare că şi tu te-ai rostogolit de câteva ori.

— Galen şi cu mine ne-am bătut cu paie şi m-a aruncat pe căpiţă. Dar atunci nu m-am mai putut lupta fiindcă râdeam. A zis că pregăteşte raţă cu portocale la cină şi că l-aş putea ajuta. Eu n-am mâncat niciodată aşa ceva. Tu?

— Nici eu.

— Trebuie să mă grăbesc. Unde este baia? Mi-a zis că, până nu fac baie, n-am voie să ating nimic din bucătărie.

Îi făcu semn spre apartament.

— Acolo. Îl urmă în dormitor şi îi arătă baia cu mâna. Îţi aduc nişte haine curate din camera ta. E dincolo de uşa aceea. Camerele noastre sunt învecinate.

— Bine. După ton, Barry părea neatent. Trebuie să mă spăl pe cap. Galen mi-a spus că dacă vede un singur pai, nu mai am ce căuta în bucătărie. Vrei să mă ajuţi?

— Bineînţeles că da. Fiecare cuvinţel pe care-l mai scoase avea legătură cu Galen.

Mă asigur eu să treci de inspecţie. Îţi place de Galen?

— Cum să nu. El face lucrurile… altfel.

Voia să spună captivant. De ce să nu creadă că Galen era un fel de magician? Zburase cu el prin aer şi apoi fusese aruncat în vârfUI unui oraş mare. Acum, Galen îi dăduse lui Barry lucrurile la care visează orice băiat: un câine, pisici şi un hambar.

Barry o privea fix, încurcat.

— Şi ţie-ţi place, nu?

Cu un singur cuvânt l-ar fi putut întoarce împotriva lui Galen. Afecţiunea pe care începea să o aibă pentru el putea fi periculoasă. Galen putea să fie un fel de magician, dar după toată prestidigitaţia şi trucurile minunate, putea să dispară şi să-l lase pe Barry singur şi pierdut. Dar cum putea să rostească acel cuvânt, când Galen făcuse singur să dispară teama şi nesiguranţa pe care le simţise în Barry de când luase foc casa din podgorie? La naiba, îi era datoare.

— De ce să nu-mi placă? Întrebă ea încet. La urma urmei, te va învăţa să-mi pregăteşti o masă specială.

— Hai, băiete, e vremea să mergi la culcare. Dominic se ridică de la masă. O să-ţi pice faţa în budinca de ciocolată dacă mai picoteşti mult.

— Sunt obosit… Barry se ridică şi el, căscând. Eu am amestecat ciocolata, să ştii.

— Ni s-a atras atenţia, spuse Dominic. De câteva ori. Se întoarse către Galen. A fost o masă excelentă. N-am mâncat niciodată ceva mai bun. Nici măcar în cele mai renumite restaurante din Miami.

— Bineînţeles că nu. V-am spus că sunt un adevărat maestru.

Judd Morgan râse zgomotos.

— Spaţiul devine prea strâmt aici. Am nevoie de aer.

— Şi mă laşi să spăl singur vasele?

— Te ajut eu, spuse Barry.

Galen dădu din cap.

— Eu sunt adeptul muncii profesioniste. Tu ţi-ai făcut partea. Te-am programat să participi la omleta de mâine dimineaţă.

Barry căscă din nou.

— Bine.

— Hai să mergem, spuse Dominic. Mai ai puţin şi adormi şi deja eşti prea mare ca să te mai car în braţe pe scări.

Elena îi urmări cu privirea, până ce ieşiră din cameră, apoi se ridică în picioare.

— Spăl eu vasele.

Morgan îşi clătină capul dezaprobator.

— Este treaba mea. Galen găteşte, iar eu curăţ după el. Începu să strângă vasele. Deşi, dacă nu ar avea o excelentă maşină de spălat vase, te-aş lăsa să le speli tu.

— Atunci te ajut, continuă Elena.

— Nu, n-o vei face. Îmi place să lucrez singur. Duse vasele în bucătărie.

— Să ştii că nu te respinge. Spune adevărul. Îi place să facă totul singur, spuse Galen în timp ce se ridică. De-asta îi place să stea aici la fermă. Nu-ţi poţi imagina o existenţă mai solitară ca a lui. Cred că ţine de temperamentul său artistic.

— Este artist?

Galen încuviinţă din cap.

— În bibliotecă se află o pictură în ulei realizată de el, şi este de-a dreptul uluitoare.

— N-aş fi ghicit niciodată.

— Ei bine, te asigur că, după felul în care arată, nici nu ai cum să-ţi dai seama. Cu ce crezi că se ocupă?

— Nu ştiu. Poate că face acelaşi lucru ca

tine.

Galen surâse.

— Eşti pe-aproape. Dar Judd a fost mult mai specializat.

— Păreţi să vă înţelegeţi foarte bine.

— Ne înţelegem reciproc. În multe feluri, suntem extrem de asemănători.

Elena dădu din cap.

— Nu semănaţi deloc.

— Nu crezi că sunt genul solitar, artistic?

— Nu ştiu ce gen de persoană eşti. Îl studie. Expresia lui Galen era puţin zeflemitoare, dar ochii săi negri străluceau. Tu ştii?

— Ştiu exact cine sunt. Doar că nu-mi place să vorbesc despre asta cu toată lumea. Vrei să vezi pictura făcută de Judd? Sau poate că deja ai aruncat o privire înjur.

— Nu, am fost doar sus. Îl urmă afară din cameră. Locul acesta este deosebit. M-aş fi aşteptat să vii mai des aici.

— Nu pot sta locului prea mult timp. Deschise o uşă decorată. Aceasta este biblioteca. Este singura încăpere pe care Judd o apreciază total.

Cărţi. Peste tot cărţi.

— Şi mie îmi place. Elena intră în cameră şi mângâie uşor cotorul din piele al unei cărţi aflate pe raft, aproape de ea. E imposibil să nu-ţi placă o încăpere cu atâtea cărţi.

— Îţi place să citeşti?

— Ador să citesc. Se plimbă prin cameră, uitându-se la titlurile cărţilor. Găseai acolo orice, de la literatură clasică la manuale practice. În copilărie, nu am avut acces la televizor sau la cinema, dar de-a lungul anilor, tatăl meu a reuşit să-mi aducă mii de cărţi broşate. Nici nu-mi trebuia mai mult.

— Nu de asta aveai nevoie!… Spune-mi, funcţionai după un sistem de răsplată? Împuşcai un lunetist şi, în schimb, puteai citi o carte?

Elena tresări.

— Nu înţelegi. Tatăl meu nu a fost un monstru fără inimă. A venit în Columbia ca mercenar, alături de rebeli şi a rămas ca patriot. A întâlnit-o pe mama şi a învăţat să o iubească pe ea şi ţara ei. Voia să schimbe lucrurile. Credea în ceea ce făcea.

— Dar tu? Tu credeai în ce făcea tatăl tău?

— Eu am crezut în el.

— Ai fi de acord ca fiul tău să înveţe lucrurile pe care le-ai învăţat tu de la tatăl tău?

Elena nu răspunse imediat.

— Tatăl meu a făcut tot ce i-a stat în putinţă. După ce mama a fost ucisă de trupele guvernamentale, a devenit obsedat de cauză. Apărarea lor merita orice sacrificiu. Nu putea renunţa la ea şi trebuia să ne crească pe mine şi pe Luis. A vrut să ne ţină alături de el.

— Unde este Luis acum?

Îşi luă privirea de la el.

— Este tot cu rebelii.

— Înţeleg că nu sunteţi apropiaţi.

— Nu. Atinse o altă copertă. *Macbeth.* Îţi place Shakespeare?

— Cultura? Să-mi placă mie cultura? Am cumpărat întreaga colecţie de la licitaţie.

— Într-adevăr?

— De ce te miră?

Elena se crispă, ca şi cum realizase brusc ceva.

— Mă uimeşte doar că ţi se pare necesar să mă minţi.

— De ce crezi că te mint?

— Vrei să spui că nu o faci?

Galen tăcu o clipă.

— Este adevărat, am cumpărat biblioteca la o licitaţie. Însă înainte să licitez, am examinat fiecare carte de pe rafturile acestea. Da, îmi place Shakespeare. A înţeles foarte bine natura umană. Eşti mulţumită acum?

— Nu, fiindcă eu cred că m-ai minţit ca să nu mă simt eu stânjenită. Nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Am avut o viaţă dură şi nu am primit o educaţie obişnuită, însă nu îmi este ruşine de cine sunt, de cine a fost tatăl meu sau de ceea ce am fost nevoită să fac ca să supravieţuiesc. M-aş pune oricând…

— Sst. Îi puse degetul pe buze. Nu te compătimesc. Nu sunt chiar atât de prost. Probabil că eşti mult mai bine educată decât aş putea fi eu vreodată. Am fost dat afară din mai multe şcoli decât poţi număra tu pe degetele de la cele două mâini. Nici măcar n-am deschis o carte până la vârsta de cincisprezece ani. Am fost cel mai ignorant huligan de pe faţa pământului. Dacă n-am fost sincer, atunci a fost din cauza măştii pe care mi-am construit-o.

Elena întoarse capul ca să evite

atingerea mâinii sale. Atingerea lui era caldă şi tare şi îşi simţea buzele... Inspiră adânc şi făcu un pas înapoi.

— De ce? Nu-ţi pasă ce cred despre tine.

— Se pare că-mi pasă. Ce surpriză! Îi făcu semn din cap către peretele din spatele ei.

— Aceea este pictura lui Judd.

Elena se întoarse şi se simţi uşurată că schimbase subiectul. Nu-i plăcea ce simţea. Tensiunea sexuală apăruse, fără să ştie de unde, şi voia să o stingă.

Pictura. Priveşte pictura.

Era un mic peisaj cu dealurile din preajma fermei. Însă talentul şi forţa transmisă nu erau mici. Efectul era asemănător unei străfulgerări.

— Este minunat.

— Îmi aduce aminte de un tablou de-al lui El Greco. Dar nu i-am spus lui Judd, fiindcă s-ar simţi ofensat.

Elena îşi aminti ce-i spusese Morgan după cină.

— Pentru că îi place să facă totul singur. Şi în felul său propriu.

Galen clătină din cap.

— Tuturor ne place să fim consideraţi

unici. Iar el este unic, bineînţeles.

Elena încuviinţă.

— Va avea vreo prezentare?

— Nu prea curând. S-a concentrat asupra picturilor doar de când a sosit aici şi trebuie să-şi creeze un portofoliu. În plus, deocamdată trebuie să se ţină deoparte de luminile rampei.

— De ce?

— Vrea să rămână în viaţă.

— Oh… înţeleg,

Galen zâmbi.

— Câtă diplomaţie! Nu ai cum să înţelegi. Judd aplica „sancţiuni” pentru CIA. Era extraordinar de bun şi l-au ales să elimine un general din cadrul guvernului nord-coreean. Din nefericire, ulterior, superiorii săi au decis că fusese o greşeală şi, pentru păstrarea relaţiilor diplomatice, să le servească pe tavă coreenilor capul omului care îndeplinise misiunea.

— Aşa că se ascunde?

— Doar până când prietenul meu Logan reuşeşte să tragă nişte sfori la Washington ca să mai calmeze lucrurile. O privi. Dar nu este cazul să-ţi faci griji că va fi în preajma lui Barry. Nu-i va face niciun rău.

— Nu sunt îngrijorată. Cred că, de-acum, ar trebui să fiu în stare să recunosc caracterul oamenilor destul de bine. Ocupaţia unui om nu reprezintă neapărat esenţa sa.

— Şi viceversa.

— Dar nu-ţi asumi anumite riscuri ajutându-l?

Galen ridică din umeri.

— Întotdeauna mi-a plăcut Judd. O apucă de cot. Hai să-ţi arăt restul casei. Camera de jocuri e destul de amuzantă. Presupun că nu joci biliard.

— Nu, nu joc.

— Nici nu mă aşteptam. Nu se găsesc chiar atâtea mese de biliard în junglă. Mâine începem lecţiile. Sunt un profesor de-a dreptul fantastic.

— Există vreun lucru la care să nu te pricepi de minune?

— Nu-mi vine nimic în minte. Deschise o altă uşă. Asta îţi va plăcea. Este chiar lângă… Ce s-a întâmplat?

Era o sală de sport. Pereţi acoperiţi cu oglinzi şi echipamente de metal.

Şi preşul întins pe podea.

— Eşti albă ca varul. Ce naiba s-a

întâmplat?

Preşul.

— Nimic. Elena îşi umezi buzele… încetează să mai tremuri.

Ai fost luată prin surprindere. Trase adânc aer în piept. Sunt… obosită. Trebuie să merg la culcare.

— Nu până ce nu-mi spui ce naiba… Se opri, văzându-i expresia, şi spuse aspru: Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi o dată de aici!

— Aşa voi face. Alergă din cameră, sus pe scări. De-abia ajunse în baie, că vărsă. Ce prostie, să fie atât de slabă! După ce trecuse prin atâtea, simpla vedere a acelei săli blestemate o transforma într-o plângăcioasă. Era din cauza şocului. Nu mai intrase într-o sală de sport de şase ani de zile. Nu-şi dăduse seama că toate acele amintiri o vor năpădi.

Preşul…

Simţi sudoarea curgându-i pe tâmple.

Iisuse Hristoase!

Preşul.

6

Elena apucă strâns balustrada şi începu să coboare scările. Casa era în întuneric, însă lumina lunii pătrundea îndeajuns ca să întrezărească forma mobilierului din camera de zi.

Ca şi holul ce ducea în sala de sport.

Putea s-o facă.

Răbdare.

Ajunse în capul scărilor şi se opri un moment, simţindu-şi muşchii abdomenului vibrând.

Nu te mai gândi. Fă-o pur şi simplu.

Dar trebuia să se gândească la asta, trebuia. Dacă-şi stăpânea gândurile, îl lăsa să câştige.

Se mişcă încet pe hol.

Preşul.

Îl vedea cu ochii minţii. Şi pe Chavez deasupra ei.

Nu.

Se sprijini de perete şi răsuflă adânc. Inima îi bătea puternic, dureros. Fă-o odată. Doar câţiva paşi şi ajungea la uşă.

Era acolo. Căută cu mâna clanţa şi deschise uşa. Intră. Priveşte-l.

Preşul.

Înaintă şi păşi pe el. Nu însemna absolut

nimic. Era doar o bucată de cârpă căptuşită. Nu însemna nimic.

Aşa că putea să plece. Nu era nevoită să stea aici.

Dar, dacă nu însemna nimic, de ce tremura ca atunci când avusese malarie? De ce îi curgeau lacrimi pe obraji?

Fugi. Uită. Nu era nevoită să facă asta.

Ba da, trebuia. Dacă fugea, îl lăsa să câştige.

Să stea până îi trece durerea. Era tot ce simţea nevoia să facă.

Păşi înapoi cu spatele, până ce simţi oglinda rece de pe perete atingându-i trupul. Se lăsă în jos, la podea.

Priveşte-l. Aminteşte-ţi. Chavez te poate răni doar dacă îi permiţi.

Doamne Dumnezeule, cât îşi dorea să se poată opri din tremurat.

— Haide, spuse Galen tăios. Hai afară de-aici.

Elena ridică privirea şi îl văzu stând în picioare, în faţa ei.

Galen îi întinse mâna.

— Nu ştiu ce naiba faci aici, dar n-am de gând să stau şi să te privesc.

Elena dădu din cap şi îşi încolăci braţele

în jurul corpului. Doamne, cât era de rece!

— Pleacă.

— Stai aici de mai bine de-o oră şi m-am săturat să tot fiu răbdător şi înţelegător. N-am de gând să mai aştept.

— Nu am nevoie să… mă înţelegi. Nu te priveşte. Pleacă.

— Este casa mea şi, atât timp cât eşti aici, mă priveşte ce faci. Eu fac regulile, îţi aduci aminte? Acum hai, ieşim de-aici.

— Trebuie să… stau… aici.

O privi îndelung o clipă.

— Rahat. Veni lângă ea şi se sprijini de oglindă. Bine, atunci stăm amândoi.

Elena dădu din cap.

— Singură. Trebuie s-o fac singură.

— Prostii! Îi întinse batista. Încetează cu plânsul, da?

— Dar nu…

— Taci din gură. Am avut o noapte grea. Nu ştiu ce se întâmplă cu tine, dar nu-mi place. Şi nu-mi place să mă simt aşa. Vreau să mă duc la culcare şi să uit de tine.

— Fă-o.

— Nu pot. Dacă aş fi putut, crezi că aş mai fi stat aici, în întuneric, în miez de noapte?

— Pleacă.

— Nu plec nicăieri. Dacă e vorba de un lucru pe care trebuie să-l faci singură, atunci va trebui să-l faci altădată. Aşa că încetează să comunici cu preşul ăsta blestemat şi hai să bem o cafea.

— Nu comun… simţi furia punând stăpânire pe ea. Vorbeşti de parcă aş fi o nebună.

— Nebună? Dacă ai vreo obsesie ciudată pentru preşuri, Doamne fereşte, n-am nimic împotrivă.

— Nu înţelegi… Se forţă să se ridice. Eşti un cretin. Se îndreptă spre uşă. Lasă-mă în pace, Galen.

De-abia după ce ieşi pe hol, simţi că în locul furiei o pătrunse o uşurare ce-o lăsă fără vlagă. Căută orbeşte peretele.

— Uşurel. Galen îşi puse braţul în jurul ei, susţinând-o, conducând-o în bucătărie. Nu te împotrivi. S-ar putea să mă răneşti.

— Cretinule. Elena tremura încă şi se simţea fragilă ca un pisoiaş. Ştiau amândoi foarte bine că nu era în stare să facă rău nici măcar unui gândac.

— Îmi tot spui asta. O aşeză pe un scaun la masă şi aprinse lumina. Nu este foarte

politicos din partea ta. Dacă o ţii tot aşa, când o să cazi de pe scaun, nu te mai ridic de la podea. Stai aici. Îţi aduc o cuvertură de pe canapea.

Ar trebui să se ridice şi să plece. Imediat. De îndată ce-şi recăpăta puterile.

Galen se întoarse şi o înveli cu o pătură miţoasă.

— E mai bine? Se întoarse. Nu trebuie să recunoşti. La urma urmei, m-am amestecat în treburile tale. Îţi aduc imediat o ceaşcă de cafea. E deja făcută.

Cuvertura era caldă şi moale şi senzaţia de gheaţă începea să cedeze.

— E… bine.

— Mă gândeam eu.

Îl privi turnând cafeaua aburindă în două ceşti.

— Cum de e cafea făcută?

— Eram în camera de zi, când ai coborât. Nu arătai bine deloc. M-am gândit că ţi-ar prinde bine o cafea. Aduse ceştile la masă. Nu mi-am dat seama că aveai de gând să-ţi stabileşti tabăra acolo.

— Trebuia să mă fi lăsat în pace.

— Erai chinuită. Am o problemă cu asta. Se aşeză în faţa ei. Încă eşti chinuită.

— *Nu* sunt chinuită. Nu-l voi lăsa să mă rănească din nou.

— Bine, bine. Bea-ţi cafeaua.

Elena ştia că nu era în stare să ţină ceaşca fără să-i tremure muia.

— Mai stau puţin.

— Cum vrei. Se uită la ceaşca lui. Presupun că nu vrei să-mi spui ce se întâmplă cu tine.

— Nu.

— Preşul acela te deranjează. Am putea să-l scoatem afară şi să-i dăm foc. Vin eu cu chibriturile.

Elena refuză, mişcându-şi capul.

— Aş putea să-l rog pe Judd să deseneze un cerc şi să-l folosim pe post de ţintă. I-ai face un bine. Se prea poate să-şi fi pierdut exerciţiul.

Elena se uită la el cu o privire plină de exasperare dar, apoi, un surâs îi înflori pe buze.

— Cretinule.

— Bun, văd că ţi-ai revenit. Bea-ţi cafeaua.

Avea dreptate. Mâna nu-i mai tremura. Cafeaua era fierbinte, tare şi îi dădea o senzaţie plăcută. Aşeză apoi ceaşca la loc şi

se lăsă pe spătarul scaunului.

— De ce stăteai acolo, în întuneric?

— Ai fugit. Erai speriată. Ştiam însă că nu-ţi vei permite să laşi frica să te stăpânească şi să rămâi în camera ta.

— Şi ai fost curios?

— S-ar putea spune şi-aşa.

Dar nu era adevărul. Ştia că o aşteptase fiindcă voia să o ajute. Şi o ajutase. O scăpase din ghearele agoniei, cu frivolitate chiar, făcând haz de necaz. O înfuriase, iar furia o eliberase.

Să fi ştiut el ce făcea pentru ea?

Probabil. Era inteligent şi receptiv şi ştia cum să manipuleze situaţiile şi oamenii. Şi alesese să manipuleze această situaţie ca sa încerce să o ajute.

Galen îi studia expresia feţei.

— N-ai de gând să începi să te zbârleşti iar, nu?

— Nu.

— Am auzit că uneori ajută dacă vorbeşti cu cineva.

— Da?

— Promit să nu te şantajez.

— Nici n-ai putea. A contat doar pentru mine.

— Nu şi pentru Dominic?

— Nu i-am spus niciodată. L-ar fi rănit.

— Atunci, poate de-asta ai reacţionat aşa. Poate dacă spui ce ai pe suflet... N-o să mor din asta. Nu că ţi-ar păsa. Ridică din umeri. E doar o sugestie.

Ar putea să aibă dreptate. Ar face orice ca să nu se mai rupă în bucăţele data viitoare când va intra în sala de sport.

— Te-ai plictisi.

— Dar, dar s-ar putea să mă scutească să-mi mai petrec nopţile aşteptând să-ţi termini tu rendez-vous-ul cu preşul acela blestemat. Te vei duce înapoi, nu-i aşa?

Mâinile i se încleştară pe ceaşcă.

— Nu pot să-l las să învingă. Nu pot să-l las sa îmi inspire teamă.

— Chavez?

Nu răspunse imediat.

— Nu credeam că mă va afecta atât de tare. Am crezut că lăsasem totul în urmă.

— Ai avut o relaţie cu Chavez?

— Relaţie? Gura i se strâmbă. Chavez nu ştie să aibă o relaţie cu o femeie. Şi-a ales soţia ca să-i fie o sclavă supusă şi să-i poarte copiii. Amanta e la fel, atât doar că am auzit că este foarte talentată, sexual

vorbind.

— Şi tu?

— Mă găsea deosebită. La început, a fost amuzat, iar apoi nu s-a mai amuzat deloc. Se opri. Ce naiba. Să-i spună totul. Nu-i era ruşine. De ce să ascundă ce se întâmplase?

— Aveam nouăsprezece ani şi situaţia grupului de rebeli, căruia mă alăturasem, se schimbase. Începuseră să primească bani de la Chavez pentru finanţarea cauzei şi, în schimb, îi ofereau protecţie. El distribuia droguri soldaţilor, câştigând influenţă, folosindu-ne ca pe nişte marionete. Uram situaţia. Tatăl meu murise cu un an în urmă şi mă gândeam să o rup cu grupul şi să părăsesc Columbia. Dar am aşteptat prea mult. Eram foarte bună în ceea ce făceam şi eram respectată. Chavez a auzit despre mine şi s-a gândit că ar fi interesant să îşi ducă o femeie pe micul său teren dejoacă.

— Teren dejoacă?

— Lui Chavez îi place să se considere un cuceritor. În adolescenţă, a făcut parte dintr-un grup paramilitar. A fost un soldat bun, se pricepea excelent la arme, şi era foarte puternic. I-a plăcut. Îl atrăgea foarte tare ideea de a fi o maşină de ucis. Dar

banii nu erau pe măsură, aşa că a părăsit armata pentru comerţul cu droguri. Voia să obţină tot ce era mai bun din ambele lumi. Îşi umezi buzele. Acum se menţine în formă într-o sală de sport pe care şi-a ridicat-o pe proprietatea lui de pe coline. Este o sală bine dotată, unde găseşti absolut orice aparat de întreţinere, însă o maşină, oricât de bună e, nu se compară cu omul. Avea nevoie de luptă ca să se simtă provocat. Aşa că a început să invite, sau chiar a obligat sau plătit membri din diferite grupuri rebele să vină şi să se antreneze cu el. Nu avea nici cea mai mică remuşcare, tratând cu bestialitate majoritatea luptătorilor pe care îi plătea să vină la sală şi să-l ţină pe el în formă.

— Şi ce se întâmpla cu cei pe care nu îi putea învinge?

— Îi păstra acolo până îi înfrângea. Majoritatea au murit. Dar, pe de altă parte, nici dintre ceilalţi nu au supravieţuit prea mulţi. Îi plăcea la nebunie să lupte până la moarte. Spunea că nimic nu se compară cu gândul că deţii o asemenea putere asupra unei fiinţe umane.

— Te-a luat şi pe tine în această sală de

sport?

— Să mă ia el? I-am fost adusă de propriii mei oameni. În schimbul meu, au primit o cantitate considerabilă de cocaină.

— Drăguţ, n-am ce zice.

— Am stat acolo trei săptămâni. Elena începea să tremure iarăşi. Să termine cât mai repede. M-a găsit… o adevărată provocare. În fiecare noapte venea în sală şi se lupta cu mine – luptă fară arme. Karate, judo, lupte de stradă… nu conta cât de murdară era lupta. Orice îi făcea plăcere. Singura regulă era cea privitoare la durata sesiunilor. Două ore. Dacă mă punea la pământ, câştiga lupta. N-am vrut să-l las s-o facă. Nu putea să mă bată. Nu puteam să-l las să învingă. Respiră adânc. Dar exista o modalitate prin care să se simtă atotputernic. La urma urmei, eram femeie. De fiecare dată când rămâneam în picioare la sfârşitul celor două ore, ordona să fiu legată şi mă viola.

— Nemernicul!

— Exact asta este. Trebuia să învingă. Se opri. Nu ceda. Să spună totul şi să meargă mai departe. Se apropia de final. A fost… hidos. La început, am fost prea şocată

ca să mai pot gândi. Apoi am încercat să mă prefac că cedam şi că mă avea în totalitate. Cred că am făcut-o prea devreme. Ştia că mă prefăceam. A adus un băiat – nu avea mai mult de paisprezece ani – şi s-a luptat cu el în faţa mea. L-a ucis. Mi-a spus că, de fiecare dată când voi mai încerca să-l păcălesc, va face acelaşi lucru, înghiţi cu greutate. Of, Doamne, ştiam că voi muri dacă nu ies de acolo. Ar fi fost victoria finală pentru Chavez. Se opri. Dar am lăsat lucrurile să continue şi am încercat să fiu răbdătoare. Am luat-o uşor, foarte uşor. Treptat, luptele noastre au devenit tot mai dese şi el era sigur că în scurt timp va triumfa. M-am supus chiar fiecărei pofte sexuale. Şi a început să mă creadă.

— Periculos.

— Apoi, într-o noapte, l-am lăsat să învingă. Trebuia s-o fac. Era singura modalitate de a-l dezarma. Nu-i voi uita niciodată expresia… ştiam că în lupta următoare nu se va mulţumi doar să mă doboare. Ştiam că va dori să mă omoare. Nu-l mai distram. Am avut dreptate. Înainte să plece, mi-a spus că runda viitoare va introduce ceva nou. Cuţite. Trase aer în

piept, vibrând. Noaptea aceea am fugit şi m-am ascuns pe coline. M-am ţinut departe de grupul meu, însă am reuşit să-l găsesc pe Dominic.

Fusese minţit în legătură cu mine şi i se spusese că plecasem din regiune, dar el încă mă căuta. Mi-a dat nişte bani şi mi-a spus că urma să ne întâlnim peste o lună, în Tomaco.

— Dar ai realizat că eşti însărcinată?

— De-abia când eram însărcinată în aproape patru luni am acceptat ideea. Nu credeam că Dumnezeu ar fi atât de crud.

— Puteai să faci un avort.

— Nu, nu puteam. Nu era o opţiune pe care să o pot accepta. Privi spre ceaşca de cafea. Dar plănuisem să-l dau spre adopţie după ce îl voi naşte. Am urât acele luni. Aveam corpul umflat şi-i purtam copilul lui… Era ca şi cum, în sfârşit, găsise o cale de a mă înfrânge.

— Şi când s-a născut Barry?

— Nici măcar n-am vrut să-l văd. După naştere, Dominic a fost acela care avut grijă de el, timp în care încercam să-i găsim un cămin. Apoi, într-o noapte, când Barry avea înjur de şase săptămâni, Dominic a căzut la

pat din cauza gripei şi am fost nevoită să am grijă de copil. Făcu o pauză, încercând să-şi amintească. Am stat acolo legănându-l şi el mi-a zâmbit. Ştiu că n-ar trebui să zâmbească la vârsta asta, dar Barry chiar a zâmbit. Nu semăna cu niciun zâmbet pe care-l văzusem vreodată. Cred că Dumnezeu a vrut ca Barry să-mi spună ceva.

— Că ar trebui să ai grijă de el?

— Nu, că nu era Chavez, ci un suflet ce merita o şansă. Elena zâmbi timid. E un suflet frumos, Galen. De la bun început a fost plin de iubire şi bucurie, şi minune. Nu este nimic din monstrul acela în Barry.

— Te cred.

— Nu îl cunoşti cu adevărat. Barry este… special.

— Şi îţi este teamă că Chavez îl va schimba?

— Nu. Barry are o fire iubitoare, puternică şi nu cred că poate fi pervertit. Însă ceea ce nu poate cuceri, Chavez distruge. Barry este doar un băieţel. Nu ştiu dacă ar supravieţui. Trase adânc aer în piept. Dar sper că nu va trebui să treacă prin asta. Chavez nu va pune mâna pe el.

— Cum a aflat Chavez de Barry?

— Dominic a menţinut legătura cu cineva din cadrul grupului de rebeli. El tot mai crede în salvarea sufletelor rătăcite. Am fost trădaţi.

— De către cine?

Nu răspunse pe moment.

— De fratele meu, Luis. Acum e informator pentru Chavez.

— Şi se mai spune că sângele apă nu se face.

— Da, dar nimeni nu rezistă când e vorba de un kilogram de cocaină. Luis se droghează de ani de zile.

— Tot mâna lui Chavez.

— Da.

— Cred că ţi-a fost greu.

Elena încuviinţă din cap.

— L-am iubit pe Luis. Nu-ţi poţi opri sentimentele la comandă. Dumnezeu ştie că am încercat. Îşi împinse scaunul în spate. Mă duc la culcare. Noapte bună.

— Noapte bună. Se ridică şi el în picioare şi o urmă în hol. Încearcă să ai vise plăcute.

— Uneori, nu-ţi poţi controla visele.

— Mă uimeşti. Credeam că, în ziua de azi, orice se poate controla.

Elena întoarse capul şi îl privi.

— Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine în legătură cu felul în care m-am comportat în noaptea asta. Ştiu că probabil gândeşti despre mine că am fost slabă.

— Nu, ai fost umană. Nu eşti slabă deloc. Îi întâlni privirea. Toată lumea are dreptul să lase garda jos, din când în când.

— Şi eu când te voi vedea pe tine făcând asta? Mă rog, nu contează. Începu să urce scările, apoi, când ajunse sus, se întoarse cu faţa la el. Ai fost bun cu mine în noaptea asta. Îţi… mulţumesc.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! N-am făcut decât să te ascult.

— Nu, ai făcut mai mult de-atât. Voi ţine minte.

— Aşa să faci. Nu se ştie niciodată când mă voi hotărî să-mi cer răsplata. Presupun că nici nu-ţi trece prin cap să fii rezonabilă şi să te ţii departe de sala de sport de acum încolo?

Elena dădu din cap.

— Trebuie să-i ţin piept, până ce nu mă mai afectează deloc. Perioada petrecută cu el încă mă controlează, îmi dă viaţa peste cap, mă schimbă. Doar acum mi-am dat

seama. Trebuie să găsesc ocale să mă eliberez.

— Atunci, înseamnă că va trebui să mă gândesc la o modalitate de a grăbi acest proces. Starea asta întunecată şi stăruitoare mă deprimă.

— Tu nu ai niciun amestec.

— Asta îmi tot spun şi eu. Îi căută privirea şi se uită lung în ochii ei. Degeaba, nu ţine.

Elena rămase locului. Nu-şi putea smulge privirea de la el.

— Du-te la culcare. Galen se întoarse. Trebuie să mă duc să spăl ceştile de cafea. Treaba unui bărbat nu se termină niciodată…

Îl urmări cu privirea. Ce se întâmplase în acel ultim moment?

Nu o atinsese şi nu spusese un singur cuvânt care să n-o fi liniştit. Şi, totuşi, acea singură privire fusese îndeajuns ca să simtă un val de căldură năpădind-o. Nu trebuia să se fi întâmplat. Şi, mai ales, nu în noaptea asta. Mintal, depăşise toată acea perioadă de brutalitate şi oroare sexuală, şi ar fi trebuit să simtă doar repulsie, aşa cum făcuse în prezenţa altor bărbaţi. Dar se

întâmplase, ceea ce însemna că între ei exista o atracţie la fel de tare ca acea amintire amară.

Las-o baltă. Era prea obosită şi confuză ca să se gândească la atracţie, sex şi Sean Galen. Conştientizarea faptului că încă era schilodită de acea amintire o şocase prea tare. Se minţise în tot acest timp. După ce scăpase de Chavez, crezuse că, în timp, se va vindeca singură. Îi era mai clar ca niciodată că mai avea de tras.

Începu iar să urce scările.

Dar va veni şi acea vreme. Nu putea să-l lase pe Chavez să învingă. În acele ultime zile, când se prefăcea că o învinsese, se umpluse de îndoieli şi amărăciune. Şi avusese momente când se întreba dacă pretextul era real.

I-ar putea dăuna următoarea întâlnire cu Chavez. Ar profita de fiecare îndoială a ei, de fiecare semn de slăbiciune. Şi dacă, înăuntrul ei, otrava lăsată de oroare stăruia, Chavez se va folosi şi de asta.

Nu va avea nicio slăbiciune. O descoperise la timp, şi avea de gând să se asigure că va exorciza orice semn de slăbiciune înainte să-l înfrunte pe Chavez.

Ce porcărie.

Galen deschise robinetul din bucătărie la maximum.

Frumoasă treabă, omule. Dă-i o mână de ajutor, ascultă o poveste care-l făcuse să vrea să-l sfârtece pe Chavez şi apoi dă-i de înţeles că vrei să sari pe ea şi să faci acelaşi lucru ca el. Era norocos că Elena nu coborâse ca să-i dea o lovitură de karate.

O merita.

La naiba, ştia că se va întâmpla. Tensiunea sexuală dintre ei fusese prezentă din prima noapte când se întâlniseră şi se luptase din răsputeri să-i reziste. Nici nu ştia dacă Elena realizase asta până acum. Nu voia ca ea să ştie. Dacă o ignora, putea să dispară şi aşa ar fi fost cel mai bine pentru amândoi. Prefera să-şi menţină relaţiile cu femeile la un nivel plăcut şi aproape superficial, dar cu Elena nu era nimic superficial. Ea era prea pătimaşă şi îl umplea de un amestec de trăiri ce treceau de la un sentiment de milă şi protecţie la admiraţie şi exasperare. Şi, uneori doar în câteva secunde. Nu avea nevoie de aşa ceva. Nu vroia aşa ceva.

Clăti ceştile şi le puse la scurs.

Bun. Să rezolve problema şi s-o scoată de-aici. Dacă o făcea îndeajuns de repede, s-ar fi putut reţine să se dea la ea, mişcare pe care ar regreta-o amândoi.

Se aşeză pe un scaun din bucătărie şi îl sună pe Manero. Deşi era târziu, acesta răspunse imediat.

— Ce se mai aude despre Chavez?

— Este încă în Columbia. Familia Delgado a plecat azi-dimineaţă şi mi s-a spus că s-au despărţit în termeni foarte cordiali.

— Şi Gomez?

— Nici urmă de el. Făcu o pauză. Dar s-a vorbit despre faptul că ţi-ai băgat tu nasul în întâmplarea cu podgoria.

— Ce fel de discuţii?

— Oh, mici întrebări nevinovate şi gentile. Cum să te prindă? Pe cine au de plătit ca să-i aducă lui Chavez capul tău? Unde ai putea fi? Se vede treaba că ai cam agitat apele.

— Am fost puţin ocupat. Se gândi o secundă. Vezi cum faci să afle Chavez numărul meu de telefon. Îi va da senzaţia că a făcut progrese şi vreau să-i încurajez iniţiativa.

— Chavez nu are nevoie de încurajări.

— Întotdeauna tigrul are nevoie să simtă că este singurul animal de pradă. Şi asta îl face să-i pese mai puţin de micile capcane pregătite pentru el. Sună-mă dacă Chavez face vreo mişcare, închise şi se lăsă pe scaun. Trebuie să-şi păstreze calmul. Furia pe care o simţise, pe măsură ce o asculta pe Elena, încă era puternică. Trecuse mult timp de când îşi mai dorise cu-atâta ardoare să ucidă un om, iar ura împinge la greşeli.

Hai, Chavez. Te aştept.

Barry râdea.

Elena începu să coboare scările, zâmbind. Înseamnă că el şi Dominic s-au trezit înaintea ei în dimineaţa aceasta. Părea că Barry se distra…

Râsul venea din sala de sport.

Se opri şocată şi apoi continuă să coboare încet scările. Şi traversă holul.

— Barry?

— Mami, vino repede. Fac tumbe.

— Văd că asta faci. Se opri în pragul uşii. Barry şi Galen erau aşezaţi pe preş, şi Galen îl ajuta pe băiat să se dea peste cap. Se ţinu strâns de tocul uşii. Voia să-l înşface pe Barry şi să-l scoată de acolo. Voia să-l

ucidă pe Galen.

— Priveşte-mă, mami.

Galen îi întâlni privirea.

— Da, mami, priveşte-l. Nu-şi va face niciun rău. Preşul îl va feri. Asta e tot ce trebuie să facă un preş. Se răsuci înapoi către Barry. Bine, acum hai să încercăm un pod.

— Mami, te uiţi?

Elena îşi umezi buzele.

— Mă uit, Barry.

Îl urmări încă zece minute. Se uită cum face tumbe. Îl privi făcând podul. Îl văzu căzând şi chicotind, în timp ce Galen îi freca uşor coastele şi îl gâdila.

Într-un final, Galen îl ridică în picioare şi îi dădu uşor o palmă la fund.

— Gata cu giumbuşlucurile. Mai facem mâine o rundă. Mergi şi spală-te pe mâini şi du-te în bucătărie. Avem de făcut treabă.

— Ştiu, omlete, spuse Barry în timp ce alergă spre Elena. Obrajii îi erau de un roşu aprins şi ochii lui negri străluceau de încântare. M-ai văzut? Am făcut ultimul pod de unul singur.

— Ai fost minunat. Îi sărută fruntea. Un adevărat acrobat.

— Îmi *place* locul acesta. O luă la fugă pe hol, către baie.

— Hai să terminăm repede cu asta. Galen se ridică şi întinse mâna spre un prosop atârnat de unul dintre aparate. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Barry se va întreba unde sunt.

— Eşti un ticălos băgăcios.

— Da. Ţi-am spus că nu-mi plac situaţiile ambigue.

— Mi-a venit să vărs când l-am văzut pe Barry pe preşul acela.

— Am riscat. Îşi şterse ceafa cu prosopul. M-am hotărât că am două şanse să nu te mai văd cum te distrugi. Puteam să atârn preşul pe perete şi să fixez o poză cu Chavez pe el. Apoi nu trebuia decât să aruncăm cu săgeţi – sau poate cuţite de vânătoare – până când nu mai rămânea nimic din el. Ar fi fost asemenea efigiilor cu Hitler şi Tojo, cum am auzit că au Scut Aliaţii în al doilea război mondial. Ideea mă atrage foarte tare, dar ar fi prea violent, cu Barry în preajmă. Aruncă prosopul la loc pe aparat. Aşa că am decis să înlocuiesc o amintire urâtă cu una frumoasă.

— N-a fost frumoasă.

— Dar nici de coşmar n-a fost. Ţi-a plăcut să îl vezi pe Barry fericit. Se îndreptă către uşă. Se prea poate să nu te fi simţit învinsă în luptele tale cu Chavez, dar cred că violul a fost cu totul altceva. Te-a marcat. Dar greşeşti. Ce s-a întâmplat pe preşul acela nu a fost o înfrângere; a fost de fapt o victorie finală pentru tine. Chavez nu intenţiona s-o facă, însă ţi-a oferit marele premiu. Ţi l-a dat pe Barry. Trecu de ea şi merse pe coridor. I-am promis lui Barry că ne vom antrena în fiecare dimineaţă. Cred că i-ar plăcea să vii să asişti. Crezi că eşti în stare?

Voia să spună nu. Era năpădită de groază şi oroare, şi simţea nevoia să-l înşface pe Barry şi să fugă cu el. Minutele acelea îi păruseră o eternitate.

Dar nu fuseseră imposibil de îndurat. Situaţia se putea îmbunătăţi.

Să înlocuiască amintirile urâte cu unele frumoase.

— Pot s-o fac.

— Telefonul este înregistrat pe numele de Desmond Sprull, la o adresă falsă din Las Vegas, spuse Gomez. Nu putem da de Galen după numărul de telefon.

— Şi, din moment ce nu ştii unde se află, nu ai cum să te-apropii îndeajuns ca să-i pui telefonul sub urmărire, spuse Chavez. Chiar mă mir cum de-ai reuşit să afli numărul.

— Îl vom găsi. Făcu o pauză. Are un prieten, John Logan. Am putea discuta problema cu el.

— Vrei să spui, să-l faci să vorbească cu forţa? Logan are influenţă în cercuri înalte. Tot ce ne trebuie este să agităm guvernul. Informatorul nostru spune că DEA a reacţionat foarte urât la auzul morţii acelor agenţi de la podgorie. Chavez se opri. Dar s-ar putea să menţină legătura cu Galen. Pune-i microfoane la birou şi acasă. Hai să vedem ce putem afla.

— Logan are un sistem de securitate foarte bun. S-ar putea să nu fim…

— Nu vreau să aud ce probleme ai. Vreau să primesc răspunsuri. Apăsă tasta de întrerupere a convorbirii.

Privi la numărul de telefon de pe carnetul din faţa sa. Tehnologia era un lucru minunat. Cuceritorii timpurilor trecute avuseseră armele lor, iar el le avea pe ale sale. Putea să formeze acest număr şi, în câteva secunde, vorbea la telefon cu Galen.

Un telefon ar fi putut rezolva totul. Oferă majorităţii oamenilor îndeajuns de mulţi bani şi îţi vor da tot ce doreşti. Lui Galen nu i se dusese vestea că ar putea fi cumpărat uşor, deci trebuia să îi găsească slăbiciunea.

Nu va forma numărul. Nu încă. Galen se amestecase în treaba lui şi o ajutase pe căţea să îi răpească fiul. Nu voia să-l lase să scape fără să sufere. Îi va da lui Gomez şansa să-l găsească pe Galen.

Şi, apoi, poate că-l va invita la sala de sport pentru un mic antrenament.

7

Bună dimineaţa. Judd Morgan se întoarse cu spatele la bufet şi-i zâmbi Elenei. Vrei o ceaşcă de cafea? Ţi-aş oferi ceva de mâncare, dar Galen are un puternic sentiment al teritoriului atunci când e vorba de domeniul lui. Eu sunt dependent de mâncarea proastă. Sunt nevoit să mă strecor aici ca să-mi mănânc fulgii mei de porumb.

— O cafea ar fi bună. Privi spre bolul din faţa lui şi la cutia de alături. Chiar erau

fulgi. Îmi iau singură cafeaua. Dacă te furişezi cu-adevărat, atunci nu ai prea mult timp la dispoziţie. Cred că Barry şi Galen aproape au terminat lecţia.

— Barry pare că se distrează de minune. Şi învaţă repede. Se antrenează de aproape o săptămână, nu?

Credea că Morgan nu avea nici cea mai mică idee despre ce se petrecea în sala de sport. Nu îl văzuse mai deloc, cu excepţia prânzului şi a cinei.

— Da, învaţă tot mai mult pe zi ce trece. Îşi turnă cafeaua. Şi ea se simţea mai bine. Cu fiecare lecţie, îi era din ce în ce mai uşor să privească. Era prima dimineaţă când simţise că n-ar fi fost o laşitate din partea ei dacă părăsea sala. Galen este un adevărat instructor. Nu renunţă niciodată.

— Da, aşa este. Luă o înghiţitură din cerealele sale. Dar nu va face niciun rău puştiului.

— Exact asta mi-a spus el despre tine.

Judd se opri cu lingura în aer.

— Ţi-a povestit despre mine? Înseamnă că are încredere în tine. A fost al naibii de prevăzător când m-a ascuns aici. Dar, la urma urmei, şi tu eşti unul dintre orfanii lui,

nu?

— Sinceră să fiu, nu privesc pe niciunul dintre noi ca pe un orfan.

— Nici Galen n-ar face-o, dar cred că, undeva, în interiorul minţii lui complicate, aşa ne priveşte. El este cel care rezolvă problemele şi fiecare dintre noi avem o problemă. Mai luă o înghiţitură din cereale. Se luptă din răsputeri, dar asta e firea lui. În ceea ce mă priveşte, sunt foarte mulţumit. La naiba cu mândria. Mica lui bizarerie mi-a salvat gâtul. M-a scos din încurcătură cât ai zice peşte.

Aşa cum o scăpase şi pe Elena, pe munte şi, apoi, la podgorie.

— Îl cunoşti de multă vreme?

— De vreo cinci ani. Ne-am cunoscut în timpul unei misiuni în Sydney şi ne-am mai întâlnit de câteva ori de-a lungul anilor, împinse bolul. Are legăturile lui şi a auzit că mi se întinsese o capcană, aşa că m-a sunat. Mai aveam doar câteva minute până la punctul de întâlnire cu echipa care fusese trimisă să mă elimine.

— Şi te-a adus aici?

— S-a gândit că aş fi în siguranţă. Nu ştiau că noi eram chiar atât de apropiaţi.

Făcu o grimasă. Nici eu. Nici măcar nu eram sigur că voi lua seama la ce îmi spunea la telefon.

— Dar te bucuri c-ai făcut-o.

— Oho, şi încă cum! Făcu o grimasă. Aş vrea doar ca Logan să tragă sforile mai repede. Îmi pierd răbdarea.

Elena schimbă subiectul.

— Ţi-am văzut tabloul. Mi-a plăcut.

— Şi mie îmi place. Îmi place tot ce fac aici. Oricum, eram obosit şi pregătit să ies din joc. Îşi fixă privirea pe chipul ei. Dar tu nu eşti, nu?

— Ce vrei să spui?

Judd ridică din umeri.

— În timp, am ajuns să interpretez destul de bine limbajul corpului. Tu nu te ascunzi, tu aştepţi.

Nici măcar nu-şi dăduse seama că o studia.

— Şi?

— Nimic. Fă ce vrei. Joacă şi riscă. Dar asigură-te că Galen iese din povestea asta întreg.

Îl privi curioasă.

— Şi ce-ai face, dacă nu m-aş asigura?

— Îi sunt dator. Tu ce crezi?

Nu văzuse niciodată un zâmbet mai înfiorător.

— Atunci, e un semn că n-am nicio intenţie de a lăsa să i se întâmple ceva, nu-i aşa? Se ridică în picioare. Mulţumesc pentru cafea, Morgan.

— A fost plăcerea mea.

Părăsi bucătăria şi traversă holul, îndreptându-se către sala de sport.

Aştepta, nu se ascundea.

Judd Morgan era la fel de receptiv ca Galen, dar Elena nu era chiar aşa de crudă cum o credea. Nu era chiar atât de plină de ură, încât să sacrifice un om nevinovat.

Sau era? Când va veni timpul, oare ar face orice ca să-l scoată pe Chavez din viaţa lor? O urmărise ca un balaur hidos, întotdeauna acolo, întotdeauna prezent. Nu mai voia să aibă aceeaşi putere asupra ei.

Atunci când se întoarse în sală, lecţia lui Barry era pe terminate şi curând băiatul trecu în goană pe lângă ea şi se duse sus să se spele. Vru să meargă după el, dar Galen o opri.

— Ai plecat mai devreme. E totul în regulă?

— L-am auzit pe Morgan în bucătărie şi

m-am dus să beau o cafea. Am nevoie de cafeină ca să-mi încep ziua cum trebuie.

— Dacă simţi nevoia unor stimuli din exterior, înseamnă că te simţi mai bine.

Elena încuviinţă din cap.

— Slavă Cerului! Rânji la ea. Aş fi fost de-a dreptul damnat dacă m-aş fi înşelat. Deşi, ce-i drept, nu mi se întâmplă des şi oricine are dreptul la o mică greşeală o dată pe mileniu. Şi, totuşi, aş vrea să…

— Sst. Nu se puteau abţine să nu zâmbească. Era la fel de transpirat şi plin de încântare ca Barry, şi chiar mult mai plin de energie. Deodată, simţi nevoia să întindă mâna şi să-i ciufulească părul negru, aşa cum îi făcuse fiului ei. Nu era o idee tocmai bună. Pun pariu că urmează să-mi arunci vreo vorbă de-a mamei tale şi nu mă simt în stare de aşa ceva.

— De ce nu? Doar ţi-ai luat porţia de cafeină. Se îndreptă voios către scări. Ei, s-a creat o legătură între tine şi Judd?

— N-aş spune chiar aşa.

Se opri, distingând ezitarea din tonul Elenei, şi se întoarse să o privească.

— M-a avertizat să nu cumva să las să ţi se întâmple ceva.

— E de înţeles. Judd e puţin protector. Ştie ce fiinţă fragilă sunt.

Elena izbucni în râs.

— Dar mă întreb de ce aţi discutat despre mine.

— Spunea că nu mă ascund, ci că aştept.

— Ah, Judd este un om inteligent. Ştie să facă diferenţa.

— Ai vorbit cu el despre Chavez?

— I-am spus că Chavez vă caută, pe tine şi pe băiat. Dar nu, nu i-am spus că intenţionezi să găseşti o cale de a scăpa de el pentru totdeauna. Dar se poate să-şi fi dat singur seama, dacă a trecut pe lângă hambar după-amiaza, când te antrenezi tu.

Elena înţepeni. Încercase să ascundă tuturor că se antrena.

— E treaba mea să ştiu unde te afli în orice moment, spuse el, răspunzând întrebării ei nerostite. Antrenamentele alea sunt destul de extenuante. Cum îţi mai e rana?

— Se vindecă.

— M-am gândit eu. Altfel, aş fi pus piciorul în prag. Răsuflă uşurat, a zeflemea. Mă bucur că n-a fost nevoie s-o fac. Eu unul, pun mare preţ pe gâtul meu. Iar tu eşti o

femeie de-a dreptul feroce.

— Şi tu vorbeşti numai prostii.

— Da, dar de o varietate cât se poate de amuzantă. Se opri cu un picior pe trepte. Îi voi spune lui Judd să nu dea vina pe tine dacă Chavez va avea noroc. Am ştiut în ce mă bag.

— Dar ai ţinut neapărat să rezolvi tu problema. Ce e cu tine? Eşti atât de plictisit, că trebuie să te amesteci în vieţile tuturor celor din jurul tău?

— Nu sunt plictisit. Nu de data asta, spuse el încet. Tu mă... stimulezi foarte mult.

Elena trase brusc aer în piept. Galen trecuse, într-o clipită, de la o discuţie uşoară şi plăcută la o gravitate deranjantă. Îşi mută privirea de la el.

— Îmi rezolv singură problemele.

Galen dădu din cap.

— De-asta şi încerci să devii mai puternică. Cum te descurci cu armele? Ţi-ai pierdut îndemânarea în ultimii şase ani?

Elena negă.

— Am crescut cu arme şi cuţite. Aşa ceva nu se uită.

— Dar îţi poţi pierde rezistenţa în lupta

corp la corp. E un lucru la care mă voi gândi. Începu să urce două trepte deodată. De îndată ce fac un duş. Dă drumul la cuptor şi lasă-l să se încingă, te rog. În dimineaţa asta fac biscuiţi.

Îl urmări cu privirea. Îi era greu să facă faţă unui om atât de energic şi sigur pe el. Adesea se simţise ca şi cum s-ar fi apropiat prea tare de o flacără. Voise să-şi menţină independenţa şi să-i spună totodată că nu intenţiona să facă din el o victimă. Dar nu se întâmplase aşa. Galen o luase pe nepregătite şi fusese nevoită să stea în defensivă.

Mai târziu.

Oftă şi intră în bucătărie să dea drumul cuptorului.

Elena dormea dusă în hamacul de pe verandă.

Galen închise cu grijă în spatele lui uşa folosită împotriva insectelor şi se opri un moment, privind la ea. N-o mai văzuse atât de vulnerabilă din noaptea aceea la Tomaco. Atunci când era trează, întotdeauna părea foarte alertă şi prudentă. Nu, nu era chiar aşa. Fuseseră anumite momente când, alături de Barry şi Dominic, părea blândă şi

parcă… strălucind din interior. Îi fusese greu să-şi ia ochii de la ea.

Acum nu era luminoasă, dar avea obrajii îmbujoraţi din cauza toropelii. Buzele îi erau relaxate şi uşor întredeschise, iar trupul ei era…

Ar face mai bine să nu se gândească la trupul ei.

Ar face mai bine să nu se mai gândească la ea deloc. Ieşise ca să-l găsească pe Judd, care stătea lângă ţarc, la scurtă distanţă de verandă. Aşa că trebuia să treacă la treabă.

Rămase cu un ochi la ea, în timp ce traversă în tăcere veranda şi coborî scările.

Elena nu se mişcă.

— Voi încerca să-ţi vopsesc tâmpenia asta de ţarc. A căpătat nişte linii de contrast şi jocuri de lumină de-a dreptul interesante, spuse Judd când Galen se apropie de el. Dar puteai să îmi aduci şi nişte cai. La ce naiba e bun un ţarc fără cai?

— Unul gol? Galen se sprijini de gard. Ce-ar fi să privim lucrurile altfel? Oricine ar putea să vopsească un ţarc plin de cai. S-a mai făcut aşa ceva. Dar tu vei interpreta sentimentul singurătăţii, trecerea timpului, mitul cowboy-ului rămas fără prietenul…

— Începe să mi se facă rău.

— Atunci te las să-ţi găseşti singur motivaţia. Galen privi în depărtare, spre munţi. Judd, aş vrea să-mi faci o favoare.

— În afară de faptul că spăl vasele?

— Îmi dau seama că nu-ţi place să ţi se crape mâinile, dar cineva tot trebuie să se ocupe de corvoada asta zilnică. Iar eu trebuie să mă păstrez pentru lucruri mai măreţe.

— Termină cu prostiile, Galen.

Galen schimbă brusc tonul.

— Vreau să te antrenezi cu Elena.

— Poftim?

— Vreau să te lupţi cu ea. Corp la corp.

Judd se uită la Elena, adormită în hamac.

— În niciun caz.

— Are nevoie de asta.

— Adică să o învăţ nişte mişcări?

— Nu, s-ar putea chiar să te înveţe ea câteva. Are nevoie doar să exerseze.

Judd îşi ridică sprâncenele, sceptic.

— E femeie. Nu-mi prea place să bat femei.

— Dă-i o şansă. S-ar putea să te uimească.

— Ai luptat şi tu în Trupele Speciale. Şi, în ultimii ani, ai purtat mai multe lupte corp la corp decât mine. Fă-o tu.

— Nu este o opţiune.

— De ce nu?

Galen nu vorbi imediat.

— Pentru că şi-ar da seama numaidecât că voi vrea să mă „lupt” corp la corp cu ea şi într-un alt fel.

— Oh.

— Deci, eşti de-acord?

Judd clătină din cap dezaprobator.

— Nu sunt obişnuit să mă abţin. Aş putea să o omor.

Galen privi înapoi, spre Elena. Era clar că dormea adânc… Ce dracu'!

— Ai la tine cuţitul cu arc?

Judd se uită întrebător la el.

— Ce-ai de gând?

— Doar un mic test. Îl ai?

— E-n buzunar.

— Scoate-l, dar nu-l deschide încă.

Judd scoase cuţitul din blugi.

— Şi acum ce?

— Du-te în spate şi pune-ţi braţul în jurul gâtului meu.

Judd îl apucă pe Galen.

— E periculos, murmură el. Am o grămadă de resentimente înăbuşite de la toate vasele alea pe care le-am spălat.

— Acum dă drumul lamei.

Sunetul fuse un clic metalic, de-abia sesizabil.

— De ce? Vrei să te bărbiereşti? Nu aşa…

Galen îl împinse deoparte, se răsuci şi întinse mâna ca să pareze atacul.

Mâna Elenei cobora fulgerător spre ceafa lui Judd.

Galen o prinse de încheietură.

— Stai aşa. Totul e în regulă. A fost doar o demonstraţie.

Elena începu să se lupte, apoi se opri.

— Demonstraţie pe naiba. Privirea îi era fixă şi Galen o scutură ca să-şi vină în fire.

— Dar dormea. Judd o privea gânditor pe Elena. Dormea tun.

— Doar până când a auzit un sunet necunoscut şi apoi te-a zărit ţinându-mă în strânsoare. Instinct de luptă. Amândoi am văzut soldaţi dormind buştean, dar care reacţionează automat atunci când se apropie inamicul. Îi dădu drumul Elenei şi făcu un pas înapoi. A fost iute, nu-i aşa?

— Iar tu un prost, spuse Elena rece. Puteam să-l ucid pe Morgan.

— Dacă nu te-aş fi aşteptat. Se întoarse spre Judd. Asta a fost o lovitură de karate îndreptată spre ceafa ta. Dacă îi reuşea, ai fi fost schilodit pe veci sau mort. Încă îţi mai faci griji cum că ai putea s-o răneşti?

— La naiba, nu. Trase lama cuţitului înapoi şi îl băgă în buzunar. Las-o să-şi poarte singură de grijă.

— Dar cine zice că nu asta şi fac?

Elena îi aruncă o privire aspră lui Galen.

— La naiba, ce se întâmplă aici?

— Fără îndoială îi creaseşi lui Judd impresia că eşti prea delicată ca să-ţi poţi apăra pielea şi viaţa. Eu i-am oferit doar o mică demonstraţie, ca să-i arăt că nu e cazul să aibă mustrări de conştiinţă din pricina asta. Judd, o faci?

Morgan încuviinţă din cap încet.

— În sala de sport, mâine dimineaţă?

— După-amiaza târziu. Atunci doarme Barry, spuse Galen. Şi nu în sala de sport. În hambar.

— S-a făcut. Judd se îndreptă spre casă. Dar nu mai spăl vasele decât o dată la două zile.

— Dacă insişti… dar fii foarte atent. Aş reacţiona urât dacă ai ucide-o accidental.

— Nu le poţi avea pe amândouă.

— Ba cum să nu!

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? Îl întrebă ea printre dinţi, de îndată ce Morgan dispăru în casă. Ce-a fost asta?

— Ai nevoie să exersezi lupta corp la corp. Judd a acceptat cu nobleţe să-şi asume rolul de partener de luptă. Vei vedea că este foarte bun.

— Şi dacă nu am nevoie de ajutorul lui?

— Atunci înseamnă că m-am deranjat degeaba să vă aduc împreună. Nu suport când nu-mi iese un plan.

— Iar eu nu suport când cineva face planuri fară să mă consulte.

— Să-nţeleg că nu ai nevoie de exerciţiu?

— Ba da.

— Şi nu ar fi o prostie să nu profiţi de un partener capabil şi voluntar?

Îl privi furioasă.

— Şi de ce să nu presupun că ai face orice ca să te pregăteşti pentru Chavez?

— Puteai să mă fi întrebat.

— Nu eram sigur că-l puteam convinge

pe Judd să coopereze. Şi ar fi însemnat să te dezamăgesc.

— Am mai fost dezamăgită.

— Ştiu. Îi prinse privirea. Şi mă întristează. Nu am vrut să fiu eu cel care să te dezamăgească din nou. Începu să urce treptele verandei. Îl vei folosi pe Judd?

— Da. Elena făcu o grimasă. Dar tu eşti cel pe care ar fi trebuit să-l dobor. Dacă vrei neapărat să rezolvi o problemă, caut-o în altă parte.

— Dar tu eşti un material atât de bun! Ochii negri îi scăpărau şi o ţintui cu privirea, în timp ce deschise uşa. Şi ar trebui să-ţi atrag atenţia că nu m-ai doborât. Ai făcut pe dracu-n patru să-mi salvezi gâtul. Să însemne asta că ai început să ţii la mine?

— Înseamnă că eram pe jumătate adormită.

— Iar m-ai zdrobit. Oh, asta e, mai bine orgoliul decât laringele. Dispăru în casă.

Îl urmări cu privirea, exasperată. Trebuia să o fi consultat. Era adevărat că-i făcea o favoare determinându-l pe Morgan să lupte cu ea, dar asta nu însemna că avea dreptul să preia controlul. Forţa lucrurile,

oferindu-i ce credea el că avea nevoie, manipulând oamenii din jurul lui.

Însă nu forţase deloc nota atunci când aranjase ca antrenamentul să aibă loc în hambar, în locul sălii de sport. Devenea mai puţin traumatizată de acel loc de coşmar pe zi ce trecea, dar

Galen îşi dăduse seama că încă nu era pregătiră să se arunce în luptă în acel mediu. Dăduse dovadă de o înţelegere şi o sensibilitate pentru care îi era profund îndatorată. Ce fel ciudat de om era Galen?

N-ar trebui să se gândească la el. O răvăşea, atât mintal, cât şi fizic. În ultima vreme, se surprinsese privindu-l pe Galen în loc de Barry, în timpul lecţiilor de dimineaţă. La început, fusese vorba doar de o admiraţie obiectivă a agilităţii şi a graţiei, asemănătoare cu cea a unui animal, cu care se mişca. Nu avea rost să se mintă, pretinzând că ce simţea acum era tot obiectiv. Căldura ce-i inunda trupul o răscolea prea tare ca să fie vorba de altceva decât de sex.

Se ruşină instinctiv la acest gând. Nu cu Galen. De fapt, cu nimeni. Nu putea să facă faţă. Acceptă ce-ţi oferă Galen şi nu te

implica. Nu face de bunăvoie ceea ce Chavez te-a forţat să faci. Fugi, ţine garda sus…

Să fug?

Se încordă când realiză la ce se gândea.

Doamne Dumnezeule!

— Eşti transpirată toată, spuse Barry. Şi ai paie în păr. Iar te-ai jucat cu Judd în hambar?

— Da. Îl sărută uşor pe frunte. Tu ce-ai făcut?

— Galen s-a dus în oraş şi mi-a cumpărat un sintetizor. Dominic spune că va merge exact ca pianul de acasă.

— Cred că îţi va face plăcere.

— Pot să vin să te văd data viitoare când te duci în hambar?

— Nu prea cred.

— Eu te las să mă priveşti în sala de sport.

Barry s-ar speria de mama focului dacă ar vedea antrenamentele acelea. Judd Morgan era bun, imaginativ şi extrem de crud, iar răspunsul ei era la fel de nereţinut. Fuseseră opt zile valoroase şi se simţea aproape la fel de bună ca pe vremuri.

— Uneori, jocurile adulţilor pot fi destul

de înfricoşătoare.

— Dar tu mi-ai spus că trebuie să dau piept cu lucrurile înfricoşătoare şi că, de cele mai multe ori, asta le face să dispară. Ţi-aduci aminte când credeam că era un monstru sub patul meu? Ne-am lăsat pe vine şi ne-am uitat să vedem dacă aşa era.

— Poate o să te las să vii, dar nu acum, după câteva lecţii. Schimbă subiectul. Îmi cânţi „Yankee Doodle” după ce ies de la duş?

Barry dădu din cap.

— Trebuie să exersez. Uit... se încruntă. Pare că a trecut mult timp de când am plecat din Tomaco, nu?

Elena încuviinţă.

— S-au întâmplat o mulţime de lucruri. Se îndreptă spre duş. Ies în zece minute şi atunci poţi să-mi arăţi sintetizorul acela.

— Bine, răspunse neatent. Dacă e un joc înfricoşător, atunci de ce îl mai joci?

— Doar pare înfricoşător.

— Atunci, lasă-mă să vin să mă uit.

Doamne sfinte, era încăpăţânat. Sau, poate nu despre încăpăţânare era vorba, se gândi ea dintr-o dată.

— Barry, tu îţi faci griji în privinţa mea?

— N-ar trebui să faci lucruri care te-ar putea răni.

— Iar tu încerci să mă protejezi?

— Vreau doar să vin cu tine.

În câţiva paşi fu în cealaltă parte a camerei şi îi prinse faţa în palme.

— Nu mi se va întâmpla nimic rău, iubirea mea. Nu e niciun monstru care să mă rănească în hambar. Suntem doar eu, Judd şi o căpiţă de fin.

— Ieri aveai o tăietură pe braţ.

Nu crezuse că observase.

— A fost o zgârietură. Tu te zgârii mai tot timpul.

Ochii copilului erau inundaţi de lacrimi.

— Dar nu vreau să ai zgârieturi. Niciodată.

Îl strânse la piept.

N-am cum să-ţi promit că nu mă voi răni, aşa cum n-ai cum să-mi promiţi tu că nu vei cădea de pe ţarcul pe care te-ai căţărat azi dimineaţă. Se opri, căutându-şi cuvintele. Încercăm să ne protejăm dar, uneori, se întâmplă unele lucruri urâte. Şi atunci trebuie să ne ridicăm de la pământ. Să ne ştergem de praf şi să o luăm de la capăt. Altfel, n-am şti niciodată cum e să ajungi în

vârful ţarcului. Nu te-ai simţit bine când te-ai căţărat?

Barry dădu din cap.

— Puteam să văd clar munţii.

— Şi eu nu te-am oprit, te-am lăsat să urci gardul, aşa-i?

— Da.

— Asta fiindcă nu voiam să-ţi fie frică de el.

Deodată, un zâmbet lumină faţa copilului.

— Tot tu m-ai pus să mă uit sub pat.

Elena îi zâmbi la rându-i.

— Vezi că ştii? Şi n-ai găsit niciun monstru gata să dărâme gardul acela, aşa-i? Ei bine, am şi eu propriile garduri de urcat şi nu-mi pot permite să-mi fie teamă căci, altfel, nu mai ajung niciodată în vârf.

Barry tăcu o clipă.

— Tu ai stat lângă gard în timp ce mă căţăram. Poate că aş putea să vin şi eu cu tine, să fiu acolo în cazul în care ai avea nevoie de ajutor.

— Poate. Elena izbucni în râs. Am devenit din ce în ce mai bună la căţărat garduri în ultima vreme, dar o mână de ajutor îmi va prinde bine întotdeauna. Îl

împinse cu blândeţe. Mai vedem, Barry. Acum du-te şi găseşte-l pe Dominic. Trebuie să fac duş.

Barry alergă spre uşă şi-i aruncă peste umăr o căutătură de drăcuşor.

— Da, chiar e cazul. Strâmbă din nas. Ptiu!

Elena se îndreptă spre duş, încă zâmbind. Barry se schimba, devenea din ce în ce mai independent şi mai responsabil. Să fi fost influenţa lui Galen? Posibil. Sau poate că era rezultatul evenimentelor petrecute în ultimele săptămâni. Era norocoasă că nu-l făcuseră să devină timid, aşa cum îi fusese ei teamă ca nu cumva să se întâmple. Frica poate fi un lucru îngrozitor.

Dar tu mi-ai spus că trebuie să dau piept cu lucrurile înfricoşătoare şi că, de cele mai multe ori, asta le face să dispară.

Zâmbetul îi pieri de pe chip. Uşor de spus, greu de făcut. Totuşi, credea în acele vorbe, căci altfel nu le-ar fi rostit.

Ei bine, am şi eu propriile garduri de urcat şi nu-mi pot permite să-mi fie teamă, altfel nu mai ajung niciodată în vârf

Era speriată. Chavez îi afectase

siguranţa de sine, o violase şi o speriase.

Timpul nu o vindecase însă.

Trecuseră deja şase ani. Oare cât va trebui să mai aştepte ca să aibă loc o transformare miraculoasă? Nu-i stătea în fire să stea deoparte şi să nu acţioneze, o dată ce realiza că avea o problemă.

Închise ochii şi lăsă apa caldă să curgă peste ea. Nu voia să acţioneze. Nu de data asta.

Nu aşa.

Galen stătea pe canapea în camera de zi, citind, când Elena intră în încăpere. El îşi ridică privirea din carte.

— Am crezut că te-ai băgat în pat. S-a întâmplat ceva?

— Da. Putem să ieşim pe verandă?

— Bineînţeles. Se ridică în picioare. Puştiul e bine?

— Barry e bine. Se duse spre uşa principală. Luna strălucea, dar era mult mai plăcut decât lumina tare din cameră. Cât de laşă era, se gândi dezgustată. Doar nu era ca şi cum…

— Ce vrei? O întrebă Galen din spatele ei.

— Tu eşti cel care rezolvă problemele.

Îşi umezi buzele. Iar eu am o problemă.

— Aşa?

— Vreau să faci sex cu mine.

Timp de un minut nu se auzi niciun sunet.

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Întoarce-te. Vreau să văd şi altceva în afară de ceafa ta.

Elena trase adânc aer în piept, se îmbărbătă şi se întoarse.

— Atunci priveşte-mă. Ce vezi?

Ochii i se aţintiră pe chipul ei.

— Nu înţeleg nimic.

— Îmi este... greu. N-am crezut niciodată că... Vrei s-o faci?

— De ce?

— De când m-a avut Chavez, n-am mai vrut să fiu cu niciun bărbat. Tocmai mi-am dat seama că înseamnă o victorie pentru el. Şi nu-l las. Nu-l las să mă sperie aşa.

— Superb. Galen strânse din buze. Felul în care o spui face un bărbat să se simtă foarte dorit.

— N-am ce să fac. Trebuie să fiu onestă cu tine.

— De ce eu? De ce nu te duci să baţi la

uşa lui Judd?

— Între noi e ceva… ştii foarte bine. M-am gândit că ar fi mai uşor cu tine.

— Nu e cel mai minunat compliment pe care l-am primit vreodată.

— N-am vrut să te enervez. Vocea îi tremura. Poate că n-a fost o idee tocmai bună.

— Oh, nu da înapoi acum. Tocmai devenise mai interesant.

— Încetează. Spune doar da sau nu. Îşi ridică bărbia. De fapt, aş prefera dacă ai spune nu. Ideea mă… înspăimântă.

— Oh, rahat. Nervozitatea îi dispăru de pe chip. Tocmai când reuşisem să încropesc un resentiment autentic, ca reacţie la această insultă la adresa ego-ului meu. Se apropie de ea, dar nu o atinse. Fir-ar să fie, întotdeauna reuşeşti să mă dezarmezi.

— N-am vrut să-ţi rănesc ego-ul. Îşi luă privirea de la el. N-am crezut că te vei supăra. Nu ar fi neplăcut. Aş face orice ai dori. Doar cere-mi…

— Taci. Mâna lui îi acoperi buzele, apoi se mişcă încet în jos, pe gâtul ei. *Chiar îţi este* teamă. Inima îţi sare din piept.

Nu doar teama o făcea să reacţioneze

astfel.

— Ţi-am spus că îmi este teamă. Vreau să fiu onestă. Îşi îndreptă iar ochii către el şi îi întâlni privirea. Trebuie să fac asta. L-am învăţat pe Barry că trebuie să te uiţi sub pat dacă crezi că acolo se află un monstru.

— Nu sunt prea sigur ce sunt eu în povestea asta. Galen zâmbi. Dar eu nu voi fi sub pat. Pulsul tocmai ţi-a luat-o razna la atingerea degetului meu.

— O vei face?

— Nici nu s-a pus altfel problema, din secunda în care te-am atins prima dată. Îşi plimbă degetele în susul şi în josul gâtului ei. Sunt doar un biet bărbat incapabil să-şi potolească poftele trupeşti.

— Mulţumesc. Respira cu greutate. Unde? În hamac?

— Doamne, în niciun caz! Rânji. Nu sunt bun în hamacuri. N-am fost niciodată maestru la aşa ceva. O conduse înăuntru şi apoi sus, pe scări. În pat. În patul meu. Mă va face să mă simt mai puţin nesigur.

— Prostii.

— Crezi că nu sunt nesigur? Îmi spui că trebuie să-ţi rezolv problema şi apoi mă faci monstru. Deschise uşa dormitorului său şi o

trase înăuntru. Şi Casanova s-ar cutremura la aşa ceva. Va trebui să trec peste pura…

Elena se încordă când văzu patul.

— Va fi frumos, spuse Galen încet. Nu-i mare scofală. O nimica toată.

— Nu.

— Poate că nu. O apucă strâns. Dar vom trece prin asta împreună. Tu stabileşti ritmul.

— Înseamnă că-ţi va fi foarte greu. Încercă să zâmbească. Întotdeauna ai spus că-ţi place să fii şeful.

— Într-o situaţie ca asta, femeia e întotdeauna cea care deţine controlul.

— Mie nu mi s-a întâmplat niciodată aşa.

— Pentru că n-ai fost niciodată pusă într-o situaţie ca asta. Îi ridică palma la buzele lui. Sau ai mai fost?

Elena simţea căldura din palmă urcând uşor către încheietura braţului.

— Nu eram virgină când m-a avut Chavez. A fost un bărbat, când aveam şaisprezece ani. Sau, mai bine zis, un băiat Mi-a… plăcut

— Fie binecuvântat! Înseamnă că avem de la ce să pornim. Îi lăsă mâna şi îşi duse degetele la nasturii de la cămaşă. N-ai făcut

sex de când cu Chavez?

— Nu. Gardienii din închisoare – lor le-am rupt gâtul.

— Foarte bine. Descheie un nasture. Aşa, nu mă simt nevoit să mă întorc şi s-o fac în locul tău.

— De ce ai vrea să faci aşa ceva?

— Mă simt uimitor de protector faţă de tine. Descheie un alt nasture. Vreau să mă lupt cu balaurii tăi.

Elena trase brusc aer în piept când îi simţi degetele trecându-i uşor peste sâni.

— Asta şi faci.

— Cu toţi balaurii tăi.

— Că tot veni vorba de cine deţine controlul.

— Tu deţii controlul. Îi luă mâna şi o aşeză în dreptul inimii lui. Simţi? Tu îmi faci asta. Tu ai puterea. Mă faci să trec prin toate stările, de la slăbiciune la putere.

Inima îi bătea tare în dreptul palmei, făcând-o să vibreze.

— Eşti… foarte bun cu mine.

— La naiba! Îi descheie cămaşa. Ştim amândoi că mi-am dorit asta.

— Dar eu nu sunt… S-ar putea să nu-ţi placă.

— O să-mi placă. Ridică ochii şi o privi ştrengăreşte. Asta dacă nu-mi rupi gâtul.

Incredibil, Elena îşi dădea seama că zâmbea.

Să înlocuiască amintirile urâte cu unele frumoase.

Ştia că, după noaptea aceasta, amintirea gardienilor nu va mai fi atât de amară.

— N-aş face aşa ceva.

— Bine. Se aruncă pe pat. Atunci, să începem jocul.

— Nu vreau ca tu să… Eu am probleme. Vreau să simţi ceva şi nu ştiu cum să mă asigur de asta. Nu ar fi cinstit din partea mea. Îşi umezi buzele şi spuse emoţionată: Pot să mă prefac. Ştiu să mă prefac.

Galen o trase lângă el, se aplecă deasupra ei şi, încet, gingaş, îi desfăcu părul şi i-l aranjă pe pernă. Elena nu realizase vreodată cât de intim putea fi un asemenea gest. Dintr-o dată, nu mai ştia nimic în afară de întuneric şi căldura care-o năpădise şi ochii lui strălucind la vederea ei. Galen şopti:

Să nu cumva să îndrăzneşti.

8

Nu ţi-a plăcut, nu-i aşa? Elena privea în gol, în întuneric. Te-am dezamăgit.

— A fost bine. O trase aproape de el. Şi va fi şi mai bine.

— Ţi-am spus că ar fi mai bine să mă prefac.

— Nu mi-au plăcut niciodată lucrurile neautentice. Îmi plac cele reale. O sărută pe tâmple. Iarăşi ego-ul meu. Când o vom face cu-adevărat, nu vreau să existe vreo îndoială.

— Ai fost… foarte bun. Cred.

— Mulţumesc. Pun mare preţ pe părerea ta. Chicoti. Deşi nu ai decât un nenorocit sadic şi un puşti, drept termeni de comparaţie.

— Vrei s-o facem din nou?

— Absolut. Dar nu chiar acum. Mă simt mult prea bine ţinându-te în braţe.

— Nu glumeşti?

— Nu. Îmi place să te ating, şi am vrut să pun mâna pe tine de multă vreme. Îi mângâie spatele, de la umeri, uşor, către fese. Ai o musculatură superbă, puternică şi netedă…

Elena se ridică să-l privească.

— E un compliment ciudat.

— Îmi place forţa. Cred că e sexy.

— N-am fost foarte puternică în noaptea asta.

— Ba da, ai fost. Ai avut forţa convingerilor şi determinării tale. Îşi plimbă vârful degetelor de-a lungul spatelui ei. Ai fost de-a dreptul superbă.

— Şi tu eşti un mincinos.

— Nu, nu trebuie să fie totul o dorinţă frenetică. Există adevăr şi încredere şi tu mi-ai dat pe deplin din amândouă. Mă simt onorat. O ciupi jucăuş de fiind. Bineînţeles, şi dorinţa frenetică poate fi plăcută. Ne vom ocupa de asta.

Elena se încordă.

— Te comporţi de parcă ar fi un proiect de lungă durată.

— Ţi se pare? Uneori mi-e greu să renunţ, chiar şi după ce am rezolvat o problemă. Dar sunt sigur că te vei asigura să nu devin prea posesiv.

— Da. Trebuie s-o fac.

— Dar mai e până atunci. Zâmbetul îi pieri. Cred că e timpul să-mi spui cum au decurs lucrurile. Pentru tine cum a fost?

— Înspăimântător. La început, am vrut

să mă lupt cu tine.

— Ştiu. Ţi-am simţit muşchii încordaţi.

— Dar când am reuşit să mă relaxez, a fost mai bine.

— Te-ai gândit la el?

— Da, bineînţeles că da. Înghiţi şi-şi blocă amintirea. Dar nu şi spre final. Atunci n-a mai fost prezent.

— De ce?

— Am avut gândul în altă parte.

— Aleluia! Galen chicoti. E bine dacă ai avut gândul în altă parte. Deşi n-am crezut vreodată că voi mulţumi Cerului pentru o astfel de descriere a performanţelor mele sexuale. O sărută brusc, apăsat. Acum trebuie doar să văd cum îţi distrag atenţia de la bun început.

— S-ar putea să nu-ţi placă niciodată.

— Nu fi aşa pesimistă. Se opri. Chiar dacă nu ar fi niciodată mai bine ca în noaptea asta, tot ar merita. Adu-ţi aminte, mi-ai spus că bărbaţii privesc femeile ca pe nişte sclave. Încă mai crezi asta?

Nu şi Galen. Descoperise multe despre el în noaptea asta. Răbdarea, umorul lui şi protecţia care o acoperise ca o mantie de catifea. O luase încet, stârnind-o, şi avusese

şi mai multă răbdare şi grijă să nu o sperie când pătrunsese în ea.

— Poate că nu toţi bărbaţii sunt aşa.

— Poate?

— Bine, tu nu eşti aşa.

— Fiindcă sunt cu-adevărat fantastic, spuse el repede.

Dintr-o dată, Elena zâmbi.

— Pentru că eşti cu-adevărat prea vanitos ca să laşi vreo femeie să te eticheteze astfel.

Galen oftă.

— M-ai lovit în punctul sensibil. Acum e rândul tău să spui ceva frumos despre mine, ca să-mi oblojeşti rana. Îţi place corpul meu?

Îl studie.

— Da, îmi place. Părea dur, complet masculin. Nu avea un gram de grăsime şi avea muşchii mult mai bine conturaţi decât şi-ar fi putut imagina. Pieptul îi era acoperit de un smoc de fire negre de păr. Şi ai musculatura foarte frumoasă.

— Atinge-mă.

Elena nu se mişcă.

— Atinge-mă, repetă el. Eu te voi atinge. Peste tot. În fiecare loc. În noaptea asta.

Mâine. Îi luă mâna şi i-o puse pe pieptul lui. De fiecare dată când voi avea ocazia. Nu cu Barry în preajmă, dar ori de câte ori voi putea. Te voi mângâia şi dezmierda şi-mi va face o a naibii de mare plăcere. Îi frecă palma de pieptul lui. Şi sper că şi ţie îţi va face plăcere.

— Nu sunt obişnuită să fiu dezmierdată.

— Cu-atât mai mult o voi face. Aşa că va trebui să-mi dai sângele pe nas ca să mă opreşti. Îi prinse mâna şi o plimbă încetişor pe muşchii tari ai abdomenului său. Şi chiar şi atunci mă voi gândi la cum ar fi să o facem, iar tu vei şti exact ce am în minte. Îţi place senzaţia pe care o ai atingându-mă?

Elena îşi simţea mâna vibrând, arzând, în timp ce Galen i-o plimba pe corpul lui şi respiraţia îi devenise neregulată. Închise ochii şi şopti:

— Da.

— Da, repetă el tandru, mişcându-i iarăşi mâna de-a lungul corpului său. Cât îmi place cuvântul acesta…

Galen aşteptă până ce uşa de protecţie împotriva ţânţarilor se închise în spatele Elenei şi apoi se îndreptă spre hambar.

Judd era cu pieptul gol, cu capul aplecat

sub furtunul de apă. Privi în sus, încruntat.

— Gata cu favorurile.

— Cum se descurcă?

— Prea bine. Îşi şterse părul cu un prosop. Mai bine ca mine. Astăzi ar fi putut să mă doboare de două ori, dar nu a făcut-o. Îţi dai seama cât de umilitor este?

— Las’ că supravieţuieşti tu. E în formă?

Judd încuviinţă din cap.

— E pregătită. Îi mai acord un singur antrenament şi apoi o las pe cont propriu. Făcu o pauză. Dar îl poate învinge pe Chavez?

— Asta mă întreb şi eu. L-am sunat pe Manero şi l-am pus să afle câte ceva de la unii dintre supravieţuitorii micilor lui jocuri. N-au fost mulţi, şi au supravieţuit doar fiindcă Chavez s-a plictisit de ei. Este foarte, foarte bun.

— Elena îl aşteaptă. Ai putea să te duci tu după el.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Dar nu prea mult. Judd rânji. Ai fost un pic cam ocupat săptămâna asta.

— Taci din gură.

— Cum zici tu. Întinse mâna spre cămaşă. Hei, ce să zic, mă bucur c-ai avut

noroc.

Galen îi ignoră comentariul.

— N-o lăsa încă pe cont propriu.

— De ce nu?

— Vreau s-o ţii ocupată cât mai mult timp posibil. Se gândeşte, plănuieşte şi pun pariu că încearcă să găsească un scenariu prin care să le asigure protecţie lui Barry şi Dominic şi să obţină şi rezultatul de care are nevoie ea.

— Ţi-a vorbit ea despre asta?

— Nu.

Ochii lui Judd străluciră.

— Nici chiar în intimele şi pasionantele momente ale nopţii?

— Nu despre asta vorbim noi.

— Dar despre ce? Astronomie, marii scriitori şi donare?

— N-o lăsa încă, bine?

— Să ştii că mă cam săpuneşte.

— Doar patru zile.

— S-ar putea să vrea singură să întrerupă antrenamentele, începu să-şi încheie nasturii de la cămaşă. Sau poate nu. Am remarcat că e cu gândul în altă parte zilele astea.

Cu gândul în altă parte. Ciudat că Judd

folosise această expresie. Nu, nu era ciudat deloc.

— Nu va renunţa la orice o va face să fie pregătită. Nu când e vorba de Barry.

— Atunci sunt de acord. Se prefăcu că gândeşte. Acum, să vedem, oare ce răsplată aş putea cere în schimb…?

— Judd!

— Bine. Încă patru zile. Îşi băgă cămaşa în pantaloni. Dar voi fi mult prea obosit ca să mai fac curat pe-aici.

— Mersi, Judd. Galen părăsi hambarul şi se îndreptă spre casă. Făcuse rost de ceva timp, dar nu ştia pentru câtă vreme. Elena era fără îndoială imprevizibilă.

La naiba, şi nimic din relaţia cu ea nu era previzibil. Simţea ca şi cum încerca să meargă pe apă şi că, în orice moment, se poate scufunda.

Dar, Doamne, merita pe deplin!

— Ne apropiem, spuse Gomez. Am descoperit documentele unei case pe care o are Galen în New Orleans. Am verificat şi el nu era acolo, dar am reperat bărbatul care a ascuns documentele.

Îl cheamă Samuel Destin şi este avocat. Dacă el s-a ocupat de actele de proprietate

ale acelei case, e posibil s-o fi făcut şi pentru alta. Dacă nu, s-ar putea să ştie cine a făcut-o.

— L-ai localizat pe Destin? Întrebă Chavez.

— Este în Antigua. Ne îndreptăm într-acolo.

— Vezi să fii foarte convingător, Gomez.

— E acolo cu soţia şi băieţelul său. Nu credem că vom întâmpina greutăţi. Gomez închise.

Da, de obicei era mult mai uşor să foloseşti soţia şi copiii unei ţinte ca să obţii informaţii, se gândi Chavez. O făcuse şi el în nenumărate ocazii.

Destin avea un fiu.

Simţi un atac de furie. Şi el avea un fiu, dar nu şi posibilitatea de a-l învăţa şi a-l ghida în viaţă, aşa cum făcea Destin. Nu poate să existe plăcere mai mare decât să modelezi o fiinţă umană după propria imagine.

Fiul lui…

Elena nu-şi putea lua privirea de la mâinile lui, fixându-l în timp ce-i turna cafeaua. Avea mâini puternice, unghiile erau tăiate scurt, degetele erau lungi,

graţioase şi pricepute. Simţi căldura inundându-i trupul, când îşi aminti cât de priceput e.

— Desert? Întrebă Galen.

Privi spre el şi îl văzu zâmbindu-i. Nesuferitul. Ştia exact la ce se gândea ea.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigură? E plăcintă cu mere. Barry a tăiat coca pentru crustă.

Zâmbi spre fiul ei.

— Atunci, va trebui să gust.

— Te ajut eu. Barry sări de pe scaun şi alergă după Galen în bucătărie.

Îi auzi râzând şi sporovăind.

— Îi place Galen. Dominic se opri. Dar nu la fel de mult cât îţi place ţie.

Elena împietri. Aştepta să spună ceva. O cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama ce se petrecea între ea şi Galen. Ar fi trebuit să fie orb, se gândi ea furioasă. Galen nu o atinsese absolut deloc în prezenţa altcuiva, dar îşi ţinuse promisiunea. Nu rata nicio ocazie să o atingă, şi ea trecuse deja de la îngrijorare la anticipare. Recunoaşte: nu e anticipare, e dorinţă. Îi fremăta tot trupul atunci când Galen intra în cameră.

— Nu e cazul să fii neliniştită, îi spuse

Dominic. Nu te judec. Ştiu că ai trecut printr-un adevărat iad. Dacă Galen te ajută, atunci îi sunt recunoscător. Ezită. Dar recunosc că sunt îngrijorat. Ştii foarte puţine lucruri despre el. Este un bărbat complicat şi nu cel mai stabil din lume.

Elena ştia ce voia să spună, de fapt.

— Nu mă aştept la o relaţie pe viaţă, Dominic. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată după ce plecăm de-aici.

Lui Dominic nu-i dispăru neliniştea de pe chip.

— Iartă-mă. Nu mă priveşte.

— Ba da, te priveşte. Se întinse şi-şi puse mâna pe a lui. Suntem o familie.

Dominic surâse.

— Suntem, nu-i aşa? Îi strânse, la rându-i, mâna şi apoi îi dădu drumul. Ţi-am spus că Barry ştie un nou cântec pe care vrea să ţi-l cânte la sintetizor?

— Iisuse. Galen se rostogoli pe spate, cu tot cu Elena. Respira cu greu, încercând să tragă cât mai mult aer în piept. Sau ar trebui să spun… evrika!

Oh, Doamne, Elena tremura. Îşi înfipse degetele în umerii lui.

— Nu vorbi.

— Trebuie să vorbesc… Sunt fericit. O strânse la piept. Sunt al dracului de bun sau ce?

— Nu te mai flata singur, spuse ea cu vocea tremurând. E doar un orgasm.

— E un gol, un punct înscris, e primul milion făcut pe Wall Street.

— Iar tu eşti un zăpăcit.

— Mda. O strânse şi mai aproape. Vezi, n-a fost nevoie de chiar aşa mult timp. N-ai avut nicio problemă pe care să n-o poată rezolva Galen.

— Maestrul în rezolvarea problemelor! Zâmbetul îi pieri. Ai făcut faţă provocării. Problema e rezolvată.

— În niciun caz. O cuibări la pieptul lui. Am făcut doar un pas uriaş. Ne va trebui mult, mult timp ca să perfecţionăm procesul.

Cât de mult timp? Se întrebă ea brusc.

Chiar ştii foarte puţine lucruri despre el

Şi, cu toate astea, simţea că îl cunoştea. Îi ştia trupul şi firea sa spirituală. Râsese cu el şi împărtăşiseră pericolul. Dar ştia ce voise să spună Dominic. Oare cunoşti cu-adevărat un om, dacă nu ştii ce anume îl face să fie el şi nu altul?

Galen îşi ridică uşor capul.
— Ce s-a întâmplat?
Ca de obicei, îi simţise trăirile.
— Ce s-ar putea întâmpla?
— Spune-mi.
Elena îşi luă privirea de la el.
— Ar fi frumos să ştiu un pic mai multe despre bărbatul care mi-a dăruit primul meu orgasm.
— Nu, bărbaţii misterioşi sunt întotdeauna mai sexy. O studie. Tu vorbeşti serios.
— Îmi dau seama că nu am niciun drept să mă amestec în…
— Taci, spuse el tăios. Vrei să ştii ceva. Amestecă-te.
— De ce te ocupi cu aşa ceva? Pari să ai mulţi bani. De ce îţi asumi riscul?
— Asta fac eu. Mă plictisesc. Am încercat să mă las de asta acum câţiva ani şi aproape am luat-o razna. Nu am nicio chemare. Eu nu pot picta tablouri ca Judd. Eu sunt doar un om care pune lucruri la dispoziţie şi soluţionează probleme.
— Nu poţi sta locului.
— Te-ai gândit vreodată că şi tu ai putea fi la fel?

Elena dădu din cap dezaprobator.

— Eu am o ancoră care mă ţine locului. Îl am pe Barry.

— Te invidiez. Apoi adăugă încet: Aşa cum obişnuia să spună mama, nimic nu se compară cu o influenţă stabilă.

— Nu mai spune!

Zâmbetul lui Galen pieri.

— Nu, de fapt, nu am cunoscut-o pe mama. Am crescut într-un orfelinat. M-au găsit pe o alee, într-o cutie de carton.

Elena îl privi şocată.

— Atunci, toate acele citate jalnice sunt minciuni? De ce?

Ridică din umeri.

— Prima dată am făcut-o când eram adolescent. Cred că eram beat. Mi-a plăcut ironia. Să pun toate acele frânturi de înţelepciune părintească în gura unei femei care n-a dat doi bani pe mine… Apoi a devenit un obicei.

— N-ai de unde să ştii prin ce a trecut. Poate că a fost nevoită să te abandoneze.

— Nu.

— Şi eu era cât pe ce să-l abandonez pe Barry.

— Tu ţi-ai aruncat pruncul pe o alee,

când afară temperatura era sub zero grade?

— Ea a făcut asta?

— Oh, da. Fără îndoială că voia să mor. Dar am păcălit-o. Am devenit cel mai zdravăn şi neînfricat nenorocit care-a ieşit vreodată din Liverpool. Oftă. De-acum, nu-ţi voi mai putea oferi citate de la scumpa mea mamă. Îmi va afecta conversaţia.

— Mă bucur. Nu vreau să mai aud de ea. Se acoperi cu cearşaful şi se aşeză lângă pat. Exceptând doar situaţia în care îmi vei spune preţul, aşa cum am vorbit.

— Preţul?

— Ţi-am spus că voi face orice vrei. Nu m-ar deranja să-ţi ucid scumpa mamă.

— Doamne, te-ai înmuiat. Râse. Trebuia să-mi fi dat seama că te vei înmuia şi vei deveni sentimentală la gândul unui bebeluş părăsit în frig.

— Nu fi ridicol. *Nu* m-am înmuiat.

— Ştiu. Îi luă mâna şi i-o duse la buzele lui. Tocmai asta face ca această clipă să fie una nepreţuită.

Elena simţi că se înduioşează.

— Să te ia naiba!

Galen îi răsuci mâna şi o sărută în palmă.

— Şi am avut destule momente nepreţuite, nu-i aşa?

— Câteva.

— La naiba cu laudele alea false. Privi în sus, către ea, cu ochii scăpărându-i. Hai înapoi în pat, înainte să începi să mă faci iar cretin.

— E vremea să mă duc în camera mea.

— Mai stai puţin, doar puţin, încercă el s-o convingă. Nu facem sex, doar ne cuibărim unul în celălalt.

Elena ezită, apoi se întinse la loc lângă el.

Galen o cuprinse în braţe.

— E bine aşa, şopti el. Chiar ai fi omorât-o pe scumpa mea mamă? Acum că mă gândesc, asta înseamnă să ţii la mine.

— Nu mai spune nimic. Îşi cuibări obrazul pe umărul lui. A fost doar un impuls de moment. Chiar şi nou-născut, cred că meritai să fii aruncat în frig.

— Iar m-ai atins. Îi ciufuli părul. Află că nu-mi place să te ştiu gata să-mi sari în apărare. Este o insultă la adresa firii mele galante. Se opri. M-aş simţi mult mai bine dacă aş lua eu iniţiativa.

— În privinţa mamei tale?

— Nu, în privinţa lui Chavez.

Elena se strânse toată.

— Sst. Galen îşi mişcă mâna şi-i masă muşchii încordaţi de la ceafa. Nici mie nu-mi place să vorbesc despre asta. Dar nu vreau să faci vreo mişcare fără să vorbim despre asta mai întâi.

— Dar ce e de vorbit?

— Ştii că Chavez va apărea dintr-o clipă într-alta.

— Mi-ai spus că vei fi anunţat atunci când va fi cazul.

— Da. Dar de ce să aşteptăm cuminţi să vină el? De ce să nu mă laşi să plec eu la vânătoare şi să-l omor pe Chavez?

— Nu!

— De ce nu? Aşa ar fi cel mai bine. Aşa înlăturăm orice confruntare între Chavez şi tine, şi mai ales cu Barry. Făcu o pauză. Oricum plănuiai să-l duci pe o pistă falsă, departe de Barry, nu?

— N-am spus asta.

— E mult mai raţional să mă laşi pe mine s-o fac, acum cât nu are nicio bănuială unde vă aflaţi. Apoi, dacă mă elimină el, tu şi Barry tot mai aveţi ocazia să fugiţi.

— Se pare că nu sunt o fiinţă chiar atât

de raţională. Vocea îi tremura. Sau chiar atât de crudă.

— Mai gândeşte-te. Aveam de gând să o fac fară să-ţi spun, dar e mai bine dacă ne coordonăm mişcările şi avem o strategie…

— Nu mă gândesc deloc. Este viaţa mea şi lupta mea.

— Şi Barry, la el te gândeşti?

— Voi avea grijă de Barry. Nu l-aş pune niciodată în pericol. Voi găsi o cale să fac şi una şi alta.

Galen tăcu o clipă.

— Elena, pot s-o fac. Sunt bun, sunt foarte bun. Stai cu Barry şi lasă-mă pe mine să mă ocup de Chavez.

— Crezi că n-aş vrea să spun da? Întrebă ea furioasă. Îl vreau mort. N-ar trebui să conteze cine îl omoară. Dar, fir-ar să fie, contează. Contează.

— De ce?

— Pentru că eu… pur şi simplu contează.

— E clar. Chicoti. Să fie oare fiindcă ai început să ţii la mine? Da, asta trebuie să fie.

— De ce aş ţine la un cretin ca tine?

— Păi, poate fiindcă simţi că aş fi în stare să-ţi dau inima pe tavă şi să te las să

mi-o zdrobeşti.

— Încetează să mai glumeşti.

— Dar cine glumeşte? O sărută pe tâmple. Şi pe mine mă uimeşte, dar îmi dau seama că sunt al naibii de neajutorat în preajma ta. Mă simt iar ca un copil fragil. Dar nu-ţi face griji în privinţa asta. Sunt un tip foarte răbdător şi ştiu că ai de pus la punct câteva lucruri.

— Să nu-mi fac griji? Câtă generozitate din partea ta! Vii şi-mi spui că…

— M-am gândit că ar fi bine să ştii. Nu ştiu în ce direcţie se îndreaptă lucrurile şi unde vom ajunge, dar nu cred că ar trebui să tărăgănăm lucrurile.

— Mai ales când vrei să pleci şi să fii omorât.

— Nu asta e intenţia mea. Nu mi-am spus ultimul cuvânt. A fost doar o…

— Nu vreau să mai vorbesc. Îşi încolăci braţele în jurul lui. Şi m-am săturat de cuibărit.

— Sex? Cu cea mai mare plăcere. Se rostogoli deasupra ei. Chiar şi ca formă de evadare, sexul e extraordinar. Îi zâmbi. Dar trebuie să te previn. Va veni o vreme când îi voi spune altfel.

Galen dormea.

Îi desprinse cu grijă braţul din jurul umerilor ei şi se strecură afară din pat.

Se opri o clipă, privindu-l. Era răsucit pe o parte şi chiar şi în somn avea acea graţie de felină. Majoritatea oamenilor par neajutoraţi când dorm, dar nu şi Galen. Părea ca şi cum se odihnea doar, aşteptând să bată gongul ca să poată ţâşni şi să între iar în scenă.

Încetează să-l mai priveşti. Ieşi de-aici. În noaptea asta o tulburase şi o speriase. Fusese atât de absorbită de plăcere, încât nu se putuse gândi la altceva în afară de sex; şi credea că Galen făcuse la fel.

Sau, dacă se gândise, presupunea că era vorba despre „rezolvarea” problemei ei. Poate că ceea ce simţea el pentru ea era imposibil de separat de strădaniile lui de a o ajuta. Peste şase luni, probabil că va fi deja implicat într-un alt proiect şi va uita că ea a existat vreodată.

Dar cum rămânea cu sentimentele ei pentru Galen? Se ruşină pe loc de acest gând. Nu-şi putea permite să simtă această tandreţe de câte ori era în preajma lui. Îi avea pe Bany şi Dominic şi responsabilitatea

faţă de ei îi era de ajuns. Deja se înmuiase prea tare. Dacă n-ar fi fost slabă, l-ar fi lăsat să plece după Chavez. Nimeni nu era mai important ca Barry şi nu conta cine îl ucidea pe Chavez.

Dar ea nu putuse să-l lase pe Galen să plece la vânătoare.

Şi asta însemna că se apropia timpul când va pleca ea singură să-l vâneze.

— Carmichael, pilotul elicopterului, este mort, spuse Manero. Şi n-a fost uşor. Dacă ştia vreun lucru pe care nu voiai să-l afle Chavez, aţi face mai bine să vă regrupaţi.

— Nu ştia nimic, spuse Galen. Mai devreme sau mai târziu, era clar că Chavez va afla că eu i-am luat pe Elena şi Barry. Când s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur. Poate acum patru săptămâni. Înainte să dispară, a fost la Rio. I-au găsit corpul într-un sat din afara oraşului.

Trecuseră patru săptămâni. Ceea ce însemna că Chavez a avut destul timp să facă săpături în privinţa lui. Sperase să audă mai multe veşti.

— Chavez e tot în Columbia?

— Stă ca un bogătaş, sus în vârful

dealului său. Ţi-am spus că-ţi dau de ştire când face vreo mişcare.

— Bine, bine. Se gândise la această posibilitate şi venise timpul să vadă cum stau lucrurile. Sunt câţiva oameni care i-ar putea spune unde mă poate găsi. John Logan, Sam Destin şi Paul Russell. Vreau să ştiu unde sunt şi dacă au vreo problemă. Spune-le despre Chavez. Avertizează-i pe Destin şi Russell şi sfătuieşte-i să se facă nevăzuţi o vreme. Logan îşi poate purta singur de grijă. Probabil că nici nu se vor atinge de el.

— De obicei nu lucrez în afara Americii de Sud. Fiecare cu specialitatea lui.

— Dar ai legături peste tot. Nu am timp să găsesc pe altcineva. Te plătesc dublu.

— De ce nu i-ai contactat până acum pe Destin şi Russell?

— Când în joc sunt bani mulţi, chiar şi un om cinstit poate fi cumpărat. N-am vrut să aibă timp să se gândească la o trădare.

— Dar şi mie îmi plac banii.

— Da, dar tu o spui fără ocolişuri. Nu-i prea frumos din partea ta, dar mie îmi convine de minune.

Manero oftă.

— Plăteşti dublu?

— Dublu.

— Spune-mi care-i treaba.

— Pe Logan îl ştii. Paul Russell e cel care a ascuns documentele proprietăţii. Sam Destin mi l-a recomandat. Destin locuieşte în New Orleans. Russell are domiciliul în San Francisco. Destin nu va fi greu de găsit, dar Russell are probleme cu fiscul şi nu stă prea mult într-un loc. În mod normal, ai putea să dai de el prin mama sa, Clara Russell. Ea lucrează la Macy.

— Bine, mă ocup de asta.

— Mulţam, Manero. Închise telefonul.

Păcat. Îl plăcuse Carmichael. Îl avertizase să plece din America de Sud, după ce îi lăsase la Medellin. De ce dracu' se stabilise la Rio? Ar fi trebuit să... încetează să te gândeşti la el. Când a acceptat misiunea, Carmichael ştia în ce se bagă. Îşi dăduse seama cât de influent era Chavez în America de Sud şi făcuse o greşeală pentru care a plătit. Nu era vremea acum să se gândească la greşelile lui Carmichael. Trebuia să se asigure că nu făcea şi el propriile greşeli.

Avea din ce în ce mai puţin timp.

Poate că deja nu mai avea timp deloc.

— Probleme?

Se întoarse şi o văzu pe Elena stând în pragul uşii.

— Nu încă. Se ridică în picioare. Hai să mă ajuţi să pregătesc cina. Barry m-a părăsit, de când îl învaţă Dominic să cânte la sintetizor. În ziua de azi, pur şi simplu nu te mai poţi baza pe ajutorul nimănui.

— Îmi ascunzi ceva.

— Carmichael e mort, probabil ucis de Gomez. Se îndreptă către bucătărie. Dar nu ştia nimic important. Încă suntem în siguranţă.

— Şi Chavez?

— E tot în Columbia. Îţi place şorţul acesta de bucătărie? L-a cumpărat Judd din oraş. Îşi legă la spate un şorţ de un verde ţipător, pe care erau desenaţi dansând doi ardei iuţi îmbrăcaţi în tutu şi încălţaţi cu tenişi albaştri. E sigur că nu-l voi purta.

— Este extrem de ridicol.

— Da, dar nu mă simt ameninţat. Masculinitatea mea rezistă oricărei provocări. În plus, mă face să zâmbesc. Scoase o tigaie. Şi acum am nevoie să zâmbesc. Îmi plăcea Carmichael.

— Îmi pare rău. Ţi-a fost prieten bun?

— Nu, dar îl cunoşteam de multă vreme.

Elena tăcu o clipă.

— Carmichael este mort din cauza mea.

— E mort fiindcă n-a stat dracului ascuns! Nu trebuie să te simţi vinovată.

— Dar mă simt vinovată. Îl privi direct în ochi. Dar asta nu mă împiedică s-o iau de la capăt. Nu-mi permit să mă gândesc la altcineva, în afară de Barry. Nimic altceva nu contează.

— Nu la Carmichael te referi. Te-am speriat azi-noapte, nu? Ştiam că te vei speria.

Scoase un cuţit din sertar.

— Scoate, te rog, roşiile acelea din cutie.

— Mă asculţi?

— Bineînţeles că da. Îţi este teamă că e posibil să simţi ceva pentru mine şi mă avertizezi că s-ar putea să fii nevoită să mă sacrifici pe mine pe altarul lui Barry. Luă singur roşiile. Nu contează Am ştiut tot timpul. Vom trece de asta. Barry este important acum, dar mai dă-mi şase luni şi vei fi uimită să vezi ce efect am.

— Galen, eu nu vreau să…

— Vrei să-mi spui că n-ar trebui să ne

mai culcăm împreună. Nu lua decizii pripite. Îţi place să faci sex acum. Îţi place de mine. Nu voi fi descurajat, oricât de mult te-ai răci faţă de mine, aşa că am face mai bine să ne bucurăm unul de celălalt. Am dreptate?

— Nu.

— Bine, fac un compromis. Doar până când auzim că Chavez se-ndreaptă încoace.

— Nu e cinstit.

— Vrei să-mi protejezi sentimentele mele tandre? Rânji. Nu-ţi face probleme. Poate mă plictisesc de tine. Doar ştii că nu pot sta locului prea mult timp.

Elena nu vorbi imediat şi apoi se căzni să zâmbească.

— Chiar arăţi ridicol în şorţul acela.

— Oh, pentru asta va trebui să decojeşti tu roşiile. Îi înmână cuţitul. Stai aici la masă, ca să te pot privi.

— Nu mă crezi în stare să le decojesc cum trebuie?

— Nu de-asta, spuse el încet. Doar că mă simt bine să te am în faţa ochilor. Mă… încălzeşte priveliştea ta.

— La naiba cu tine, Galen.

— Nu te supăra. Nu mă pot abţine. Mama îmi spunea mereu că sunt un optimist

care… na, c-am făcut-o!

— Da, aşa-i.

— Îmi va fi greu să nu mă mai pot baza pe bătrâna mea mamă.

— Care ştia că eşti un optimist.

Galen aprobă din cap.

— Şi că-mi place să trăiesc clipa. Aşa că aşază-te acolo şi lasă-mă să trăiesc clipa asta, da?

Îl privi şi pe chipul ei se perindară cele mai felurite expresii, apoi se mişcă încet şi se aşeză pe scaunul arătat de Galen.

— Adu-mi roşiile alea.

9

San Francisco

Doamna Russell?

— Ce e? Clara privi peste umăr către cei doi bărbaţi care apăruseră de sub scară. Mâna i se încleştă pe cheile pe care le scosese ca să deschidă uşa apartamentului, şi apoi îşi mişcă degetele, căutând sprayul cu piper de pe lanţ. Fiul ei i-l dăduse cu şase luni în urmă şi îi spusese să-l folosească în caz de nevoie. Paul se

îngrijora întotdeauna, ştiind că petrecea nopţile la serviciu în oraş, unde erau toţi golanii. Bărbaţii aceştia nu arătau a golani. Recunoştea costumele scumpe. Lucrase ani buni la raionul de bărbaţi din cadrul magazinului Macy, înainte să o transfere la încălţăminte. Şi nu arătau nici a agenţi de la fisc. Erau prea… rafinaţi. Ambii erau bruneţi şi oacheşi. Poate mexicani. Mexicanii păreau să acapareze California.

— Ce vreţi?

— Putem intra?

— Nu. Cine sunteţi?

— Carlos Gomez. Zâmbi. Trebuie să vă văd fiul.

Poate *chiar erau* de la fisc. Se încordă.

— Nu ştiu unde este. Nu l-am văzut de ani de zile.

— Nu prea cred că spuneţi adevărul. Trebuie să vorbim.

— Nu, nu trebuie. Găseşte-l singur.

Gomez făcu un pas spre ea.

— Nu cooperaţi. Nu e foarte inteligent.

— Ieşiţi dracului de-aici! Ridică sprayul cu piper. Nu vreau să… I se tăie respiraţia când văzu că Gomez se feri într-o parte şi o prinse de încheietura mâinii, de-acum

amorţită. Lanţul de chei căzu la pământ.

— Ia cheile şi descuie uşa, îi spuse Gomez omului mai mic de statură în timp ce, cu cealaltă mână, acoperea gura Clarei. Repede.

Clara se zbătu, ridică piciorul şi-l lovi cu putere pe Gomez în fluierul piciorului. Îl auzi înjurând printre dinţi, atunci când îl muşcă de mână.

— Raliat. O împinse înăuntrul apartamentului şi trânti uşa. Căţea! Îi dădu un pumn în abdomen şi apoi o lovitură cu dosul palmei peste faţă.

Durerea. Nu putea respira. Se prăbuşi în genunchi, icnind de durere. Îl putea vedea în ceaţă, stând deasupra ei.

Gomez zâmbi.

— Acum, să o luăm de la capăt. Trebuie să îţi văd fiul.

— Galen, trebuie să vorbim. Judd Morgan stătea în uşa bibliotecii. Ai o secundă?

Galen aprobă din cap şi lăsă deoparte cartea.

— Ce s-a întâmplat?

— Au trecut câteva luni şi Logan nu a reuşit să ia agenţia de pe urmele mele.

— O va face.

— Dar cât va trebui să aştept? Îmi place ferma ta, dar nu-mi place să mă simt ca un prizonier, în timp ce ticăloşii ăia de la Washington sunt liberi. M-am săturat să tot aştept. E vremea să fac ceva pe cont propriu.

— Ce anume?

— Mă gândesc. Zâmbi maliţios. Când mă decid, vei fi primul care va şti. Nu mă plâng. Am vrut doar să ştii că nu mai sunt problema ta. Se întoarse cu spatele şi porni spre uşă. Pot să mai stau pe-aici până mă hotărăsc?

Galen dădu din cap aprobator.

— Bine, spuse Judd grav. Fiindcă de-abia aştept să te văd iarăşi în şorţul acela. Ţi-am spus cât de drăguţ arăţi în el?

— Destin, soţia şi copilul lor, sunt morţi, zise Manero. Maşina lui Destin a ieşit de pe şosea şi s-a prăbuşit în ocean în Antigua.

— Când?

— Ieri. Circumstanţele sunt dubioase. Am pus un om în San Francisco să o contacteze pe Clara Russell. Femeia nu a răspuns la telefon.

— La dracu' cu contactatul! Scoate-o de

acolo. Spune-i să se grăbească. Închise telefonul. S-ar putea să fie deja prea târziu. O întâlnise doar o dată pe Clara Russell, dar îi dăduse impresia unei femei casnice, iubitoare, muncitoare şi rezistente, care era un pic prea loială fiului ei.

Trecuse doar o zi de când murise Destin. Dar oamenii lui Chavez se mişcau repede. Chavez însuşi se afla în spatele lor, dându-le pinteni.

Se apropiau prea tare de Elena. Trebuia să-şi adune gândurile şi să treacă în revistă toate scenariile posibile, ca să vadă dacă poate găsi o soluţie.

— Femeia l-a sunat pe Paul Russell, îi spuse Gomez lui Chavez. Ar trebui să ne întâlnim cu el peste două ore. A fost foarte convingătoare. Russell nu va bănui nimic.

— Ţi-a luat cam mult timp s-o faci să vorbească, spuse Chavez.

— Şapte ore. A fost extrem de încăpăţânată. Aşa sunt mamele de obicei, nu?

— Da, într-adevăr, răspunse el cu o notă de iritare. Să sperăm că fiul ei nu va fi tot atât de îndărătnic. Îmi pierd răbdarea.

— Te sun înapoi peste cinci ore. Închise.

Cinci ore. Emoţia începu să-l pătrundă pe Chavez. Peste puţin timp, va avea informaţiile necesare ca să-şi găsească fiul.

Şi pe căţeaua aia care i-l răpise.

— Chavez s-a mişcat din loc, îl anunţă Manero. A părăsit Columbia acum două ore, în avionul său particular.

— Iisuse! Galen ştia că va veni şi vremea asta, dar vestea îl lovi totuşi ca un trăsnet. Şi Clara Russell?

— Omul meu tocmai a găsit-o în apartamentul ei. Îşi doreşte să n-o fi făcut. Urât. Nu ştiu dacă există vreun om care să reziste la asemenea chinuri, fără să spună tot ce ştie. Ce vrei să fac acum?

— Te caut eu mai târziu. Închise telefonul şi se ridică în picioare. Trebuiau să se mişte. Acum.

Urcă treptele câte două deodată.

— Elena!

Ea îşi ridică privirea din cartea din care îi citea lui Barry.

— Ce s-a… Se opri când îi văzu expresia feţei. S-a întâmplat? Galen făcu un pas mai aproape de ei şi îngenunche lângă

Barry.

— E vremea să pornim în altă aventură.

Vrei să mergem cu cortul pe dealuri?

Ochii lui Barry licăriră.

— Da?

— Da. Galen îi dădu uşor o palmă la fund. Du-te şi spune-i lui Dominic. Mergem toţi.

După ce Barry ieşi din cameră, Elena se ridică în picioare.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Nu ştiu sigur. Chavez a plecat din Columbia acum două ore, dar Gomez e înaintea lui. Oricum ar fi, noi plecăm de-aici. Ar fi mai bine să-ţi faci bagajele repede.

Elena se duse la şifonier.

— Sunt aproape gata. Îşi scoase rucsacul şi întinse mâna şi apucă arma de pe raftul de sus. O vârî în rucsac. Acum sunt echipată complet.

— Exact ce-mi place. O femeie care e întotdeauna pregătită, spuse Galen. Presupun că trebuia să mă aştept la asta din partea ta.

— Da, ar fi trebuit.

— Dar mă întreb dacă erai pregătită pentru o ieşire de urgenţă, sau dacă nu cumva plănuiai să pleci singură.

— Orice motiv e bun.

— Nu, nu este aşa. Strânse din buze. Dar, deocamdată, nu vorbim despre asta. Ia-i pe Barry şi pe Dominic. Mă duc să-i spun lui Judd că trebuie să pornim toţi la drum.

— Vine şi el cu noi?

— Ai prefera să-l laşi aici, ca să-l găsească Chavez? I-ar face plăcere să-l interogheze. Ar fi o adevărată provocare pentru el să încerce să-i dezlege limba unuia ca Judd.

— Da, ai dreptate. Se îndreptă spre uşă. Dar i-ar face şi mai multă plăcere să te tortureze pe tine. Să nu uiţi asta.

Judd îndesa cutiile în spatele camionetei şi privi în sus atunci când Elena şi Galen ieşiră din casă.

— Mă duc cu câinele şi pisoii la vecinul tău cel mai apropiat şi îl rog să îi ţină o vreme. Trebuie să am grijă de animale, dacă vom avea musafiri. Aşeză cu grijă cutia cu cei trei pisoi şi apoi fluieră după ciobănescul lui german. Mac sări în cabina şoferului şi Judd porni motorul. Ne vedem la cort.

Galen dădu din cap absent, în timp ce Judd se îndepărta.

Elena de-abia îl auzi pe Judd, fiindcă

tocmai arunca sintetizorul lui Barry în portbagajul maşinii.

— Eşti absolut sigur că se îndreaptă încoace?

— Sunt sigur. Gomez a lăsat o grămadă de cadavre în urma lui, încercând să găsească locul acesta şi Chavez a plecat din Columbia acum câteva ore. Mi se pare de bun-simţ să presupun că a aflat ce voia să ştie.

— Vine… Elena privi în gol în direcţia munţilor. În curând, Chavez va fi aici, venind pe acel drum. Din secunda în care Galen îi spusese de Chavez, se simţise amorţită, îngheţată. Aştepta momentul acesta de şase ani, şi acum că venise, era aproape în stare de şoc. Şi îşi dădu seama că simţea frică. Nu se aştepta să-i fie frică. Crezuse că ura va fi îndeajuns de violentă ca să depăşească orice sentiment de frică. Şi, totuşi, amintirea acelor clipe o făcea să-i slăbească puterile. Blocheaz-o. Frica e duşmanul. Chavez se va hrăni cu ea. Nu-i da ocazia asta.

— Elena.

Îşi mută privirea pe chipul lui Galen.

— Ai explozibili?

Galen zâmbi.

— Te gândeşti la cum ar fi dacă mi-ar sări în aer casa cu Chavez în ea?

— Da.

— Nu am explozibili. Nu sunt un lucru pe care să-l ţin la îndemână când vin aici. Uite-aşa îmi protejez casa de tine.

— Aş fi găsit o modalitate să îţi plătesc pagubele.

— Glumeam. Dar văd că simţul umorului îţi este serios afectat acum.

— Chiar mergem să campăm?

— Pentru scurt timp. Cunosc foarte bine dealurile astea şi sunt o sută de locşoare unde ne putem ascunde. Acum câteva zile, l-am trimis pe Judd să stabilească tabăra unde vom fi în siguranţă şi de unde vom putea urmări ce se întâmplă la fermă. Nu cred că Chavez va bănui c-am rămas pe-aproape. Este prea obişnuit ca oamenii să fugă de el. Vreau să mă asigur că Chavez personal vine aici.

— Şi eu. Privi înapoi către dealuri. Şi eu…

— Nu sunt aici? Chavez ieşi din maşină în faţa casei. Cum adică nu sunt aici? M-ai dezamăgit, Gomez.

— Au fost aici. E mâncare proaspătă în frigider. Sunt haine în şifoniere. Gomez îi întinse o carte de copii. Am găsit-o în unul dintre dormitoare.

— Dar au plecat. Iar a scăpat Elena?

— Am verificat hambarul şi toată zona din jurul casei.

— *La dracu'* cu tine!

Gomez făcu repede un pas înapoi.

— Cu siguranţă că l-a avertizat cineva.

— Tot asta ai spus şi atunci cu podgoria. De fapt, nu te-ai mişcat tu îndeajuns de repede. Privi în sus către dealuri. Căutaţi pe dealuri.

— Nu stăteau aici, dacă ştiau că venim. Probabil că acum sunt la jumătatea drumului către Portland.

— Căutaţi oricum. Ea a făcut parte din trupele de gherilă. S-ar simţi ca acasă pe dealuri.

— Va trebui să aşteptăm până mâine dimineaţă. Se întunecă. Oamenii pe care-i am cu mine nu ştiu să se ia după urme. N-ar face decât să bâjbâie. Vom avea nevoie de lumina zilei.

Chavez strânse pumnii.

— În zorii zilei. La prima rază de soare,

vreau ca toţi oamenii să fie pe dealuri. Se întoarse şi privi în depărtare.

Eşti acolo, Elena? Vin după tine, căţea.

Se răsuci spre casă.

— Mă duc să mă uit prin documentele personale ale lui Galen, să văd dacă găsesc ceva. Aţi verificat dacă nu sunt capcane?

Gomez încuviinţă din cap.

— Drumul e sigur.

— Siguranţa este un lucru extrem de fragil. Începu să urce treptele spre verandă. Să ţii minte asta, Gomez.

— Un bărbat musculos, înalt, destul de arătos şi cu părul încărunţit la tâmple? Galen ajustă binoclul de înaltă precizie. E Chavez?

— După descriere, el pare să fie, spuse Elena. Dă-mi binoclul, îl duse, încet, la ochi. Doamne, nu voia să-l vadă din nou! Se forţă să se uite la bărbatul care stătea pe verandă.

Putere. Forţă. Cruzime.

Preşul.

Lăsă repede binoclul în jos.

— El este.

— Atunci, ai avut dreptate: Barry l-a atras aici, spuse Galen. Nu eram sigur că un

ticălos egoist ca el va veni cu-adevărat după copil.

— Eu am ştiut tot timpul. A venit după Barry din egoism. Vrea să facă pe Dumnezeu. Îşi strânse buzele. Dar nu cu Barry al meu.

— Uşurel. Îi prinse umărul şi-o strânse. Muşchii tăi sunt încordaţi.

— Cum ai vrea să mă simt? Trase adânc aer în piept. Când vom pleca de aici?

— Mâine dimineaţă. Duse din nou binoclul la ochi. Am numărat opt oameni în cele două maşini. Par să-şi stabilească tabăra în casă, noaptea asta. Aminteşte-mi să ard cearşafurile atunci când ne întoarcem. Hai, vino, hai să mergem înapoi în tabără. Începu să coboare panta. Vin eu să-i urmăresc mai târziu.

Elena mai aruncă o privire la fermă şi apoi îl urmă agale, înapoi la cort.

Barry stătea lângă Judd Morgan.

— Mami, Judd mă învaţă să cioplesc. Ai văzut ce cuţit mare are?

Îşi aminti lama cuţitului apăsată pe gâtul lui Galen.

— Da, l-am văzut.

Judd zâmbi.

— Nu-l voi lăsa să-l folosească. Asta e o joacă pentru adulţi. Privi spre Galen. Ai văzut ceva interesant?

— Ceea ce aşteptam să văd. Sunt câteva animale acolo. Nimic care să ne îngrijoreze, dar n-ar strica dacă am sta de veghe cu rândul.

— Stau eu prima, spuse Elena.

— Nu aveam de gând să te insult neinvitându-te şi pe tine să participi, spuse Galen. Dar tu vei sta de pază a doua. Aşa îl vei putea adormi pe Barry mai întâi. Se duse în grotă. Nu cred că vom face focul în noaptea asta, aşa că va trebui să văd ce pot să încropesc pe post de mâncare rece. Sunt sigur că voi născoci ceva cât se poate de minunat.

Telefonul mobil îi sună pe când termina de mâncat.

— Unde eşti, Galen? O voce joasă, puternic accentuată.

Galen deveni rigid.

— Chavez?

Brusc, Elena-şi mută privirea pe chipul lui.

— Da, şi îmi pierd răbdarea. Îmi vreau fiul. Dă-mi-l.

— Să te ia dracu’! Galen se ridică şi ieşi din grotă, ca să nu-l audă Bany. Nu ai niciun fiu. Barry îi aparţine Elenei. Şi aşa va rămâne.

— Nu va rămâne aşa. Se opri. M-a înfuriat foarte tare amestecul tău şi am vrut să te pedepsesc. Dar sunt un om rezonabil şi ştiu să negociez. Sunt dispus să plătesc ca să-mi predai fiul. Cinci milioane de dolari. Stabileşti tu condiţiile livrării.

— Nici nu încape vorbă.

— Zece milioane.

— Nu facem niciun târg, Chavez.

— Pot da mai mult.

— Şi vei primi acelaşi răspuns.

— Căţeaua nu e chiar aşa de bună la pat.

— Pun capăt acestei conversaţii.

— Mai gândeşte-te. Îţi dau numărul meu de telefon.

Să-i potolească furia. Poate îi va folosi. Scoase un pix şi un carneţel.

— Care-i numărul?

Chavez bolborosi un număr de telefon.

— Fii rezonabil. Oricum, îmi voi căpăta fiul. Dacă mi-l dai tu, devii un om foarte bogat.

— Nu facem niciun târg. Închise.

— Ce voia?

Se întoarse şi-i văzu pe Elena şi Judd stând în picioare, în spatele lui.

— Ce a vrut tot timpul. Numai că, de data asta, s-a oferit să plătească pentru el. Strânse din buze. Ultima ofertă a fost de zece milioane, dar era dispus să dea mai mult.

Judd fluieră încet.

— Ăştia sunt bani, nu glumă. Ax putea transforma o grămadă de oameni în trădători. S-ar putea să-ţi fie foarte greu să păstrezi puştiul, dacă el împrăştie atâţia bani în stânga şi-n dreapta.

— I-ai notat numărul de telefon, îi spuse Elena lui Galen.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, m-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de el. Crezi c-am făcut-o ca să obţin o sumă mai mare?

— Nu. Îşi luă privirea de la el. Nu ştiu ce să cred.

Dar se îndoise de el în acel moment. Cum oare putea altfel? Din momentul în care aflase că Chavez venea spre ei, Elena se schimbase. Îşi reluase iarăşi starea de luptă pe care o ştia din copilărie – precaută,

tensionată, fără să aibă încredere în nimeni.

Îl lovise, la naiba.

— Nu, nu-i voi accepta banii blestemaţi.

Judd privi de la unul la celălalt şi apoi schimbă subiectul.

— Cine stă primul de pază?

— Eu, spuse Galen tăios. Am nevoie să fiu singur.

Se îndepărtă.

Elena văzu un singur om păzind casa.

Se târî fără grabă, în tăcere, ţinând puşca strâns cu mâna stângă.

Nu erau prea multe tufişuri în partea aceasta a câmpiei şi trebuia să stea cât mai aproape de pământ şi să se mişte cu mare grijă.

Luminile din birou ardeau. Probabil că Chavez încerca să găsească o cale de a le da de urmă.

O dată ce ajungea în hambar, se putea adăposti acolo şi îi putea urmări. Va trebui să elimine primul om de pază şi deja zărise un altul lângă ţarc. Dacă îl omora şi pe acesta, atunci avea şansa să între în casă.

Se târî înainte, cu privirea fixată la fereastra biroului.

Vin, Chavez. Mă simţi?

Şi-l imagina stând la birou şi răsfoind documentele lui Galen. Nu, nu te gândi. Fă-o pur şi simplu.

Trebuia să-şi păstreze cumpătul, aşa cum o învăţase tatăl ei. Fă-o odată şi…

Brusc, simţi o greutate apăsând-o.

Se zbătu să se întoarcă pe spate, încercând să ajungă la pistol.

— Nu, şopti Galen, ţintuind-o la pământ. Dacă mă împuşti, oamenii lui Chavez vor veni în goană aici şi Barry va rămâne fără mamă. Asta vrei?

Elena împietri.

— Ce faci?

— Încerc să te împiedic de la moarte.

— Dă-te jos de pe mine. N-am de gând să mă las ucisă. Ştiu cum să fac asta. Tata mă trimitea înainte să…

— Ştiu, mi-ai spus. Dar asta nu înseamnă că îl poţi elimina pe Chavez când e păzit de cincisprezece oameni.

— Sunt doar opt.

— Aşa am crezut şi eu. Ceilalţi trebuie că au sosit după lăsarea serii. Unde voiai să te duci? În birou? După colţ se află un bărbat, iar un altul e înăuntru cu Chavez. Sunt peste tot şi sunt foarte buni. Aproape

că m-au prins, atunci când am venit să cercetez zona.

— Să cercetezi? Când?

— Când ar fi trebuit să stau de pază. Crezi că eşti singura care a sperat să termine toată povestea asta cu un singur glonţ? N-are rost, Elena. Voiam să-ţi spun că n-avem nicio şansă, dar când m-am întors în tabără, plecaseşi deja.

— Dă-mi drumul.

— Nu, până nu-mi promiţi că te întorci în tabără.

— Tot ce-ţi promit este că, dacă nu te dai jos de pe mine, îţi rup coastele şi-apoi îţi zdrobesc testiculele.

— Oh! Îi studie chipul câteva secunde. Eşti o femeie foarte convingătoare. O eliberă din strânsoare. Şi-acum ce?

— Ne ducem înapoi în tabără. Nu sunt proastă. Se răsuci şi începu să meargă de-a buşilea pe pajişte. Dar să nu-ţi mai foloseşti vreodată forţa fizică, Galen.

— Mi s-a părut singura modalitate de a-ţi capta atenţia. Acum îţi sugerez să nu mai scoatem o vorbă până ajungem pe dealuri.

Parcurseră câteva sute de metri până să ajungă la primii copaci împrăştiaţi, ce

semnalau începutul dealurilor. Galen o ridică în picioare.

— De unde ai puşca?

— Am luat-o din camionul lui Judd. M-am gândit că are una. Nu ştiam dacă mă pot apropia îndeajuns de mult ca să-mi folosesc pistolul meu cu calibru 38.

— Ai plănuit asta din momentul în care ai aflat că vom petrece noaptea aici.

— Evident că şi tu ai făcut acelaşi lucru. Chiar m-am întrebat de ce n-ai vrut să plecăm în secunda în care ai aflat că Chavez a venit

— Şi mai ştiam că te vei folosi de orice ocazie ca să ajungi la Chavez. Am vrut să ţi-o iau înainte. Îşi strânse buzele. Gândim prea asemănător. Cum spunea şi Forbes, facem parte dintr-un club privat.

— Nu-i nimic rău să ţii lucrurile pentru tine, spuse Judd, ieşind dintre copaci. Întinse mâna spre Elena. Este proprietatea mea, dacă nu te superi.

Elena îi înmână puşca.

— Îmi cer scuze. Aveam nevoie de ea.

— Puteai să mi-o ceri.

— Vrei să spui că mi-ai fi împrumutat-o?

— Nu. Îşi plimbă mâna, încet, pe ţeava

puştii. Am o relaţie foarte specială cu această puşcă.

— E o combinaţie între Hecider şi Koch PSG1, nu? Modificată special?

— Exact.

— Nici nu mă aşteptam să mi-o împrumuţi. De-asta nu ţi-am cerut permisiunea.

— Mi se pare normal. Dar aş vrea să nu se mai repete, sau vei regreta. Eu nu avertizez a doua oară. Se întoarse şi porni înaintea lor, în direcţia taberei.

— A vorbit serios, spuse Galen. Puşca e parte din el de multă vreme.

— Aveam nevoie de o puşcă. Şi aş face-o din nou. Dar, oricum, nu mi-a folosit la nimic. Speram… Ridică din umeri. N-a fost să fie. Aşa că am putea să ridicăm tabăra şi să plecăm. Vreau să-l duc pe Barry undeva în siguranţă.

— Elena, Barry nu mai este nicăieri în siguranţă acum.

Ştia că spunea adevărul. Acum că Chavez era aici, în Statele Unite, era doar o chestiune de timp până îi găsea.

— Într-un loc mai ferit ca acesta. Ai vreo sugestie?

— Probabil că i-a spus careva despre casa mea din New Orleans. Am o idee despre un loc unde am putea merge, dar nu vreau să-mi implic niciun prieten în mod direct, fiindcă situaţia va deveni urâtă.

— Unde mergem?

— Mă laşi pe mine să decid? Uimitor! Tonul său era uşor sarcastic.

— Eu sunt o străină în ţara asta.

— Dar pari să vrei să faci restul de una singură.

Se răsuci spre el.

— Ce-ai vrea să spun? Am făcut ce trebuia să fac.

— Şi ai făcut-o singură, îi spuse printre dinţi. Ai fi putut să-mi ceri ajutorul. Ai fi putut să mă rogi să vin cu tine.

— Nu sunt obişnuită să cer ajutorul cuiva.

— E cât se poate de clar! Ce trebuie să fac ca să înţelegi? O prinse de umeri şi o scutură. *Nu* eşti singură. M-auzi? Lasă-mă să te ajut. Nu eşti singură.

Galen nu înţelegea. De când plecaseră de la fermă, fuseseră momente când era prea îngrozită ca să mai poată gândi. Fusese singură de prea multă vreme şi îi

era teamă să acţioneze altfel decât o învăţase experienţa.

— *Ai încredere* în mine, Elena.

— Am încredere în tine.

— Nu îndeajuns de mult. Nu îndeajuns încât să treci de răceala pe care o arborezi de când a apărut Chavez în scenă.

Îl privi neajutorată.

Galen dădu din cap şi îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

— Of, eşti o cauză pierdută.

— Îmi… pare rău.

— Şi mie. Totul va fi mult, mult mai greu. Se uită la ceasul de mână. Trebuie să dau câteva telefoane şi să văd ce pot face cu adăpostul sigur. Am pus deja în mişcare nişte planuri alternative, în cazul că se întâmpla aşa ceva. Este un mic aeroport pe-aproape, de unde-o putem lua din loc spre Portland şi acolo avem un avion. Făcu o grimasă. La urma urmei, trebuie să-mi menţin reputaţia celui care le aranjează pe toate.

ÎI rănise. Galen era glumeţ, dar ştia că îl lovise. Ar fi vrut să se îndrepte spre el şi să-l mângâie, aşa cum făcea cu Barry, dar simţea că nu se putea mişca.

— Mulţumesc. Ştiu că îţi este greu să…

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură. Respiră adânc şi încercă să îşi calmeze tonul. Îi mai lăsăm să doarmă o oră sau două, timp în care mă asigur că avem unde să mergem.

— Nu mi-ai spus unde.

Galen se întoarse cu spatele.

— În Atlanta.

10

Atlanta

Cabana de pe malul lacului rustică, dar spaţioasă, era înconjurată de o privelişte absolut superbă, se gândea Elena. Dealurile împădurite şi lacul însuşi erau spectaculoase.

— Hei, întoarce-te aici.

Se răsuci şi îl văzu pe Judd alergând după Barry, care se îndrepta spre lac.

— Barry!

— L-am prins. Judd îl săltă pe Barry şi ţinu copilul chicotind sub braţul lui. Hai, ştrengarule. Dacă eşti atât de hotărât să te-arunci în lac, hai să vedem dacă îţi găsesc

ceva pe post de costum de baie. Elena, Barry ştie să înoate?

— Ca peştele, răspunse Dominic. L-am învăţat eu în râul din apropierea casei noastre.

— Atunci ai face mai bine să vii şi tu să-l ţii, spuse Judd, lăsându-l jos pe Barry şi apucându-se să descarce maşina.

Judd părea să facă treabă bună, se gândi Elena. În timpul lungului zbor dintr-o parte într-alta a ţării, Judd îl ţinuse ocupat şi-l înveselise pe Barry. De fapt, chiar o surprinsese să vadă că un bărbat atât de singuratic ca el se străduise atâta să aibă grijă de Barry.

Judd privi în sus şi-i prinse privirea.

— Îmi plac copiii, spuse el încet, ca şi cum îi citise gândurile. Luă un rucsac şi îl apucă pe Barry de mână. Hai, hai să desfacem bagajele.

Elena se întoarse către Galen.

— A cui este casa asta?

— Îi aparţine lui Joe Quinn. El şi Eve Duncan şi-au dus copilul în Hawaii pentru câteva luni. Mi-au spus că pot folosi eu casa, cât timp sunt plecaţi. Este izolată şi m-am gândit că lui Barry îi vă plăcea lacul.

Ridică celelalte două valize şi închise portbagajul. Sunt sigur că de-abia aştepţi să cercetezi zona, ca să te asiguri că e-n regulă, dar te rog să te întorci până la cină. Se întoarse spre casă. L-am contactat deja pe David Hughes, cel care mi-a pus la dispoziţie personalul de securitate pe care l-am mai folosit în Atlanta. Vor fi aici mâine dimineaţă ca să-i examinezi tu. N-aş vrea să omori pe careva din greşeală. Hughes ar fi foarte supărat.

M-am gândi că Judd şi cu mine ne descurcăm în privinţa securităţii cabanei, dar avem nevoie de câţiva oameni buni ca să patruleze prin pădure şi în jurul lacului. Nu vor deranja.

— Pari să te fi gândit la tot. Ai cheia de la casă?

— Nu, dar am talent. Cără bagajele pe verandă, unde aşteptau Barry şi Judd. Apăsă pe clanţă şi apoi îngenunche în faţa încuietorii. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschidea. O nimica toată. Aminteşte-mi să-i spun lui Quinn că are un sistem de siguranţă de doi bani. Le făcu semn lui Judd şi Barry să între şi apoi îi urmă şi el în casă.

— Judd se înţelege foarte bine cu Barry,

îi spuse Dominic, din spate, Elenei. Mă face să mă simt un pic inutil.

— Nu fi prostuţ. Se întoarse să-l privească. Judd şi Galen sunt o noutate pentru el şi sunt diferiţi. Se va întoarce la noi când va dispărea noutatea.

— Nu mă plângeam. Ştiu că este normal, poate chiar şi bine. Făceam doar un comentariu. Se prea poate să nu mai ai nevoie de mine. Poate că ar trebui să mă întorc acasă o vreme.

— Întotdeauna voi avea nevoie de tine, Dominic. Întinse mina şi îl prinse de braţ. Şi nu ai o casă unde să te întorci.

— Pot construi alta. Elena, au nevoie de mine acolo.

O trecu un fior de teamă atunci când realiză că vorbea serios.

— Nu eşti în siguranţă. Dacă Chavez a pus zona sub urmărire?

— E puţin probabil.

— Nu vreau să-mi asum riscul ăsta. Nu în privinţa ta, Dominic. Se apropie de el şi îşi puse capul pe pieptul lui, apoi şopti: Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Tu şi Barry sunteţi familia mea.

— Deocamdată, n-am de gând să te las

singură şi n-am spus că plec definitiv. Tu şi Barry însemnaţi foarte mult pentru mine. O bătu cu blândeţe pe umăr. Dar trebuia să-ţi spun la ce mă gândesc. Nu pot sta unde nu am niciun scop, Elena. Bun, acum mă duc să înot cu Judd şi Barry. De ce nu vii şi tu cu noi?

— Eu mă duc să cercetez zona. Vreau să ştiu pe dinafară fiecare golfuleţ şi copac.

Dominic zâmbi.

— Exact ce-a spus Galen că vei face. Te cunoaşte mai bine decât mine.

— Nu, nu-i adevărat.

Dominic dădu din cap.

Poate nu din experienţă, dar instinctele lui sunt foarte bune. Ştie că te obsedează ideea.

— Dar şi tu ştii asta, Dominic. Suntem împreună de atâta vreme. Făcu o grimasă. Şi de ce, mă rog, vorbim despre Galen? Chiar tu mi-ai spus că nu îl cunoaştem cu adevărat.

— Lucrurile se schimbă. Se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre casă. Chavez este în cealaltă parte a ţării. Îi va lua ceva timp să se regrupeze şi să-şi trimită câinii de vânătoare. Probabil că avem puţin timp

să respirăm. De ce nu-ţi iei şi tu ceva timp să te relaxezi?

Ajunseseră în doar cinci ore în acest loc liniştit şi frumos. Dacă Chavez va afla unde erau, se va arunca asupra lor ca un vultur.

— Nu pot.

Dominic întoarse capul şi o privi.

— Da, văd că nu poţi. Mare păcat.

— Nu sunt pe dealuri, spuse Gomez. Dar omul pe care l-am trimis să cerceteze zona mi-a raportat că la aproximativ treisprezece kilometri de-aici se află un mic aeroport. Acum interoghează personalul de-acolo.

— Dacă Galen a ajuns la aeroport, înseamnă că l-am pierdut. Nu va lăsa nicio urmă. Chavez privi frustrat la teancul de acte de pe birou. Niciun indiciu. Nimic.

— Vom încerca în continuare, spuse Gomez.

— N-am nici cea mai mică îndoială c-o veţi face, răspunse Chavez. În niciun caz nu mă dau bătut. Încă mai am câţiva aşi în mânecă.

Îşi scoase telefonul şi începu să formeze.

— Mami, uită-te la mine, o să sar în apă!

— Mă uit.

Barry sări pe anvelopa pe care Judd o

legase de o creangă a stejarului aflat lângă lac. Apoi Judd trase câţiva metri înapoi anvelopa şi îi dădu drumul. Roata se legănă deasupra apei şi Barry sări, strigând de bucurie, în lac.

Se ridică apoi la suprafaţă, împroşcând apă în toate părţile.

— M-ai văzut?

— Ar fi trebuit să fiu oarbă ca să nu te văd, strigă Elena. Şi surdă.

— Mai sar o dată.

Înotă spre marginea lacului şi Dominic îl ajută să urce pe mal.

— Uită-te la mine.

— Bine, dar mai sari doar de câteva ori. Se întunecă în curând.

Dar soarele nu apusese încă, şi lumina-i pală parcă poleia cu aur apa lacului. Doamne, era atâta pace aici! În ciuda stării tensionate, în ultimele trei zile nu putuse ignora liniştea binecuvântată a acestui loc.

— Drăguţ. Galen se aruncă lângă ea, pe balansoarul de pe verandă. Îmi plac balansoarele de pe verandă.

— Dar ai şi tu un hamac pe veranda casei tale de la fermă.

— Hamacurile sunt făcute pentru aţipit.

Balansoarele sunt pentru socializare. Ne şi imaginez, stând amândoi aici şi ascultând păsările şi scârţâitul scos de legănatul balansoarului, cincizeci de ani de-acum încolo sau, chiar mai bine de-atât.

— Eu nu pot.

— Nu poţi, pentru că te-ai adâncit în prea multe gânduri complicate ca să-ţi mai poţi lăsa liberă imaginaţia. O apucă de mână. Nu te încorda. Vreau doar să te ţin de mână. Nu încerc să te ademenesc înapoi în patul meu. Îi atinse cu degetele încheietura mâinii şi îi frecă punctul în care se ia pulsul. Mi-e teamă că te-ai rupe în bucăţi dacă aş face dragoste cu tine.

— Nu sunt chiar atât de slabă.

— Doamne fereşte să te acuz pe tine de aşa ceva! Începu să se joace cu degetele ei. Niciun pic de slăbiciune. Nu-ţi permiţi asta.

— Nu, nu pot. Acum nu mă pot concentra la nimic altceva în afară de Chavez. Îşi mută privirea înapoi la Barry, care se juca în apă. Am fost slabă atâta vreme, atunci. În fiecare zi, după ce termina cu mine, îmi era frică. Eram legată şi neajutorată şi ştiam că ziua următoare avea să se întoarcă şi că totul va fi la fel. Nu-mi

dădeam voie să plâng, dar nu mă puteam opri din tremurat. Doar în timpul luptelor nu mă simţeam slabă. Dar ştiam că, dacă în acele momente lăsam frica să iasă la suprafaţă, aş fi murit.

— Toţi avem momente când ne este frică.

— Dar eu nu-mi permit asta acum. Îl am pe Barry.

— Şi pe mine. Îi ridică mâna şi îi duse încheietura la buze. Nu uita de mine.

Nu exista pericolul acesta. El era întotdeauna acolo, vorbind, mişcându-se, tulburând-o. Acum o tulbura.

— Inima îţi bate mai tare. Îşi plimbă buzele pe încheietura mâinii ei. Trebuie să-ţi atrag atenţia că sexul e recunoscut drept un mod excelent de relaxare.

— Dar s-ar putea să stric totul.

— Mi-aş asuma riscul ăsta.

— Eu nu.

Galen o privi.

— Dacă aş continua, te-ai răzgândi.

— Se poate. Dar aş avea resentimente.

— Ştiu. Îi sărută încheietura mâinii şi apoi i-o aşeză înapoi în poală. E o adevărată dilemă pentru un bărbat ahtiat după sex.

Presupun că va trebui doar să stăm şi să ne legănăm şi să ne gândim la următorii cincizeci de ani. Sst, spuse el atunci când Elena încercă să vorbească. Am spus să ne gândim, nu să vorbim. Nu-ţi face griji. Dacă nu vorbeşti, n-ai cum să te legi la cap.

Sunetul scos de legănatul balansoarului era foarte liniştitor şi prezenţa lui Galen era de asemenea odihnitoare. Stopase încărcătura sexuală, ca şi cum ar fi întors un buton. Era un om incredibil de complicat, se gândi ea. Complicat şi receptiv şi cu o serie, aparent nelimitată, de talente şi potenţial. Era extraordinar cât de…

Telefonul lui Galen sună.

Elena deveni rigidă.

— Uşurel. Apăsă tasta de acceptare a apelului: Galen.

Elena îşi simţi muşchii încordaţi.

— Nu. Vorbeşte cu mine.

— Cine e? Întrebă ea.

— Chavez.

Elena îngheţă.

— Vrea să vorbească cu mine?

Galen încuviinţă din cap.

— Dar nu-i vom da ce-şi doreşte. Nu eşti

nevoită să vorbeşti cu el.

— Ba da. Dă-mi telefonul.

— Pot să mă descurc singur cu el.

— Dă-mi telefonul.

Galen ezită şi apoi i-l înmână.

— Două minute şi apoi închizi.

Elena de-abia îl auzi.

— Sunt aici, Chavez.

— Eu vreau să ştiu unde este *el,* Elena. Mi-ai dat de furcă până acum.

Se auzea ca şi cum ar fi fost în apropiere, la doar câţiva metri depărtare şi nu la câteva sute de kilometri. Nu este aproape, îşi spuse ea. Nu mă poate răni. Nu-l poate răni pe Barry sau pe Galen.

— Du-te acasă, Chavez. Nu ne vei găsi.

— Îţi tremură vocea, Elena. Ţi-e frică, nu-i aşa?

— Nu mi-e frică de tine.

— Minţi. Întotdeauna am ştiut când îţi este frică. Tocmai asta a făcut lupta mult mai interesantă. Pentru că nu doar eu, ci şi tu te luptai cu tine. Şi frica a învins, nu? În cele din urmă, te-am înfrânt.

— Nu m-ai înfrânt.

— Ba da, ştii bine că da.

— M-am prefăcut, nenorocitule. Şi tu

erai atât de plin de tine, încât te-am păcălit.

Tăcere.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, ăsta e adevărul. Dar eşti în stare să-l recunoşti?

— *Puta* ce eşti.

— Nu, tu ai vrut să mă chinui şi să mă faci târfa ta, însă nu te-am lăsat. Ai pierdut, Chavez.

Elena îi simţea mânia vibrând prin telefon.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci asta nu mă poate face decât să vreau, cu atât mai mult, să te găsesc. Noi doi avem treburi nerezolvate. Aproape că îmi doresc să pun mâna pe tine la fel de tare cât vreau să-mi găsesc fiul. Îţi aduci aminte cum e să-mi pun eu mâinile pe tine?

Bucăţile de sfoară care-i tăiau încheieturile şi mâinile lui atingând-o pe tot corpul. Nu te gândi la asta.

— Am uitat. Şi nu-l vei avea niciodată pe Barry.

— Îi voi schimba numele. O să-i dau numele meu. Va fi micuţul Rico.

— Ba nu.

— Ba da. La urma urmei, este copilul

meu. Eu voi fi cel care-i va spune ce să facă şi ce nu.

Stăpâneşte-ţi teama şi furia.

— De ce-ai vrut să vorbeşti cu mine? Doar nu crezi că-ţi voi spune ceva.

— Am vrut să-ţi aud vocea. Reînvie amintiri atât de plăcute! Se opri. Şi am lângă mine pe cineva care, de asemenea, vrea să-ţi audă vocea. Îi dau lui telefonul.

— Elena?

Oh, Doamne! Elena închise ochii.

— Luis.

— Trebuie să faci ce-ţi spune. Vocea fratelui ei era spartă. Nu mai pot îndura. Chavez spune că mă va ucide.

— De ce mi-ar păsa? M-ai trădat, Luis. I-ai spus lui Chavez despre Barry.

— Nu m-am putut abţine. Sufeream. Aveam nevoie de o doză. Dominic n-ar fi trebuit să-mi spună. Mi-a ascuns adevărul atâţia ani. Nu trebuia să-mi fi spus. N-am vrut s-o fac.

— Dar ai făcut-o. Nu ţi-a păsat de mine, de Dominic sau de Barry. Te-ai gândit doar la drogurile alea blestemate. Îşi reţinu lacrimile. Nu am cum să-mi pese de tine acum. Trebuie să mă gândesc la oamenii pe

care i-ai oferit tu pe tavă lui Chavez.

— Ba îţi pasă de mine. Avea un ton disperat. Îţi aduci aminte când eram copii? Toate vremurile bune… Elena, ajută-mă.

— Cum? Renunţând la fiul meu? Cred că eşti nebun.

— N-am putut altfel. Tu ai fost întotdeauna cea puternică. N-ai înţeles niciodată. Eu nu pot suporta durerea, Elena. Îmi vor face rău.

— Îmi pare rău, Luis, şopti ea. Nu te pot ajuta.

— Trebuie să…

Chavez luă telefonul şi Luis nu se mai auzi.

— Eşti o femeie foarte dură, Elena, spuse Chavez. Chiar ţi se face milă, auzindu-l. Nu-ţi ajunge la inimă?

— Ai putea să-i dai drumul. Elena încercă să-şi stăpânească tonul. Ce-ai avut în cap, crezând că voi renunţa la Barry pentru un om care m-a trădat? Crezi că mai simt ceva pentru el?

— M-am gândit că ar fi posibil. Eşti o femeie neobişnuită dar, cu siguranţă, ai o anumită slăbiciune pentru fratele alături de care ai crescut. Aţi împărţit şi primejdii şi

vremuri bune. Da, probabil mai simţi ceva pentru el.

— Nu simt nimic pentru el.

— Atunci, n-o să te deranjeze dacă mă joc puţin cu el, nu? E molâu, dar poate că are ceva din tine. S-ar putea să dureze mai mult decât îţi închipui. O să-l pun să te sune la loc, după ce aflu exact cât de slab este. Închise.

Luis…

Îi întinse telefonul lui Galen.

— L-a… pus pe fratele meu să îmi vorbească.

— Am auzit.

— Îl va răni. Încercă să-şi oprească buzele din tremurat. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă deloc de el. O merită.

— Da, aşa este.

— Am încercat să-l fac să nu mai ia droguri. Am făcut tot ce-am putut. N-a vrut să mă asculte. Nu e vina mea… Obrajii îi erau inundaţi în lacrimi. Nu pot s-o fac, Galen. Nu pot să-l ajut.

— Ştiu. O cuprinse în braţe. Sst, ştiu.

— Ba nu, nu ştii. Mâinile i se încleştară pe cămaşa lui. Am ţinut la el şi cred că încă mai ţin la el. Nu vreau, dar m-a făcut să-mi

amintesc…

— Ce s-a întâmplat? Dominic urcă treptele spre verandă, încruntat. Elena, ce s-a întâmplat?

— Luis… îl împinse pe Galen şi se şterse la ochi cu dosul palmei. Dominic, Chavez l-a luat pe Luis.

Dominic se opri, şocat.

— Luis.

— Îl va răni.

Trecură câteva clipe până ce îşi reveni.

— Dar Luis l-a ajutat. Clătină din cap, de parcă l-ar fi ajutat să priceapă. Dar asta nu contează pentru el, nu? Uneori uit cât de diabolic este Chavez.

— Eu nu uit niciodată.

— Îl putem salva?

— Doar dacă renunţ la Barry. Şi ştii foarte bine că nu pot face aşa ceva.

— Totuşi, trebuie să facem ceva.

— Îl foloseşte pe Luis ca să întindă o capcană. O vrea şi pe Elena, nu doar pe Barry, spuse Galen. Dacă Elena încearcă să meargă după Luis, el dă drumul capcanei. În plus, nici măcar nu ştim unde este.

— Ar putea să mai fie la fermă?

Galen negă din cap.

— De îndată ce am ajuns la aeroport, am sunat DEA şi i-am întrebat unde îl pot găsi pe Chavez. Când au ajuns ei acolo, el plecase deja.

— Nu mi-ai spus asta, zise Elena.

— DEA nu era o soluţie la fel de bună ca glonţul, dar m-am gândit că ne-ar face rost de ceva timp, până când Chavez ar fi dat mită ca să iasă din închisoare.

— Trebuia să-mi fi spus.

— De ce să-ţi fi dat veşti proaste? Am sperat că vom avea noroc.

— Da, aş fi cerut prea mult.

— Chavez va mai suna? Întrebă Dominic.

— Da. Elena se ridică în picioare. Mă duc să stau cu Barry lângă lac. Simt nevoia să... Voia să fie aproape de Barry, să-l atingă.

Coborî în grabă scările şi o luă în jos pe potecă.

— Vreau să-l prăjesc pe Chavez la foc mic, spuse Galen în timp ce o urmărea cu privirea pe Elena. Cât de apropiaţi au fost ea şi Luis?

— În copilărie, au fost foarte apropiaţi. Erau doar ei doi, împotriva întregii lumi. Mai târziu, s-au răcit. Tatăl său o favoriza

făţiş pe Elena şi asta l-a rănit pe Luis şi a făcut-o pe ea să se simtă vinovată. Luis n-a fost băiat rău. Era doar slab. Atunci când s-a apucat de droguri, Elena a făcut tot ce era omeneşte posibil ca să îl ajute. Dar, de fiecare dată când se întorcea cu spatele, Luis o lua de la capăt. Dominic dădu din cap. Este îngrozitor ce le face Chavez amândurora.

— Nu-mi pasă de ce-i face lui Luis. Ticălosul a trădat-o.

Dominic dădu din cap.

— Sunt sigur că nu a vrut să o rănească pe Elena.

— Eu nu sunt sigur de nimic. Galen se ridică. Decât că, după ce se va gândi, Elena s-ar putea să se hotărască să încerce să-l ajute pe nenorocit. Şi chiar dacă n-o face, nu vreau să se chinuiască singură, la gândul că a trebuit să aleagă între fratele şi fiul ei. Nu vreau să fie atinsă nici de cea mai mică urmă de vinovăţie.

— Ce vei face?

— Am în cap câteva variante… Privi spre Elena, care stătea pe malul lacului şi vorbea cu Bany. Zâmbea, dar Galen vedea că era extrem de tensionată. N-o văzuse niciodată

complet relaxată, total împăcată. Iisuse Hristoase, cât îşi dorea s-o vadă aşa!

— Vreau să ajut, spuse Dominic. La urma urmei, e vina mea că am avut încredere în Luis. Strânse din buze. Mi-am dorit să se schimbe, să vină cu noi şi să înceapă o viaţă nouă. Şi-n schimb, aproape că i-am ruinat viaţa Elenei. Trebuie să-mi răscumpăr greşeala.

— Mai am puţin şi mă înec în toate bolboroselile astea despre vinovăţie, spuse Galen. Tu eşti vinovat doar fiindcă ai judecat greşit, iar Elena nu-i vinovată cu nimic. Şi-n primul rând, Luis nu s-ar afla în această situaţie dacă n-ar fi trădat-o pe Elena. Raţional, ştie şi ea asta, însă trăirile ei s-ar putea să fie cu totul altceva. Se întoarse, cu gândul să între în cabană. Dacă am la ce să te folosesc, o voi face. Dar nu eşti la fel de bine pregătit ca Judd pentru situaţii de acest gen. Morala ta s-ar putea să-ţi stea în cale.

Din nou Judd era vioara întâi. Dominic avea o expresie feroce.

— Nu sunt chiar atât de blând precum crezi. Lasă-mă să ajut.

— Te anunţ eu. Galen privi din nou la

Elena. Se uita dincolo de Barry, către soarele ce apunea, dar Galen ştia că privea în gol. Ştia că se gândea la fratele ei şi la povara pe care i-o aruncase Chavez pe umeri.

Era vremea să treacă la treabă. Avea de dat câteva telefoane şi apoi, noaptea târziu, după ce se ducea Elena la culcare, avea să-i vorbească lui Judd.

— Vrei să te duci după el? Judd clătină din cap. Lasă-l pe Chavez să-l omoare. Ticălosul acela smiorcăit îşi merită soarta.

— S-ar putea să ai dreptate. În orice caz, înainte să mă decid dacă mă duc, am de gând să verific dacă Luis chiar e la ananghie.

— Unde să te duci? Ştii unde e Chavez?

— E-n Miami sau undeva pe-aproape. S-a dus acolo direct de la fermă. Manero tocmai a aflat că se plimbă de-a lungul coastei într-un iaht numit *Premiul.*

Judd îşi fixă privirea pe faţa lui.

— Şi cum de ştii tu asta?

— În secunda în care am aflat că Chavez se îndrepta spre fermă, l-am sunat pe Manero. I-am spus să trimită un om să ţină situaţia sub observaţie şi să-l urmărească pe

Chavez după ce pleacă. M-a sunat şi mi-a dat de veste.

— De cât timp ştii asta?

— Am ştiut că a plecat la Miami, în ziua următoare venirii noastre aici. După cum spuneam, Manero tocmai a aflat de iaht.

— Şi nu i-ai spus Elenei. Fusese o afirmaţie, nu o întrebare. Ţi-a fost teamă că va încerca să se ducă iar după el.

— N-am vrut să risc. Cred că Elena ar face orice ca să pună capăt ameninţării la adresa lui Barry.

— Dar n-o să-i placă.

— Nu-mi pasă. Vreau s-o ştiu în siguranţă. Îşi strânse buzele. Iisuse, cer chiar atât de mult? Elena n-a fost niciodată în siguranţă.

— Vrei să vin cu tine?

— S-ar putea să am nevoie de ajutor.

— Doamne Dumnezeule, recunoşti tu că nu eşti atotputernic? Unde a ajuns lumea din ziua de azi?

— O faci?

— Va fi dificil. Un iaht nu e o casă. Te pot vedea când te apropii.

— Da, dar nu-i imposibil de făcut.

— Când?

— Mâine-noapte.

Judd tăcu o clipă.

— Mă gândesc şi-ţi spun. Merg doar dacă sunt sigur că avem o şansă.

Galen mişcă din cap.

— Ştiu că nu eşti amator. Doar că, acum am pentru ce trăi. Şi nu vreau să stric totul.

Se întoarse să plece.

— Anunţă-mă atunci când iei o decizie.

Judd rânji.

— Vei fi primul care va şti.

Preşul.

Elena se trezi din somn, ţipând.

Fusese doar un vis.

Inima îi sărea din piept şi era transpirată.

Se ridică din pat, merse la baie şi-şi dădu cu apă pe faţă. Apoi îşi schimbă cămaşa de noapte bărbătească pe care-o purta şi se întoarse în pat.

Nu, nu avea cum să se relaxeze. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea că se sufocă. Avea nevoie de aer.

Câteva secunde mai târziu, se afla pe verandă, respirând adânc.

— Eşti bine?

Întoarse capul şi-l văzu pe Galen stând

în pragul uşii.

— Aveam nevoie de aer.

— N-ai putut să dormi?

— Oh, am dormit, spuse ea. Am avut coşmaruri.

— Despre Luis?

— Da. Stătea pe preş, iar Chavez îl lovea şi-l lovea, încontinuu. Răsuflă adânc. Luis n-a fost niciodată bun în lupta corp la corp. Şi eu şi tata am încercat să-l învăţăm, dar n-a vrut să înveţe. Poate că viaţa pe care o duceam era prea dură pentru el. Poate că, dacă ar fi crescut într-o familie stabilă, ar fi fost altfel, ar fi fost fericit. Fiecare om ar trebui să aibă o şansă de fericire.

— Da, dar asta în cazul în care nu încearcă să priveze pe altcineva de ea.

— Ai dreptate, ştiu că ai dreptate. Îşi muşcă buza inferioară. Dar nu pot să stau aici cu mâinile în sân, în timp ce Chavez îl tortuream. Trebuie să îl ajut. După ce va liber, îi voi putea întoarce spatele, dar nu acum.

— Şi cu Barry cum rămâne?

— Tu şi Dominic veţi avea grijă să nu păţească ceva.

— Oh, deci eu sunt cel care-ar trebui să

stea aici şi să facă pe bona?

— Da. Luis nu este responsabilitatea ta. De la tine vreau doar un singur lucru. Vreau să ştiu unde este Chavez.

— Şi crezi că pot afla?

— Bineînţeles. Încercă să zâmbească. Tu eşti marele maestru în rezolvarea problemelor. Şi o poţi rezolva pe aceasta, nu?

— Poate.

— Încearcă. Doamne, cât de frig îi era! Îşi încrucişă braţele peste sâni. Te rog, găseşte-l. Nu vreau să am coşmaruri ca acesta toată viaţa.

— Nu vei avea. Du-te înapoi înăuntru.

— O vei face?

— Nu sunt prea multe lucruri pe care nu le-aş face pentru tine. Un zâmbet îi lumină faţa. Sunt gata să mă lupt cu balaurii, cu morile de vânt, să explorez sălbăticia…

Elena adora zâmbetul acela. Nu-i venea să-şi ia privirea de la el atunci când îi zâmbea aşa.

— Trebuie doar să-mi spui unde îl găsesc.

— Nu înţelegi. Trebuie să mă faci să-mi forţez limitele. Data viitoare vreau o

provocare. Deschise uşa. Acum treci repede în pat. Am de făcut câteva lucruri.

Elena nu se mişcă.

— Nu vrei să… stai pe balansoar cu mine?

Galen rămase locului.

— De ce?

Nu vroia să meargă înăuntru. Nu voia să plece de lângă el.

— Ar fi frumos. Mă simt puţin… Ar fi frumos.

Galen o luă de mână şi o conduse spre balansoar.

— Da, ar fi. O aşeză lângă el şi-şi puse braţul în juru-i. Hai, cuibăreşte-te. E un pic răcoare.

Însă el era cald şi puternic şi mirosea a apă de colonie de lămâie. Se simţea bine stând aici, gândindu-se doar la legănatul balansoarului şi la cât de bine îi era în braţele lui.

— Este foarte frumos din partea ta. Dacă vrei… mai târziu putem merge înăuntru să facem sex.

Galen chicoti.

— Nu, nu putem. Nu de asta ai nevoie acum. Văd că tot încerci să mă plăteşti.

Oare cât îţi va lua să-ţi dai seama că momentele ca acesta îmi sunt preţioase în sine? Bineînţeles, asta doar când nu sunt un porc ahtiat după sex.

— Sau un cretin.

— Vezi, zâmbeşti. O masă uşor pe gât. E semn bun. Acum, hai, închide ochii şi lasă-mă să-ţi povestesc despre viaţa mea de contrabandist în Orient, pe vremea când eram tânăr şi răvăşitor. Evident, încă mai sunt tânăr şi răvăşitor, dar poate nu chiar atât de nesăbuit. Îmi amintesc că odată încercam să găsesc un vapor spre Shangai…

11

A doua zi de dimineaţă, Chavez sună.

— Ai avut o noapte frumoasă? O întrebă el pe Elena, după ce Galen îi înmână telefonul. Mi-e teamă că bietul Luis n-a avut. Bineînţeles că eu am dormit chiar foarte bine.

— Nu ţi-l dau pe Barry. Făcu o pauză. Dar nu eşti interesat doar de el. Dacă vrei, vin eu la tine. Nu vrei să-ţi mai încerci puterile cu mine?

— Oh, atât de tare, că aproape reuşeşti

să mă ispiteşti. Aproape. Dar, mai întâi, îmi vreau fiul. După ce mori, nu vei mai avea cum să-mi spui unde este. Şi atunci aş fi nevoit să negociez cu altcineva.

— Poate că ai noroc şi reuşeşti să mă ţii în viaţă. Sunt sigură că ţi-ar face mai multă plăcere să mă torturezi pe mine, în locul lui Luis.

— Mult mai multă. Dar sunt bune şi satisfacţiile mai mici şi Luis aduce puţin cu tine la ochi. Dă-mi fiul.

— Dă-mi-l pe Luis la telefon.

— Mi-e teamă că, momentan, nu este în stare să comunice. Poate data viitoare când voi suna. Închise.

— Nu m-a lăsat să vorbesc cu el. Îi dădu telefonul lui Galen. Zicea că Luis nu poate să vorbească.

— Ar putea să mintă, să ştii, spuse Judd, care stătea pe un scaun de partea cealaltă a camerei.

— Ştiu şi eu asta. Trase adânc aer în piept. Galen, găseşte-l pe Chavez pentru mine. Ieşi pe verandă şi încercă să fie cât de inexpresivă cu putinţă, când îl văzu pe Barry stând în balansoar, alături de Dominic. ’Neaţa. Ţi-e foame?

— Nu. Barry o privea fix, tulburat. Mami, arăţi tristă.

— Nu, sunt bine. M-am gândit că poate ne plimbăm pe lângă lac. Când am ieşit azi-noapte, am auzit raţele sălbatice.

— Cum să nu! Sări din balansoar. Mă duc să-i spun lui Galen că nu-l pot ajuta cu micul dejun. Trecu în fugă pe lângă ea şi intră în casă.

— Devine din ce în ce mai greu să-i ascundem ce se întâmplă, spuse Dominic. E un băiat isteţ şi toată mutarea asta dintr-un loc în altul, ar face pe oricine suspicios. Poate ar fi cazul să vorbeşti cu el.

— Şi ce să îi spun? Că tatăl lui este un monstru şi că vrea să-i ucidă mama? Clătină din cap. Treaba mea este să îl protejez pe Barry.

— Şi Luis?

Clătină iar din cap.

— Nu ştiu. Chavez nu m-a lăsat să vorbesc cu el.

— Sunt gata. Barry deschise uşa. Galen mi-a spus că, oricum, în dimineaţa asta are de rezolvat nişte treburi şi că aş putea să vin să-l ajut să pregătim gustarea. Gustarea se ia la jumătatea timpului dintre mic dejun

şi prânz. Coborî în fugă treptele verandei. Hai să mergem să vedem raţele.

— Ei, îl întrebă Galen pe Judd.

— S-ar putea să faci o greşeală, spuse Judd. M-am tot gândit şi poate ar fi cazul să avem răbdare. Chavez nu pare să se grăbească să-i ucidă fratele.

— Ceea ce nu va fi chiar foarte bine pentru Luis.

Judd ridică din sprâncene.

— Ne pasă?

— Nu, dar îi pasă Elenei. Şi ea nu va avea răbdare.

— Adevărat. Judd privea, gânditor, pe fereastră, către lac. Chavez se joacă bine cu sentimentele ei. Stă şi numără clipele până când Elena va ceda.

— Nu numără, merge doar pe o presupunere. Ştie foarte bine cât de dură este.

— Atunci, înseamnă că e la fel de disperat ca şi ea.

— Mă ajuţi sau nu?

Judd încuviinţă din cap.

— Dar nu plecăm în noaptea asta. Mâine. Vreau să mă mai gândesc puţin.

Galen ridică din umeri.

— De ce nu? Mâine.

Chavez privi dezgustat la Luis, întins pe pat în stare de inconştienţă.

Vierme slab. Nu vedea nimic din Elena în fratele ei. O minţise în privinţa asta. Un molâu ca ăsta nu merită să fie lăsat în viaţă. Doar cei puternici au dreptul să stăpânească lumea.

— Încă n-am reuşit să-i dăm de urmă lui Galen, spuse Gomez din spatele lui. Îi verificăm prietenii şi asociaţii. Privi în jos, spre Luis. Mai este nevoie să-i găsim?

— Căutaţi în continuare. Se întoarse cu spatele la Luis. Se agăţase de un pai atunci când îl implicase pe fratele ei în învoială. Va trebui să găsească o modalitate de a-l folosi, alta decât la schimb. Nu avea certitudinea că Elena se va da bătută ca să îşi salveze fratele. El n-ar face-o pentru fratele lui şi Elena ar putea fi aproape la fel de puternică.

Dar nu la fel de puternică. Minţise, când i-a spus că s-a prefăcut c-ar fi învins-o. Nu putea să fie adevărul. Nu va accepta ideea că, nu numai că învinsese, dar îl şi păcălise.

În ultimele două nopţi, începuse să viseze la cum o va avea iar în sala de sport.

Un vis euforic, superb, al triumfului.

Care *va deveni* realitate.

Telefonul sună la 11:45 dimineaţa.

Elena încremeni.

— E Chavez. Galen îi înmână telefonul.

— Nu ştiu cât timp va mai rezista Luis, spuse Chavez. Dă-mi băiatul.

— Am vorbit deja despre subiectul ăsta. Vocea îi tremura. Nu facem niciun târg.

— Eşti supărată. Cred că începi să te înmoi. Se opri. Şi, o dată ce vei vedea ce fel de chinuri îi pricinuieşti, vei fi şi mai tentată să-l salvezi. Da, cred că ar trebui să facem în aşa fel încât să fiţi împreună, voi doi. Hai să vedem. Ce-ai zice dacă, de azi în două zile, îl duc pe fratele tău la Orlando? Grădina hotelului Kissimmee. Banca de lângă *koipond,* ora 10 dimineaţa.

— Mă crezi idioată?

— Nu-ţi face griji, va fi singur. Am înţeles că Galen apus DEA pe urmele mele când am fost la fermă. Crezi că nu-mi dau seama că ar putea să aducă o căruţă de agenţi la hotel ca să încerce să mă prindă? N-ar fi prea inteligent din partea mea să mă pun într-o asemenea situaţie.

— Atunci ce m-ar putea împiedica să-l

iau pe Luis cu mine?

— Simplul fapt că voi avea pe aproape un ţintaş cu ochii pe Luis. Dacă părăseşte grădina, e mort.

— Şi acelaşi lunetist ar putea să mă omoare şi pe mine.

— Asta e problema ta. Sunt sigur că te vei descurca.

— Nu voi veni.

— După alte două nopţi în care vei avea timp să-ţi faci griji pentru dragul tău Luis? Ba cred că vei veni. Închise.

— Îl aduce pe Luis la hotelul Kissimmee din Orlando. Peste două zile, la 10 dimineaţa, spuse ea. Crede că mă înmoi. Vrea să-mi arate opera lui. Spune că Luis va fi singur.

— Nu prea cred.

Elena încuviinţă din cap.

— E o capcană.

— Dar s-ar putea să avem o şansă, zise Dominic. Poate reuşim să-l scoatem pe Luis înainte să ne prindă ei în capcană.

— Chavez o vrea pe Elena, spuse Galen. Iar eu nu vreau s-o văd pe Elena prinsă în plasa lui.

— Stai puţin, poate că Dominic are

dreptate. Elena se frecă la tâmple. Se pare că nu prea sunt în stare să gândesc. Mi se pare normal să nu apară sau să-şi trimită vreun om, din moment ce ştie că ai anunţat deja DEA de venirea lui. Mi-a spus că va pune un ţintaş să stea cu ochii pe Luis.

— În niciun caz nu se aşteaptă să te duci, să îl priveşti pe bietul, amărâtul de Luis, şi apoi să pleci. Ţintaşul va încerca să te doboare sau. Poate că Chavez are un alt atu în mânecă.

— Ştiu asta. Elena îşi umezi buzele. Dar s-ar putea să fie singura mea şansă.

Galen strânse din buze.

— Ca să eliberezi calea?

— Este fratele ei, spuse Dominic încet. E slab, dar nu e un om rău şi nu merită să fie tratat astfel de Chavez.

— La naiba Dominic, Elena nu are nevoie de încurajările tale!

— Tu nu l-ai cunoscut, îi răspunse Dominic. Eu da. Şi l-am iubit. Nu, încă îl iubesc. Îi zâmbi Elenei. Nu-ţi fie ruşine că încă îl mai iubeşti pe Luis. Iertarea e un lucru bun.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Galen ridică mâinile descurajat. Văd că-mi

răcesc gura de pomană. O vei face, aşa-i?

— Trebuie să încerc, şopti ea.

— Riscul e foarte mare.

— Atunci, va trebui să găsesc o cale de a-l reduce.

O privi exasperat, câteva secunde, şi apoi dădu să plece.

— Bine, mergem. Îl sun pe Manero şi-i spun să verifice el cum stă treaba la hotel.

— Nu, mă duc singură. Dominic mă va ajuta şi am nevoie de cineva de încredere care să îl supravegheze pe Barry. Nu-mi place gândul de a fi departe de el. Nu vreau să spun că nu am încredere în oamenii tăi de aici, dar aş…

— Dar nimeni nu poate avea grijă de fiul tău mai bine ca tine. Presupun că ar trebui să mă flateze gândul că mă consideri o bonă demnă de încredere. Galen dădu din cap. Merg cu tine. Dominic va avea grijă de Barry. Dacă vrei, îl putem lua pe Barry cu noi şi îl lăsăm cu Dominic în elicopterul ce ne va aştepta pe un aeroport din afara oraşului Orlando, în timp ce noi mergem la hotel. La primul semn de pericol, Dominic poate s-o întindă cu puştiul.

Elena analiză situaţia. Nu-i plăcea ideea

de a-l lua pe Barry cu ei, însă alternativa de a-l lăsa în spate, la sute de kilometri depărtare, era total inacceptabilă.

— Bine, presupun că va fi îndeajuns de ferit.

— Mai ferit decât vom fi noi. Se întoarse şi părăsi camera.

Nu-l putea învinui că era exasperat. Situaţia putea lua o întorsătură urâtă într-o clipită, iar motivele pentru care se ducea ea după Luis erau pur sentimentale.

— Elena, faci ceea ce trebuie, îi zise Dominic.

— Contrar convingerilor cavalerilor Mesei Rotunde, dreptatea nu învinge întotdeauna puterea. Îi întâlni privirea lui Dominic. Am spus că încerc, Dominic. Dar dacă simt că îmi pun fiul în pericol, sau că posibilitatea de a-şi pierde mama din cauza asta este mare, mă retrag. Barry este inocent şi asta face ca balanţa să se încline în favoarea lui.

Dominic dădu încet din cap.

— Înţeleg. Inocenţa îţi ia ochii cu strălucirea ei. Dar cineva trebuie să-i salveze şi pe cei rătăciţi.

— De-asta şi merg. Se ridică în picioare.

Şi acum, trebuie să pun la cale un plan. Două zile nu înseamnă cine ştie ce timp la dispoziţie.

Oare va veni?

Chavez privea gânditor, peste calea ferată, la zgârie-norii din Miami Beach.

Şansa ca Elena să-şi dea fiul la schimb pe molâul de frate-său nu era îndeajuns de mare ca să stea liniştit. Totuşi, Elena ar putea fi tentată să încerce să-l elibereze, asta dacă totul era pus la cale cum trebuie. Era genul de acţiune ce atrăgea o femeie cu firea Elenei. Nu făcea decât să se bazeze pe o presupunere, dar, în situaţia în care se afla, nu avea prea multe alternative. Nu reuşise să afle niciun indiciu despre locaţia posibilă a Elenei şi a lui Galen.

— Mergem la Orlando? Îl întrebă Gomez, aflat în spatele lui.

Chavez aprobă din cap.

— Peste două zile. Poate că de data asta nu-i va aduce fiul, dar cursa pusă la cale ar putea elimina pe cel mai fervent protector al băiatului. Ar fi preferat să o ia prizonieră, dar poate că nu va reuşi. Mai degrabă, va fi nevoit să omoare căţeaua şi n-ar fi chiar aşa de rău. Galen ar putea fi dispus să cadă la

învoială în privinţa băiatului, dacă Elena dispare din peisaj. Cum mai arată Luis?

— E în stare de inconştienţă.

— Fă-l să-şi vină în fire. Trebuie să-l pregătim. Se opri, gândindu-se. Situaţia trebuia manevrată cu atenţie. Gomez, vreau ca vânătăile să fie foarte vizibile. Vreau să i se rupă sufletul ei tandru şi suav la vederea lui.

— Manero mi-a trimis prin fax o schemă cu hotelul şi împrejurimile. Galen întinse coala de hârtie pe masa din bucătărie. Aici se află podul de peste heleşteul cu peşti koi unde ar trebui să aştepte Luis. Hotelul are şase etaje, dar grădina poate fi observată doar de la o treime din ferestrele de pe aripa de sud a clădirii. Încercui ferestrele cu vedere la grădină. Aşa că aici se află tărâmul lunetistului.

— Poate. Judd marcă partea hotelului vizibilă de peste stradă. Cât din grădină poate fi văzut de aici?

— Aici este hotelul Mirado. Din unghiul ăsta nu se vede prea bine. Doar patru camere dau spre grădină. Galen încercui şi acele patru camere. Nu mai sunt alte hoteluri prin preajmă. Bineînţeles, asta nu

înseamnă că o persoană care iese din vreo clădire nu se poate urca din mers într-o maşină.

— Atunci te ocupi tu de asta, spuse Judd. Te pricepi la extracţii. Extrage-ne pe noi. Arătă spre ferestrele hotelului Kissimmee. Eliberez eu terenul aici şi verific hotelul dinspre stradă. Cine se întâlneşte cu Luis?

— Eu, spuse Elena. Şi avem nevoie de o maşină care să ne aştepte la ieşirea din grădină. N-am de gând să pierd timp stând de vorbă cu el. Mă duc şi-l scot de-acolo.

— Dar nici măcar nu ştii dacă va fi în stare să meargă, zise Galen.

— Îl scot eu de-acolo, spuse Elena cu o expresie îndârjită. Tu asigură-te că ne aşteaptă maşina.

Galen încuviinţă din cap.

— Mă duc să „curăţ” un pic grădina înainte să intri tu. Vreau să mă asigur că nu te aşteaptă vreo surpriză.

— Nu, tu ai de făcut partea ta şi eu pe-a mea. Se întoarse. Verific eu grădina.

— Cum vrei. Galen se întoarse spre Judd. De cât timp ai nevoie?

— Eu plec în noaptea asta să arunc un ochi. Lunetistul lui Chavez s-ar putea să

între în hotel în ultimul moment, aşa că voi sta de partea cealaltă a străzii, în Mirado, şi voi supraveghea locul, în timp ce Elena se întâlneşte cu Luis.

— Bună idee.

— Atâta doar, să nu uiţi de mine când scoţi pe toată lumea de-acolo. Zâmbi sardonic. M-ar ofensa serios aşa ceva.

— Atunci, să te grăbeşti când vezi că Elena şi Luis se îndreaptă spre poartă. Să fii deja în faţă, aşteptând. Împături coala de hârtie şi o băgă în buzunar. Am aranjat cu un pilot să ne ridice cu elicopterul şi să ne ducă la Orlando. Pilotul se numeşte Josie McFee. Am mai lucrat cu ea. E bună, de încredere şi tare ca piatra. Va ateriza pe un aerodrom particular de la marginea oraşului.

— Nu e cam aproape? Elena se încruntă. Nu vreau să-i punem în pericol pe Barry şi Dominic.

— Aerodromul e-n regulă. Dacă avem senzaţia că suntem urmăriţi, nu ne ducem acolo. E bine aşa?

Nu era bine. Întregul plan era riscant, dar cel puţin Barry părea să fie în siguranţă. Încuviinţă, uşor, din cap.

— Cred că da.

— Bun. Se îndreptă spre uşă. Atunci, dacă-mi permiteţi, mă duc să văd ce scamatorie pot face ca să ieşim întregi din Orlando.

— Şi cum vei face asta?

— Habar n-am. Ăsta-i domeniul lui Walt Disney. Poate-l amestec şi pe Donald Duck în poveste.

— Noroc! Murmură Judd cu ironie.

— Ei? Elena îl privi în ochi pe Judd, după ce plecă Galen. N-ai de gând să-mi spui nimic? Nu asta m-ai avertizat tu să nu fac? Îi pun viaţa lui Galen în pericol.

Judd dădu din cap.

— O face singur. N-ai putea să-l opreşti, nici dacă ai vrea.

— Dar vreau să-l opresc.

— Atunci renunţă. Oricum, nu rezolvi nimic. Te-ai gândit ce vei face cu fratele tău dacă reuşim să-l eliberăm?

Nu ştia. Era o complicaţie de care nu avea nevoie, dar nu mai conta.

— Judd, înţelege că trebuie să fac asta.

Judd clătină din cap.

— Sentimentele sunt o adevărată pacoste. Te împiedică să gândeşti limpede.

— Şi, bineînţeles, tu nu ai niciodată probleme în sensul ăsta.

— Ba da, dar m-am autoeducat în aşa fel încât să nu-mi stea în cale. Din cauza lor, oamenii ajung să ezite şi ezitarea poate fi fatală. Zâmbi. Şi crede-mă, n-ai vrea să ezit dacă văd lunetistul îndreptându-şi arma spre tine.

— Ai dreptate.

— Atunci, nu-mi mai vorbi mie despre sentimente. Ne vedem în Orlando.

Elena îl urmă afară, pe verandă, şi îl urmări cu privirea când se urcă în jeep.

— Elena, nu te mai frământa atât.

Se întoarse şi îl văzu pe Dominic urcând pe cărarea dinspre lac.

— Unde ai fost?

— Am stat şi m-am gândit. Nimic nu-ţi linişteşte sufletul mai mult ca minunile lui Dumnezeu. Ar trebui să încerci şi tu. Se lăsă pe treptele din faţa verandei. Şi sufletul tău are nevoie de puţină alinare.

Elena se aşeză lângă el.

— Da, aşa este.

— Întotdeauna ţi-ai făcut griji. Chiar şi când erai mică, te frământai în legătură cu orice detaliu, fie şi cel mai neînsemnat. Luis

a fost altfel. El trăia clipa. Dar îţi făcea bine. El te făcea să-ţi aduci aminte că erai tot un copil.

— La el te-ai gândit, acolo, lângă lac?

— Cum aş putea să mă gândesc la altcineva? Îl vom putea salva?

— Sper. Galen şi Judd sunt inteligenţi şi experimentaţi. Ei fac ca balanţa să încline în favoarea noastră.

— Mă voi ruga ca totul să iasă bine.

Elena îşi sprijini capul de braţul lui. Oare de câte ori stătuseră aşa, pe treptele din faţa casei din Tomaco? O învălui o senzaţie familiară, binecuvântată, de linişte sufletească.

— Atunci, ştiu ca aşa va fi. Tu ai prieteni în cercuri înalte.

Dominic chicoti.

— Să sperăm că prietenii mei văd lucrurile ca mine. O sărută pe creştet. E timpul să faci şi tu o plimbare. Priveşte lacul şi cerul şi vei vedea că, atunci când te întorci, te vei simţi mai bine.

— Dacă spui tu… Se ridică şi coborî treptele. Fac o încercare. N-aş vrea să-ţi insult prietenii tăi sus-puşi.

12

Biata copilă.

Dominic o urmări cu privirea, în timp ce Elena cobora pe cărăruie. Atâta chin, atâta durere şi… atâtea regrete. Elena credea că fiecare răspunde de propria viaţă, dar întotdeauna o chinuise gândul că nu fusese în stare să-l salveze pe Luis de propriile lui acţiuni. Odată, îi mărturisise lui Dominic că, dacă ar mai fi făcut o singură încercare, poate l-ar fi salvat pe Luis. Ea fusese mereu cea responsabilă, cea care purtase povara. Dar nu putuse să-i poarte şi crucea lui Luis.

Dar nici el nu reuşise să-l înveţe pe Luis să-şi poarte singur crucea. Poate că după ce-l vor elibera, vor avea împreună şansa să-i salveze lui Luis sufletul şi trupul deopotrivă.

— Unde se duce? Întrebă Galen din pragul uşii.

— Să se plimbe. M-am gândit că are nevoie.

— Mi-aş dori să aibă nevoie doar de o plimbare şi nimic mai mult

— Te îngrijorează.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai. Vocea lui Galen vibra de emoţie.

Şi ce-i rău în asta? Trebuie să-i pese cuiva dacă Elena trăieşte sau moare. Se aruncă înainte cu capul, încercând să salveze un nenorocit care… îmi cer scuze, ştiu că şi tu ţii la el. Nu mai zic nimic.

— Te rog, vorbeşte. Zâmbi. Aşază-te lângă mine şi vom discuta.

— Ia uită-te în jos, strigă Josie McFee, încercând să acopere zgomotul rotoarelor, către Barry, aflat în scaunul din spatele ei. E Disney World. Casa lui Mickey Mouse.

Barry îşi turti nasul de geam, curios din cale-afară.

— Văd un castel şi o… Se întoarse spre Elena. Acolo mergem?

— Nu de data asta. Avem treburi de rezolvat şi ne-am gândit că-ţi va face plăcere să mergi cu elicopterul. Elena privi spre Galen, aflat pe scaunul copilotului. Cât mai avem?!

— Cinci minute, răspunse Josie McFee în locul lui. E un pic cam departe, dar Galen a spus că e un aerodrom particular. Vă aşteaptă o maşină în hangar. Zâmbi iar către Barry. Am înţeles că vei aştepta cu

mine în elicopter. Poate dăm un tur împreună, să vezi priveliştea.

— Mamă?

Elena dădu din cap.

— Josie trebuie să ne aştepte aici.

— Doar zece minute şi ne întoarcem pe aerodrom, spuse Josie. Nici măcar nu ajungeţi la Kissimmee în timpul ăsta.

— Nu e o idee rea, zise Dominic.

Elena se gândi că n-ar fi rău dacă Dominic şi Barry ar ieşi de pe aeroport pentru un timp atât de scurt. Barry nu s-ar plictisi şi n-ar deveni agitat. Doar că era ciudat ca într-un astfel de moment să se gândească la excursii de plăcere. Dar nu era cu nimic mai ciudat decât faptul că fusese forţată să aducă micuţul într-o astfel de misiune.

— Zece minute.

— Am înţeles, spuse Josie. Ai încredere în mine. Am şi eu nepoţi. Vom merge într-un tur pe cinste.

Avea încredere în femeia-pilot. I se părea ciudat că o liniştea prezenţa acestei femei pe care de-abia o întâlnise, dar Josie McFee îi inspira încredere. Era o femeie înjur de cincizeci de ani, cu părul cărunt,

durdulie şi cu o fire vioaie.

— Sunt ferm convinsă că aşa va fi. Atâta doar să nu vă apropiaţi prea mult de castelul acela.

— Nu-i niciun pericol, spuse Galen. Întregul oraş este controlat de Disney, inclusiv spaţiul aerian. Sunt foarte sensibili când e vorba de distracţia în familie.

— Coborâm. Josie înclină elicopterul. Atingem pământul în câteva minute.

Păru că trecuse mai puţin, când elicopterul ateriză pe pistă.

— Iată şi maşina. Mă duc să o verific. Aşteptaţi aici. Galen sări din aparatul de zbor şi se lăsă pe vine, sub rotoarele huruitoare, şi apoi alergă spre hangar.

— Vrei să stai în faţă cu Josie? Îl întrebă Dominic pe Barry. Poţi vedea mai bine de-acolo.

Barry se lumină la faţă.

— Pot?

— Cum să nu, spuse Josie. Hai în faţă.

Dominic ieşise deja din elicopter şi îl ridică pe Barry în scaunul copilotului.

— Aşa. Îi puse centura de siguranţă. Acum, să fii atent la tot ce face Josie şi poate înveţi cum să pilotezi cărăbuşul ăsta.

Barry privea înflăcărat la butoanele de control ale elicopterului.

— Uau! Arată ca o navă spaţială.

— Nu chiar. Îi atinse tandru părul lui Barry şi făcu un pas înapoi. Cred că mi-a căzut o bucată de hârtie atunci când am coborât. Elena, vrei tu să te uiţi dacă e pe jos?

Avea dreptate: văzu o bucată de hârtie îndoită. Se aplecă să o ridice.

— Să aveţi o călătorie frumoasă! Dominic trânti uşa şi-i făcu semn cu mâna lui Josie.

Elena se uită cu ochi mari la el, nevenindu-i să creadă.

— Dominic!

Elicopterul se ridică, răsucindu-se, şi îl lăsă pe Dominic în urmă.

— Fir-ar să fie! Aterizează!

— Nu te aud, strigă Josie peste umăr. Şi cred că n-ai vrea să te audă nici copilotul meu. Ai un bilet de citit.

Elena aruncă o ultimă privire furioasă la Dominic, care se îndrepta către maşina unde îl aştepta Galen. Fusese o adevărată conspiraţie.

Biletul.

Despături coala de hârtie.

Elena,

E treaba mea, cred. Şi nu doar fiindcă Luis şi Barry n-ar fi ajuns niciodată în situaţia asta, dacă n-aş fi avut eu încredere în Luis. Am avut întotdeauna convingerea că Luis poate fi salvat, dacă mai fac un efort.

Acum a venit momentul.

Nu sunt un erou. Galen mi-a promis să controleze grădina şi să facă totul cât mai sigur posibil. Nu voi face decât să-l duc pe Luis la maşină şi să-l încurajez să-şi depăşească teama. Luis a fost întotdeauna un băiat temător şi, aşa cum ţi-ai învăţat şi tu fiul, teama este un lucru teribil. Să nu dai vina pe altcineva pentru asta. Eu l-am convins pe Galen, iar Galen pe Josie.

Acum trebuie doar să te conving pe tine că nu are rost să o forţezi pe biata Josie să aterizeze, fiindcă totul se va sfârşi până vei găsi tu o cale de a ajunge la hotel. Şi-n plus, ar însemna să-l laşi pe Barry neocrotit şi, probabil, să-l sperii foarte tare.

Te-am convins?

Sper din toată inima că da. Fiindcă va

trebui să strângi din dinţi şi să laşi pe altcineva să-i poarte crucea. Treaba ta este să ai grijă de băiatul nostru.

Cu toată dragostea,

Dominic

Lacrimile îi inundară ochii şi mototoli biletul.

— La naiba! La naiba cu tine, Dominic.

Josie întoarse capul şi o privi.

— Scuze. Eu mă supun ordinelor şi Galen e şeful.

Dar, de data asta, nu Galen fusese şeful. După ani la rând în care stătuse deoparte, Dominic ieşise în faţă şi pusese piciorul în prag.

Doamne, cât era de speriată!

— Ce dracu'? Judd deschise uşa şi privi încurcat la uniforma de poliţie pe care-o purta Galen. Mă scuzi dacă îţi spun că uniforma nu ţi se potriveşte. Trebuie să ai un anumit aer ca să-ţi meargă.

— Oamenii pun rar la îndoială un ofiţer de poliţie. Galen intră în cameră şi aruncă pe pat cutia mare pe care-o ţinea în braţe, apoi ajunse la fereastră din câţiva paşi. Ai verificat camerele din hotel?

— Nici măcar nu mă deranjez să-ţi răspund la o asemenea întrebare. Îl urmă pe Galen la fereastră. Lunetistul era în a treia cameră din dreapta, la al cincilea etaj al hotelului Kissimmee, dincolo de stradă. Pat Reilly, fost membru IRA, destul de bun de altfel.

— Dar nu îndeajuns de bun, nu?

— Plin de zel, dar fară prea mult cap. Decesul lui nu ne va crea dificultăţi. Am lăsat pe uşă o tăbliţă cu NU DERANJAŢI, VĂ ROG. Arătă către o altă cameră, aflată la etajul şase. Asta mă pune pe gânduri. Azi-noapte nu era nimeni în cameră şi am verificat-o din nou în urmă cu două ore, dar acum văd că sunt trase draperiile. N-ar fi imposibil să fi forţat cineva uşa şi să se fi stabilit acolo.

— Un al doilea ţintaş.

— Vom vedea. Nu avem timp să mergem acolo acum. Va trebui să mă descurc de-aici. Îi înmână binoclul lui Galen. Luis tocmai a fost lăsat de doi bărbaţi pe banca de lângă heleşteul cu peşti koi. Nu arată bine deloc.

Galen îşi îndreptă binoclul spre bărbatul de pe bancă. Poate Luis Kyler fusese un tânăr arătos cândva, dar acum era

îngrozitor de slab şi elegantul costum gri pur şi simplu atârna pe el. Avea faţa umflată şi plină de vânătăi şi stătea pe marginea băncii, de parcă ar fi fost prea nervos sau l-ar fi durut prea tare să se sprijine de ea.

— Poate să meargă?

Judd aprobă din cap.

— L-au sprijinit puţin, dar se poate mişca.

— Nici nu ne trebuie mai mult. Oamenii de pază au plecat?

— Au ieşit pe poarta din spate.

— Mă duc să dau o tură ca să fiu sigur. Apoi îl las pe Dominic să se ducă la Luis. Îi dădu binoclul lui Judd. Ar trebui să se termine totul în cincisprezece minute.

— Dacă avem noroc. Judd îşi ridică puşca de pe pat şi se întoarse la fereastră. Şi dacă n-o dai în bară cu extragerea noastră. Pun pariu că strada mişună de oamenii lui Chavez.

Galen deschise uşa.

— Nu-i cazul să punem pariu.

— Ce-i în cutia de pe pat?

— Deghizarea ta.

— Deghizare? Cutia e cam mare pentru o uniformă de poliţist. Traversă înapoi

camera spre pat, deschise cutia şi se uită înăuntru, începu să râdă. Doamne sfinte, cred că glumeşti!

— Eşti gata? Îl întrebă Galen pe Dominic. Te poţi răzgândi. Mă pot duce eu să-l iau.

Dominic negă din cap.

— N-ar avea încredere în tine. În plus, tu trebuie să ne scoţi de-aici. Zâmbi. Sună ca într-un film vechi cu gangsteri.

— Grădina e „curată” şi Judd stă de veghe, dar asta nu înseamnă că nu se poate ivi ceva neaşteptat.

— Uiţi că am petrecut ani de zile alături de trupele de gherilă. Ştiu foarte bine că nimic nu e sigur.

— De data asta ar trebui să fie o treabă al dracului de sigură, spuse Galen cu înverşunare. Sau, altfel, Elena se va repezi la jugulara mea.

— Termină cu grijile şi du-te să-ţi faci treaba. Dominic deschise poarta grădinii. Şi lasă-mă să mi-o fac şi eu pe-a mea.

Dominic era în grădină.

Judd privi cu atenţie prin luneta puştii sale şi-l văzu înaintând pe poteca ce ducea la heleşteul cu peşti koi.

Dominic îl văzu pe Luis Kyler şi începu să se mişte repede, aproape nerăbdător.

Deodată, Judd zări ceva cu coada ochiului. Direcţionă puşca spre fereastra de la etajul şase al hotelului.

Se mişcase perdeaua?

Doamne sfinte, băiatul arată îngrozitor, se gândea Dominic în timp ce se apropia de bancă.

— Luis.

Acesta făcu ochii mari.

— Ce cauţi tu aici?

— Am venit să te iau.

Luis se căzni să se ridice în picioare.

— N-ar trebui să fii aici. Vocea îi era ascuţită. Elena trebuia să fie aici. Trebuia să fie Elena.

— Te vom scoate de-aici. O vei vedea curând pe Elena. Păşi mai aproape de el. Vino cu mine, Luis.

— Pleacă, Dominic. Spune-i Elenei să vină ea. Ochii îi străluceau febril. Trebuia să fie Elena.

— Eşti rănit. Nu te simţi bine. Ascultă-mă cu atenţie. Elena te aşteaptă. Trebuie să vii cu mine.

— Nu pot. Trebuie să fac ce-mi spun ei.

Nu-mi mai dau nimic dacă nu fac ce spun ei. Vocea îi tremura. Nu mi-au dat nimic de două zile. Trebuie să iau ceva.

— Cocaină?

— Heroină.

Dominic simţi că i se face rău.

— Te ajutăm noi să scapi de astea. Îl apucă de braţ. Hai, vino.

Luis se trase înapoi.

— De asta îmi este teamă. Nu pot să suport aşa ceva. Mă… doare. Trimite-o pe Elena.

— De ce?

Luis scoase un pistol din buzunarul jachetei.

— Trebuie s-o împuşc. Trebuie s-o împuşc pe Elena.

Dominic împietri.

— Nu vorbeşti serios.

— Mi-au spus că trebuie s-o fac. Mi-au spus că-mi fac injecţia dacă o împuşc. Trebuie s-o fac…

— Luis, e sora ta. Te iubeşte.

Luis îl privi surprins.

— Nu contează. De ce ar conta? Trebuie s-o fac.

Dominic era îngrozit.

— Luis, dă-mi arma. Nu ştii ce vorbeşti. Dă-mi arma.

— Întotdeauna te-ai amestecat. Ar fi trebuit s-o faci să vină. *Ea* trebuia să vină.

Dominic întinse mâna spre armă.

— Nu-l lăsa pe Chavez şi drogurile lui să-ţi facă asta. Lasă-mă să te ajut.

Luis strânse din buze.

— Ar fi trebuit s-o faci să vină. Ai stricat totul.

Apăsă cu degetul pe trăgaci.

Durerea îi sfârtecă pieptul lui Dominic. Cerule, sunt împuşcat, îşi dădu el seama. Privi la Luis, necrezându-şi ochilor.

— Nu te mai uita la mine aşa. E vina ta, spuse el cu o voce stridentă. Şi apăsă iarăşi pe trăgaci şi iarăşi şi iarăşi… Ar fi trebuit s-o faci să vină…

Trei împuşcături.

La dracu'! Galen sări din dubă şi alergă în grădină.

O altă împuşcătură.

Dominic era la pământ şi Luis stătea deasupra lui.

Încă una şi Luis se prăbuşi la pământ.

Din ce direcţie veniseră? N-avea timp să verifice. Trebuia să-l scoată pe Dominic de

acolo.

Se lăsă pe genunchi lângă el.

— Hai, Dominic. Lasă-mă să te ajut. Trebuie să…

Rahat! Rahat! Rahat!

Judd ieşi agale din hotel.

Strada mişuna de activitate. Patru maşini de poliţie erau parcate lângă hotel şi clienţii ieşeau şuvoi sau erau împinşi în clădire.

Galen stătea lângă o dubă parcată la colţ. Pe partea laterală a dubei era scris cu litere verzi DIVIZIA DE AMORSARE A ORAŞULUI ORLANDO.

— Urcă. Galen deschise portiera din spatele dubei. Trebuie să ieşim de-aici înainte să vină adevărata echipă de amorsare.

— O să ţi-o plătesc, să ştii. Judd se încruntă la el prin ecranul de protecţie. Arăt ca un personaj venit din spaţiu.

— Trebuia să fie cineva tehnicianul.

— Şi tu m-ai nominalizat pe mine. Aruncă” în dubă cutia cu arma. La dracu’, nici nu ştiu dacă mă pot urca în duba asta. Ai făcut o ameninţare cu bomba prin telefon?

— A fost singurul lucru la care m-am gândit, ca să mă asigur că poliţia va elibera zona. N-a fost uşor deloc. A trebuit să construiesc un întreg scenariu ca să-i conving să trimită o unitate de intervenţie. Şi m-am gândit că Luis şi Dominic vor fi în siguranţă în dubă. Galen îl ajută să se urce în spate. Poţi să-ţi dai jos costumul de îndată ce ieşim din oraş.

— Sper. M-am încins ca dracu'.

— A mai fost un lunetist?

— Da, la fereastra de la etajul şase. M-am ocupat eu de el. Făcu o pauză. Dominic e mort?

— Da, e mort.

Galen trânti uşa dubei.

Parcă maşina lângă hangar şi privi pierdut către elicopter.

Mişcă-te, fir-ar! Spune-i. Termină odată.

Auzi portiera deschizându-se în spatele lui şi pe Judd coborând. O secundă mai târziu, Judd stătea lângă geamul din dreptul şoferului.

— Stai aici. O trimit eu la tine. Se întoarse şi se îndreptă în fugă spre elicopter.

Da, să o ia de lângă Barry. Dacă n-ar fi

fost atât de năuc, s-ar fi gândit şi singur la băiat.

Elena venea spre el. Păşea încet, temătoare, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu calce pe o mină. Ştia că ceva nu era în regulă. Dar, Iisuse, nu ştia cât de gravă era situaţia.

Se opri şi se uită la el. Poate că, totuşi, ştia. Oricum, trebuia să-i spună.

Se aplecă pe geam şi-i deschise portiera.

— Urcă. Nu vrei să te vadă Barry.

Nu putea să plângă. Nu trebuia să plângă. Dacă plângea, putea să nu se mai oprească niciodată.

— Amândoi? Întrebă Elena, tristă. Luis şi Dominic…

— Totul a mers de-a-ndoaselea.

— De ce?

— A mai fost un lunetist.

— Dar vă aşteptaţi la asta. Trebuia să fi fost eu acolo. N-ar fi trebuit să-l laşi pe Dominic să meargă. Eu aş fi fost mult mai prudentă. Poate aş fi reuşit să schimb situaţia.

— Bine, ai dreptate. A fost greşeala mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai fii atât de nobil! Judd

stătea din nou în faţa portierei. Mă bucur că m-am hotărât să mă întorc. Spune-i adevărul, Galen.

— Adevărul? Repetă Elena.

— Chavez a venit cu o surpriză la care nu te-ai aşteptat nici tu, nici Dominic. I-a dat lui Luis o armă şi, evident, i-a ordonat să te ucidă. Însă l-a omorât pe Dominic.

— Luis... Elena era din ce în ce mai îngrozită. Luis nu putea să facă aşa ceva.

— Am văzut totul, spuse Judd. El l-a omorât.

— Şi apoi lunetistul l-a doborât pe Luis? Îşi muşcă buzele de durere. Presupun că Chavez n-a fost mulţumit de înlocuire.

— Să te ia dracu', nu era nevoie ca ea să ştie, îi spuse Galen lui Judd.

— Nu, dar eu am optat întotdeauna pentru sinceritate. E mai bine să ştie că n-a fost un lucru pe care l-ai putut anticipa. Oh, şi i-am spus lui Barry că Dominic a trebuit să rămână în oraş cu afaceri. Judd se întoarse şi se îndreptă înapoi spre elicopter.

— Ce s-a întâmplat cu trăgătorul?

— L-a aranjat Judd. S-a gândit că ar putea fi cineva în acea cameră. Galen îşi luă privirea de la ea. Nu vreau să te grăbesc,

însă ar trebui să plecăm de aici. Nu am fost urmăriţi, dar trebuie să ne îndepărtăm cât de mult posibil.

— Da, bineînţeles. Trebuia să iasă din dubă şi să meargă la elicopter. Să nu se gândească la Dominic sau la Luis. Acum trebuia să facă ce era necesar. Va plânge mai târziu. Putea s-o facă, doar fusese soldat. Mai pierduse şi alţi oameni în trecut.

Dar nu pe Dominic, cel mai bun prieten al ei, învăţătorul ei…

Durerea era prea intensă. Trebuia să se mişte acum, sau se prăbuşea. Deschise portiera şi sări din dubă.

— Să mergem.

13

Când ajunseră înapoi la cabană, se întunecase deja.

— Iau eu copilul şi-l duc la culcare. Judd îl luă în braţe pe Barry şi-l duse în cabană.

Drăguţ din partea lui, se gândea Elena, obosită. În timpul călătoriei înapoi din Orlando îl ţinuse ocupat pe Barry şi-i atrăsese atenţia de la ce se întâmpla cu cei din jurul său. Ce om ciudat! Ciudat şi

violent – şi totuşi, undeva în adâncul său, trebuia să aibă o coardă sensibilă. Mă bucur că l-a ţinut ocupat pe Barry. Nu ştiam cum voi face faţă, ce să-i spun.

— Spune-i doar la momentul potrivit. O ajută să coboare din maşină. Vei şti când va veni acest moment.

— Crezi? Nu mai era sigură de nimic. Nu vreau să simtă o asemenea durere. E atât de mic! Nu înţelege.

— Niciunul dintre noi nu înţelege moartea. E oribil. O conduse spre cabană. De îndată ce te ştiu în siguranţă, îl sun pe Logan şi îl rog să se ocupe el de pregătiri pentru Dominic şi fratele tău. Probabil că autorităţile le vor mai ţine o perioadă corpurile.

— Ştiu. Nu contează. Cred că pe Dominic ar trebui să îl înmormântăm conform ritului catolic, deşi nu cred că i-ar păsa, de fapt, ce se întâmplă cu trupul lui. Ştia că sufletul nu-i va mai fi acolo. Se opri. Luis? Nu ştiu. Nu mă pot gândi la el acum. Dominic l-ar numi un suflet rătăcit şi l-ar ierta. Dar eu nu cred că pot. Nu încă. Poate niciodată.

— Nici eu. Deschise uşa din faţă. Hai să

te bagi în pat.

— Mă pot descurca singură.

— Ştiu că poţi. Dar mă voi simţi mai bine dacă te ajut.

Elena era prea amorţită ca să-l contrazică şi îl lăsă să o conducă în cameră şi să o ajute să se dezbrace şi să se bage în pat. Galen luă un şerveţel umed, îi şterse faţa şi mâinile şi apoi se aşeză pe un scaun, lângă pat.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Elena negă din cap.

— Nu am despre ce să mai vorbesc. Totul s-a terminat Sunt morţi.

Galen tăcu o clipă.

— Mă învinovăţeşti?

— Nu, a fost alegerea lui Dominic. A făcut ce a vrut să facă, ce a simţit că trebuia să facă. Tu doar ai mers pe mâna lui.

— Nu e chiar aşa. Am profitat de şansa pe care mi-a oferit-o. Căutam o modalitate, oricare, prin care să te ţin departe de grădina aceea.

— Aşa cum ai făcut în noaptea când am plecat la fermă după Chavez?

Galen încuviinţă din cap.

— Am… găsit ceva în tine. Nu mi s-a mai

întâmplat niciodată. Şi n-am vrut să pierd acest ceva.

— N-ai făcut bine că m-ai lăsat pe dinafară.

— N-o mai fac. Îţi promit, îşi întoarse privirea de la el.

— Te rog, pleacă.

— Lasă-mă să stau. Nu mai spun nimic.

— Te rog, şopti ea. Voi plânge. Nu mai pot să-mi reţin lacrimile. Vreau să mi-l amintesc pe Dominic şi să-l jelesc în felul meu. E un lucru intim.

Galen se ridică în picioare şi privi în jos, la ea.

— Vreau să fiu cu tine.

Elena mişcă din cap.

— N-ai cum să-mi împărtăşeşti durerea. Nu l-ai iubit ca mine. Trebuie să-mi iau rămas-bun de la el.

Galen se apleacă spre ea şi îi sărută fruntea.

— Vin mai târziu să văd ce faci. Stinse lampa.

Când el părăsi camera, lacrimile şiroiau deja pe obrajii Elenei. Să se gândească la Dominic. Să se gândească la vremurile bune. La darurile oferite de el, bucuria,

grija, înţelegerea. Zdrobeşte agonia, gândeşte-te la Dominic şi spune-i rămas-bun…

Galen îl găsi pe Judd stând pe verandă.

— Băiatul a adormit?

— De cum a pus capul pe pernă. Ea cum se simte?

— Suferă, bineînţeles. La urma urmei, şi-a pierdut fratele şi cel mai bun prieten.

Judd clătină din cap.

— După ce-ai sărit tu în dubă, m-ai întrebat dacă Dominic mai trăia. De ce nu m-ai întrebat şi de Luis?

Judd zâmbi.

Galen îşi îndreptă privirea spre lac.

— Eu mă gândeam că ai fi putut doborî lunetistul, înainte să-l împuşte pe Luis. Înseamnă că nu eşti atât de bun precum am crezut eu.

— Toţi mai greşim.

— Dacă a fost o greşeală.

— Unde vrei să ajungi?

— Bineînţeles, se prea poate ca lunetistul să fi avut ordin să-l omoare pe Luis dacă încerca să-i dea planurile peste cap lui Chavez, sau dacă exista posibilitatea să-l salvăm. Făcu o pauză. Pe de altă parte

însă, dacă nu a fost aşa?

— Eternul „dacă”… murmură Judd.

— Dacă, să zicem, ai avut şansa să-l împuşti pe lunetist înainte să tragă el şi nu ai făcut-o? Sau dacă am presupune că ţi-ai întors puşca şi l-ai omorât tu pe Luis?

— Şi de ce mă rog să fac eu aşa ceva?

— Nu ştiu, spune-mi tu.

Judd îşi lăsă capul în jos.

— Hram. Vrei să intru în micul tău joc? Bine. De ce aş vrea să-l omor pe Luis? Să vedem… a fost un toxicoman care a trădat-o pe Elena. Chiar dacă reuşeam să îl salvăm, ar fi fost o verigă slabă care ne-ar fi pus constant viaţa în pericol. Probabil că ar fi fost un adevărat chin pentru Elena, tot restul vieţii ei. N-am fi putut avea încredere în el vreodată, dacă Chavez dădea semn de întoarcere. O logică rece, curată ar dicta că trebuia eliminat. Ţi-am dat îndeajuns de multe motive? Surâse uşor. Nu că aş recunoaşte ceva, înţelegi asta.

— Înţeleg.

— Atunci ne vedem dimineaţă. Judd dădu să plece şi să între în casă, dar se opri şi întoarse capul spre Galen. Ah, şi încă un motiv. Mi-a *plăcut* Dominic Sanders şi

nenorocitul care l-a ucis nu merita să trăiască.

Barry aşeză săgeata în arc cu o expresie serioasă.

— Aşa te vreau, murmură Judd. Acum concentrează-te la ţintă.

Elena se opri pe verandă şi-i urmări pe cei doi ţintind către un pin.

Barry eliberă săgeata şi apoi sări în sus de bucurie când văzu că atinsese bucata de carton.

— De data asta am nimerit!

— Da, aşa e. Judd îi dădu o altă săgeată. Acum hai să vedem dacă poţi nimeri mai aproape de centru.

— Fiul tău are ochi buni, spuse Galen din spatele ei.

— De unde are arcul cu săgeţi? Am fost nevoită să i le las pe-ale lui la Tomaco.

— Judd i le-a făcut. În ultimele zile s-a creat o legătură foarte strânsă între ei doi.

— Văd şi eu asta. Îi sunt recunoscătoare. În ultima vreme nu i-am fost de cine ştie ce folos lui Barry.

— Meritai un timp să te vindeci.

Şi îi dăduseră acest timp. Nu-i ceruseră nimic. Conversaseră foarte puţin. Doar

pace.

— Barry este responsabilitatea mea. De-acum, îl preiau eu.

— Nu ne strică nici nouă să avem grijă de Barry. Ne place puştiul.

— Nu ai nicio veste de la Chavez?

Clătină din cap.

— N-a ieşit prea bine din poveste. Cred că-şi linge rănile acum.

— Nici noi n-am ieşit prea bine. Strânse din buze. Sunt sigură că va ieşi curând din ascunzătoare şi va răsuci cuţitul în rană.

— Atunci, încearcă să te bucuri de pauză.

Deocamdată nu se putea bucura de nimic. De-abia reuşea să rămână liniştită şi să nu se sfărâme în mii de bucăţele. Dar se simţea mult mai bine ca ieri, îşi spunea Elena. Rănile se vindecă în timp. Iar mâine va fi şi mai bine.

— Barry a spus ceva despre Dominic?

Galen dădu din cap dezaprobator.

— Nu încă. Copiii reacţionează mult mai bine la schimbări şi Judd îl ţine ocupat.

— Îl iubea pe Dominic. Va întreba de el.

— Nu-ţi mai face griji şi în privinţa asta. De ce nu faci o plimbare ca să te relaxezi?

Exact ceea ce îi sugerase şi Dominic, în acea ultimă noapte, şi ea îi urmase sfatul. Şi, în timp ce ea privea lacul şi lăsa natura să o liniştească, el îşi construia planul. Dominic iubise totul pe acest pământ şi o învăţase şi pe ea să îl iubească. Se va duce acolo, lângă lac, va respira aerul cu mireasmă de pin şi va privi cerul şi lacul.

Şi, poate, îi va simţi prezenţa acolo.

Zorii zilei împodobeau cerul cu mărgăritare.

Elena stătea la fereastra dormitorului ei şi privea spre lac. Dormise când şi când noaptea trecută, dar ştia că n-avea rost să se întoarcă în pat. Când reuşise să doarmă, îi visase pe Dominic – şi pe Luis.

I Se părea că, în ultimele zile, viaţa îi rămăsese în loc. Dar avea să se schimbe. Chavez va suna şi toate o vor lua de la capăt. El nu se oprea niciodată din căutări, făcea întotdeauna planuri. Poate că era în drum spre ei chiar acum.

Nu te gândi la asta. N-ar trebui să se mai împovăreze. Avea destule de dus în spate.

Se întoarse cu spatele la fereastră. Îi era uşor să-şi spună „nu te mai gândi la

planurile lui Chavez”. Dar îi era greu să şi-l scoată din minte.

Dar Barry o putea ajuta. Va merge să stea lângă patul lui şi-l va privi dormind. Şi va lăsa toată minunea din fiul ei să o cuprindă şi se va linişti. Nu va fi împăcată, dar va putea să facă faţă amintirilor cu Dominic şi acelui telefon de la Chavez ce sta să vină ameninţător.

Îşi trase halatul pe ea şi ieşi încet din cameră, îndreptându-se spre cea de peste hol. Deschise cu grijă uşa şi rămase în prag.

Barry era ghemuit sub pături şi Elena se aşeză în balansoarul de lângă pat. Copiii dorm atât de profund…

Se încordă. Dar ar trebui să-i audă respiraţia!

Se aplecă spre pat şi dădu la o parte păturile.

Erau perne. Nu Barry. Perne!

— Nu!

Se întoarse şi alergă spre uşă.

— Barry!

— Ce dracu’ s-a întâmplat? Galen dădu de ea pe hol. E bolnav?

— Nu e înăuntru. A dispărut. Trebuie să-l găsesc.

— Nu e în camera lui?

— Ţi-am spus că nu. L-a luat Chavez.

— Stai puţin. Nu gândeşti limpede.

— Bineînţeles că nu gândesc limpede, strigă ea cu sălbăticie. Sunt speriată de moarte. Barry nu mai e.

— Dar poate s-a dus până la lac.

— Ştie că nu are voie să se apropie singur de apă.

— Copiii nu sunt întotdeauna previzibili. Şi de ce nu ne-a omorât Chavez, dacă tot a aflat unde suntem? Galen trecu de ea, intră în camera lui Barry şi aprinse lumina. Fereastra este blocată. Dacă l-a luat cineva, înseamnă că a venit din casă.

— Ar fi trebuit să-l auzim.

— Nu neapărat. Traversă camera spre pat. Depinde de cât de bun… ridică o bucată de hârtie de pe noptieră. Rahat!

— Ce e? Elena alergă la el. Ce scrie?

Galen îi înmână biletul.

Îmi pare rău, Galen. Am nevoie de bani. Sunt biletul meu de voie. Te sun.

Nu-i venea să creadă. Brusc, şi-l aminti pe Judd zâmbind la Barry, în timp ce fiul ei

se pregătea să tragă cu arcul şi săgeata făcute de el. Nu putea să facă aşa ceva. Nu avea niciun sens.

Trebuia să creadă. Fiul ei nu mai era acolo.

Biletul îi căzu din mână.

— Îl omor!

— Stai la rând. Galen se îndreptă spre uşă. Mă duc să-mi pun ceva pe mine şi să văd dacă Hughes sau vreun om de pază i-au văzut plecând. Dacă aflu vreun indiciu, vin să te iau, Elena.

— Nu vii nicăieri. Se îndrepta deja spre camera ei. Dă-mi două minute. Merg cu tine.

Niciunul dintre oameni nu-l văzuseră pe Judd sau pe Barry.

— Îl omor, repetă ea printre dinţi atunci când se întoarseră la cabană. Şi dacă-i face vreun rău lui Barry, îl răstignesc.

— Nu cred că-i va face ceva rău.

— Dar nu ştii. Nu mi-am imaginat niciodată că-l va lua. De unde să ştiu ce altceva va mai face? Ticălosul e un asasin.

— Înainte să se întâmple asta, recunoaşte că ai văzut în el ceva care ţi-a dat încredere.

— Şi m-a trădat. Exact aşa cum m-a trădat şi Luis. Se răsuci spre el. Şi tu l-ai adus în viaţa noastră.

— Da, e adevărat, spuse el şoptit.

— N-ar fi trebuit niciodată să… îşi înghiţi cuvintele. De ce dau vina pe tine? Barry este responsabilitatea mea. Nu m-a forţat nimeni să am încredere în Judd. Ar fi trebuit să văd prin el.

— Prefer să mă învinovăţeşti pe mine, decât să iei vina asupra ta. Urcă treptele spre verandă. Hai, vino să bem o cafea.

Elena îl privi fix, înmărmurită.

— Să stăm la o cafea?

— Nu, să stăm şi să aşteptăm să sune Judd.

— Nu mai pot să stau aici. Elena se ridică şi merse la fereastră. Şi dacă nu sună?

— Sună el.

— De unde ştii? Nu va încerca să cadă la învoială cu noi. Se va duce direct la Chavez.

— A spus că sună.

— Ei bine, n-a făcut-o. Aproape că s-a întunecat. Barry e dispărut de-o zi.

— Probabil că mai întâi va căuta un bârlog unde să rămână. Doar nouă ni se

pare o perioadă lungă de timp.

— Mi se pare o eternitate. Vru să-şi frece tâmplele, şi mâna îi tremura. Dacă Barry e speriat? Dacă e rănit?

— N-ar fi în avantajul lui să-l rănească. Barry e acum o marfa.

— O marfa? Nu e o marfa. E o fiinţă umană, un băieţel. Înghiţi ca să-şi potolească durerea din gât. Şi e singur cu ucigaşul ăla blestemat.

— Ascultă-mă. Judd nu-i va face niciun rău. Dacă vrea bani, atunci trebuie să-l ţină pe Barry în viaţă şi întreg. Este singurul…

Telefonul din casă sună. Se grăbi în partea cealaltă a camerei şi ridică receptorul.

— Alo!

— Bună, Elena, spuse Judd. Am sunat pe telefonul casei, aşa încât să mă auziţi amândoi de la cele două aparate.

— Ticălosule! Unde este fiul meu?

— E în siguranţă.

Galen dispăru în camera de zi şi Elena îl auzi ridicând receptorul.

— Judd, ce dracu’ faci?

— Supravieţuiesc. Ţi-am spus că va trebui să-mi iau soarta în propriile mâini.

Lui Logan îi ia prea mult timp. Aş putea să fiu şi mort, până reuşeşte el să calmeze lucrurile în privinţa mea.

— Şi să supravieţuieşti înseamnă să-l răpeşti pe Barry?

— Să supravieţuiesc înseamnă să iau milioanele de dolari de la Chavez, ca să pot da mită acolo unde e nevoie. Atâţia bani pot face o grămadă de oameni să uite c-am existat vreodată.

— Înduioşător. Şi să dai copilul în schimbul banilor este de-a dreptul minunat.

— N-am de ales. N-am susţinut niciodată c-aş fi un înger.

— Îmi vreau fiul înapoi, spuse Elena. Dacă nu-l iau, te urmăresc şi-ţi tai beregata.

— Ai fost întotdeauna o doamnă blândă, spuse Judd. Nu te învinovăţesc. N-am sunat ca să vin cu pretexte. Am vrut să ştii că Barry nu are de ce să se teamă în privinţa mea. Îmi place puştiul. Nu e speriat şi se distrează de minune.

— Minţi.

— Nu, Barry crede că asta e o aventură despre care tu ştii.

— Poftim?

— L-am minţit. L-am convins să vină cu

mine. Nu i-a părut foarte bizar, având în vedere că în ultima vreme aţi tot fost pe picior de plecare. I-am spus că ne prefacem că suntem indieni. I s-a părut amuzant să ne furişăm în mijlocul nopţii. Şi-a luat arcul şi săgeţile şi a traversat holul de-a buşilea, ca şi cum ar fi avut cine ştie ce înălţime.

— L-ai minţit?

— Ai fi preferat să-l adorm cu cloroform şi să-l iau cu forţa? E mult mai bine aşa pentru el.

— Plănuiai asta când i-ai făcut arcul şi săgeţile. Doamne, şi eu care-ţi eram recunoscătoare!

— Judd, adu-l înapoi, spuse Galen.

— Îmi pare rău. Vreau să rămân în viaţă.

— Ai de gând să i-l vinzi lui Chavez?

— Chavez nu-i va face niciun rău. Pe Elena vrea să o omoare.

— Nu se poate să faci asta, zise Elena.

— Încearcă să priveşti lucrurile prin ochii mei. Nu mai am mult timp la dispoziţie. Dacă n-o fac, mă vor ajunge din urmă şi mă vor ucide. Dacă o fac, puştiul va fi supărat, dar nu va muri. S-ar putea chiar să mai ai o şansă să-l iei de la Chavez, după ce-mi ridic eu banii.

— Dar va fi de o mie de ori mai dificil, spuse Galen.

— Întotdeauna ţi-au plăcut provocările, răspunse Judd. Elena, acum mă duc în cealaltă cameră, ca să vorbeşti cu Barry. Voi asculta de la celălalt aparat şi, dacă îi pui vreo întrebare, îi iau telefonul. Nu vreau să fac asta. Vreau să-l ţin calm şi fericit. Lasă-l să creadă că ştii totul despre mica noastră aventură şi că îţi face foarte mare plăcere.

— Să te ia dracu'!

— Eşti nervoasă. Mai gândeşte-te. Niciunul dintre noi nu vrea să-l ştie pe Barry speriat. Depinde de tine să-l scuteşti de asta.

Elena era atât de furioasă, că nu putu răspunde pe moment.

— Dar cum crezi că se va simţi când îl vei da pe mâna lui Chavez? Va fi îngrozit.

— Ştiu. Nici mie nu-mi place. Aşa că hai să amânăm pe cât posibil starea asta. Vorbeşti cu Barry?

Nu avea de ales. Dar trebuia să scoată cât mai multe de la Judd.

— Da, vorbesc cu el. Însă nu doar azi. Vreau să mă suni în fiecare zi şi să mă laşi să vorbesc cu el. Vreau să ştiu că e bine.

— Şi să încerci să afli de la el unde suntem? Izbucni în râs. Bună idee. De acord, dar nu-ţi va fi de niciun folos. Nu stăm într-un singur loc. Elena auzi o uşă deschizându-se. Hei, pui de cercetaş, vrei să vorbeşti cu mama ta?

Barry râdea când veni la telefon.

— Mami, ar trebui să vii şi tu aici. Am văzut lei şi tigri. Şi mai erau şi maimuţe şi bărbaţi haioşi, care purtau fuste.

— Mă bucur că te distrezi, puiule.

— Dar tu când vii?

— Sunt puţin ocupată acum. Spune-mi, eşti bine?

— Da. Mâine seară mă duc cu Judd într-un parc de distracţii. Zice că sunt scrâncioburi şi pocnitori şi chioşcuri unde poţi câştiga premii. O să-mi cumpere şi vată de zahăr.

— Sună bine. Să nu mănânci prea multă. La naiba! Elena realiză că începea să plângă. Te iubesc, Barry.

— Mami?

— E şi Galen la telefon, spuse ea repede. Vrea să-ţi vorbească. Galen?

— Sunt aici, Elena.

— Pa, Barry. Vorbim mâine. Puse

receptorul în furcă şi închise ochii. La dracu' cu Judd. Ducă-se în iad!

— Barry pare bine, spuse Galen când intră în cameră. Pare în al nouălea cer.

— Păi cum să nu fie? Crede că e în vacanţa vieţii lui. Care se va termina brusc, când Judd îl va vinde lui Chavez.

— Judd e un tip dur şi dificil, dar se luptă pentru viaţa lui.

— Să nu cumva să-i iei apărarea.

— Nu-i iau apărarea. Încerc doar să-ţi explic felul lui de a gândi. Sunt al dracului de supărat pe el.

— Atunci, hai să mergem după el. Se lăsă pe un scaun din bucătărie. Dacă are de gând să încheie un târg cu Chavez, atunci va trebui să stea în zonă. Barry spunea că mâine seară se duc într-un parc de distracţii. Cum putem afla unde se ţin parcuri de distracţii în sud-est?

— De la birourile locale de acordare a autorizaţiilor? De pe Internet? Încerc în ambele părţi.

— Vorbea de lei şi tigri. Ar putea fi lângă o rezervaţie naturală?

— În cazul acesta, aş putea restrânge zona.

— Există vreun computer aici în cabană?

— Da, se află în camera de lucru a lui Eve, gazda noastră. Ştii să foloseşti un computer?

— Ştiu noţiunile de bază. În ziua de azi, chiar şi luptele de gherilă depind de tehnologie. Mă duc să caut pe Internet parcurile-rezervaţie naturală şi tu ia legătura cu birourile de autorizare.

Galen îşi verifică ceasul.

— Cred că au închis de-acum. S-ar putea să fim nevoiţi să aşteptăm până mâine.

— Nu vreau să aştept până… îşi pierdea cumpătul. Numai că nu ştia cât va mai dura totul. Şi îi suni de îndată ce deschid?

— Ştii bine că da.

Da, ştia că el va avea grijă de tot.

— Atunci, mă duc să mă uit pe Internet. Poate că găsesc şi acolo lista parcurilor de distracţii deschise în această perioadă.

— Depinde de cât de mici sunt. Avem douăzeci şi patru de ore, dar trebuie să fii conştientă că s-ar putea să ajungem în urma lor. Judd spunea că se vor mişca dintr-un loc într-altul.

— Dar cel puţin vom avea un punct de pornire. Nu pot să stau aici pur şi simplu.

— Ştiu. Făcu o pauză. Dar avem o altă opţiune, în cazul în care nu-l găsim pe Judd. Putem merge să-l pândim pe Chavez.

Elena încremeni.

— Poftim?

— E pe un iaht, se plimbă pe coasta Floridei.

— Şi de cât timp ai ştiut asta?

— Dinainte să mergem la Orlando.

— Şi nu mi-ai spus? Îi studie expresia feţei. Voiai să te duci singur după el.

Galen nu răspunse.

— Fir-ar să fie, nu *vreau* să mă protejezi.

Galen mişcă din cap.

— Ce-ar fi dacă am lăsa trecutul în urmă şi ne-am concentra să-l găsim pe Barry? M-am gândit că te-ai bucura să afli că mai există o posibilitate.

Se bucura chiar foarte tare, iar nervozitatea şi indignarea păleau în faţa veştii.

— Să n-o mai faci. De-acum jucăm cu cărţile pe faţă.

— Aşa vom face. Întinse mâna, cu gândul să o consoleze, dar o lăsă în jos înainte să o atingă. Dar nu uita, şi eu ţin la Barry. Voi face tot ce-mi stă în putinţă şi cât de repede

voi fi în stare.

— Îţi mulţumesc, ştiu că aşa vei face, şopti ea. N-am vrut să…

— Nu-i nimic. Ai trecut prin multe în ultimele zile şi în niciun caz nu aveai nevoie de aşa ceva. Se răsuci şi se întoarse în camera de zi. Trebuie să mă duc să vorbesc cu tipii răspunzători de securitate şi să le spun să fie cu ochii-n patru. Nu cred că ne paşte pericolul ca Judd să-i fi vândut lui Chavez poziţia noastră, din moment ce Barry îi va aduce banii. Dar nu strică să ne luăm i câteva precauţii. Apoi mă duc la telefon şi sun ziarele să văd dacă au ei vreo listă sau vreun anunţ despre parcurile de distracţii.

Îi părea bine că o lăsase singură. Avea nevoie de câteva clipe, să se adune. De-abia se ţinea în frâu. Galen făcea tot ce putea, şi n-ar fi trebuit să fie atât de aspră cu el. Numai că…

Barry.

O, Doamne! Nu te prăbuşi. Treci la treabă. Aveau o şansă să-l găsească pe Judd.

Dar o vor face la timp?

— Chavez? Judd Morgan la telefon. Nu mă cunoşti, dar avem de făcut ceva faceri

împreună.

— Ai dreptate. Habar n-am cine eşti şi eu nu fac afaceri cu persoane pe care nu le cunosc. De unde ai numărul meu de telefon?

— De la Sean Galen.

Tăcere.

— Dă-mi-l la telefon.

— Nu se poate. Drumurile noastre s-au despărţit, dar eu am luat cu mine un mic cadou de rămas-bun. Un drăcuşor simpatic de cinci ani.

Iarăşi tăcere.

— Minţi.

— Nu mint. Ştii cum arată copilul?

— Am văzut fotografii cu el.

— Atunci, mâine vei primi încă una prin Fedex. În asta îl vei vedea pe Barry cu ziarul de azi în braţe. Ia-ţi ochelarii pentru mărit şi verifică data.

— Înţeleg că te oferi să mi-l vinzi.

— Dacă îmi convine preţul. Dacă nu, i-l trimit Elenei înapoi. M-am ataşat foarte tare de ea în ultimile săptămâni. Aşa că va fi nevoie de o sumă considerabilă ca să-mi reducă din mustrările de conştiinţă.

— Cine eşti?

— Ţi-am spus numele meu. Nu este fals.

Sunt sigur că îl vei verifica tu înainte să primeşti fotografia. Se opri. Vrei o altfel de identificare? Eu am fost ţintaşul de la hotelul Kissimmee. Eu sunt cel care l-a împuşcat pe Luis Kyler şi pe doi dintre oamenii tăi.

— Atunci, de ce ai trecut în tabăra adversă şi ai luat băiatul?

— Fiindcă tu eşti genul care ştie că loialitatea încetează când ţi se oferă ocazia unui profit pe care-l vrei.

— Şi ce preţ ceri pe fiul meu?

— Vom discuta asta mâine, când o să te sun. Vreau doar să ştii că am marfa şi ţi-o pot trimite.

— Ar putea fi o cursă.

— Atunci, îţi dau acelaşi sfat pe care i l-ai oferit tu Elenei când ai pus la cale cursa cu Luis. Ai grijă ce faci. Tu vrei băiatul, eu vreau banii. Judd închise şi se lăsă pe spate în scaun.

Fusese primul pas şi mersese exact aşa cum se aştepta. Chavez era suspicios, dar suspiciunea avea să dispară parţial, când va vedea fotografia. Iisuse, nu-i plăcea să aibă de-a face cu viermele ăsta!

Dar avusese de-a face cu târâturi ca

Chavez şi în trecut, chiar şi pentru recompense mai mici.

Elena şi Galen obţinură informaţiile de care aveau nevoie doar a doua zi dimineaţă.

— Sunt trei parcuri de distracţii în Georgia, unul în Alabama şi unul în Carolina de Nord. În Carolina de Sud sau Florida nu există niciunul, spuse Galen. Şi singurul aflat în apropierea unui parc natural este cel din afara oraşului Birmingham, în Alabama.

— Cât de departe este Birmingham? Întrebă Elena.

— Cam două ore şi jumătate de mers cu maşina.

— Atunci de ce nu mergem cu avionul?

— Până ajungem noi la aeroport şi găsim un mijloc de transport şi aranjăm cu închirierea unei maşini în Birmingham, aproape că suntem acolo dacă mergem de-aici cu maşina.

— Atunci să plecăm. Se îndreptă spre uşă. Este doar ora şase. Poate prindem…

— Elena, e doar o presupunere.

— Nu-mi pasă. Ai vreo idee mai bună?

Galen clătină din cap.

— Nu vreau să-ţi faci prea mari

speranţe.

— Speranţa e tot ce mi-a rămas. Nu voi renunţa să sper. Deschise uşa de la intrare. Eu mă duc la Birmingham.

— Iar eu vin cu tine. O urmă afară, pe verandă. Adu-ţi aminte că Judd a auzit tot ce ţi-a spus Barry la telefon. S-ar putea să nici nu-l mai ducă în parc.

Elena se gândise deja la această posibilitate.

— Încearcă să-l facă pe Barry atât de fericit, încât să nu aibă timp să se gândească la orice spune sau face Judd. O ieşire de genul acesta e mare lucru în viaţa unui băieţel. Va evita să-l dezamăgească. Eu cred că va încerca să-l ducă în parcul de distracţii, chiar dacă pentru puţin timp. Strânse din buze, înciudată. Eu n-am avut ocazia să-l duc pe Barry într-un parc de distracţii. Voi ţine minte că ticălosul asta m-a tras pe sfoară şi-n privinţa asta.

— Ei, mare scofală! Îl ducem la Disney World atunci când ne întoarcem.

Când, nu dacă!

— Îl luăm noi înapoi, răspunse el încet întrebării ei nerostite. Chiar dacă va trebui să-l luăm de la Chavez.

— Dacă Chavez îl scoate din ţară, va fi…

Telefonul lui Galen sună.

— Galen. Îi înmână aparatul Elenei. E Chavez.

Elena ridică, încet, telefonul la ureche.

— Ticălosule!

— De ce-ţi verşi nervii pe mine? Iubitul tău frate şi-a ucis fostul său mentor.

— Dar tu i-ai pus arma în mână şi i-ai dat îndeajuns de multă heroină ca să te asiguri că nu-i va păsa dacă îşi omora sora sau omul care i-a fost prieten adevărat.

— Luis nu trebuia să-l ucidă pe Dominic Sanders. Eu mă aşteptam să apari tu la hotel şi i-am spus lui Luis că treaba lui era să se ocupe de tine. Dependenţii ăştia de droguri încurcă întotdeauna lucrurile.

Elena era atât de furioasă, că trebui să aştepte ca să-i dea replica.

— Nici ţie nu ţi-a ieşit cum ţi-ai propus. Luis este mort şi eu nu mai am niciun motiv să mai vorbesc vreodată cu tine.

— A fost o situaţie nefericită. Dar şi tu mi-ai omorât doi oameni. Nu mă aşteptam să aduci un ţintaş. A fost extrem de talentat Galen?

— Nu.

— Atunci cine a fost?

— De ce vrei să ştii? Vrei să iei legătura cu el?

— Eram doar curios. Ce mai face fiul meu?

— Nu este fiul tău.

— Am o presimţire că în curând va fi. Care e zicala? Ce-i în mână nu-i minciună?

— Eu deţin controlul.

— Eşti sigură?

— Da, la dracu’! Închise şi privi la Galen. Cred că Judd l-a contactat deja. Încerca să testeze terenul. Iisuse, dar repede se mai mişcă Judd!

— Atunci, să facem şi noi acelaşi lucru. O luă, în jos, pe trepte. Vino, hai să vedem dacă putem găsi parcul acela de distracţii, înainte să se închidă pe timp de noapte.

14

În parcul de distracţii, pământul mirosea a vată de zahăr, bomboane, a floricele şi a transpiraţia mulţimii care se plimba de la un chioşc la altul. Sunetul asurzitor o irita pe Elena, ce căuta disperată cu privirea.

— De unde începem? Murmură ea.

Scrânciobul. Zicea ceva de scrânciob.

— Nu văd de ce n-am începe de-acolo. Galen o apucase de cot şi o împingea deja prin mulţime. Ai o fotografie cu el, pe care să o arătăm oamenilor?

Elena încuviinţă din cap, căutând nerăbdătoare cu privirea prin mulţime. Unde eşti, Barry? Unde eşti, puiule? Privi în sus la roata uriaşă, încercând să vadă dacă se află pe unul dintre locuri. Nu putea să-l vadă pe cel care se oprise în vârf…

Roata se urni din nou şi ocupanţii locului de sus intrară în raza ei.

Doi adolescenţi.

— Să mergem, spuse Galen. Ne despărţim. Tu începi de la cabina de tras la ţintă şi eu mă duc să arunc un ochi în direcţia opusă. Ne întâlnim la intrarea din faţă.

— Bine. Elena se mişca deja, căutând, încercând să desluşească glasul lui Barry în mulţime. Trecu pe lângă o baracă de „prinde-peştele”, un cort cu o reclamă la dansatori „hoochie-coochie” şi un carusel. Unde naiba *era* el?

Îi luă doar un sfert de oră ca să se întoarcă la casa de bilete de lângă intrarea

principală.

— Nimic? Întrebă Galen.

Elena clătină din cap, deziluzionată.

— Poate că ne-am înşelat în privinţa parcului de distracţii. Sau poate că…

— Iisuse! Galen o prinse de braţ. Camionul care iese din parcare e al lui Judd. Galen o luă la fugă spre maşina lor. Cred că ne-a văzut. Se retrage.

Elena sări pe scaunul din dreapta şoferului, privind peste umăr. Întrezări pentru o clipă un camion negru cu doi pasageri la bord. Un bărbat şi un băieţel.

Barry!

Apoi camionul dispăru, gonind pe şosea.

— Prinde-l. Îşi strânse pumnii. Trebuie să-l prindem.

— Ştiu. Roţile maşinii scrâşniră în timp ce ieşi cu maşina din parcare. Pune-ţi centura de siguranţă.

Până ajunseră ei pe şosea, Judd de-abia se mai zărea. Galen apăsă piciorul pe acceleraţie şi maşina începu să înainteze cu viteză.

Mai repede.

Benzinării, magazine…

Mai repede.

Nu mai putea vedea camionul negru.

Un kilometru.

Doi kilometri.

Unde era camionul ăla blestemat?

— Unde e? șopti ea.

— L-am pierdut. Cred că a virat pe undeva. Galen se uită în jur. Ne întoarcem şi o luăm pe străzile lăturalnice.

Petrecură următoarea oră trecând dintr-o parte în cealaltă a drumului principal.

Nici urmă de camionul negru.

Nici urmă de Barry.

În sfârşit, Galen opri maşina pe o parte a drumului.

— Ne-a scăpat.

— Ştiu asta. Dezamăgirea era atât de acută, încât se transformase în durere fizică. Am fost atât de aproape…

— Vom mai fi. Galen intră iar în trafic. Şi acum?

Elena încercă să gândească.

— Moteluri. Trebuie să stea la un motel în zonă. Hai să găsim o carte de telefon şi să vedem ce moteluri sunt.

— Sunt mici şansele.

— Aşa a fost şi cu parcul de distracţii.

— Bună observaţie. Trag pe dreapta la

primul magazin şi ne uităm în cartea de telefon.

Sunară treisprezece recepţioneri de la diferite moteluri, până dădură lovitura. Zece minute mai târziu, stăteau în faţa recepţiei.

— Pe domn îl cheamă Donovan, spuse femeia. Era un domn foarte plăcut, iar băieţelul lui de-a dreptul fermecător.

— L-aţi auzit spunându-i băiatului pe nume? Întrebă Galen.

Femeia se încruntă şi pe frunte îi apărură riduri.

— Cred că Larry.

— Barry?

Zâmbi.

— Da, aşa îi zicea.

— În ce cameră stau?

— Patruzeci şi doi. Dar au plecat în seara asta, cu ceva timp în urmă.

— Aş putea arunca o privire prin cameră?

Femeia deveni mai puţin prietenoasă.

— De ce?

— Sper să găsesc vreun indiciu referitor la noua lor locaţie. Trebuie neapărat să-l găsesc. Arătă spre Elena. Sunt în mijlocul

unui divorţ foarte urât şi el i-a luat băiatul.

Femeia se uită la ea.

— Îmi pare rău. Se vede că sunteţi supărată.

— Da, sunt. Am putea vedea camera? Vom sta doar câteva minute.

— Va trebui să vin şi să stau cu voi în cameră.

— Bine. Galen se întoarse spre uşă. Haideţi.

Camera motelului era, de fapt, un apartament cu o cameră de zi, un dormitor şi o bucătărioară. După cum arăta, camerista nu făcuse curat încă. Pe măsuţa de cafea erau ziare, iar pe chiuvetă, pahare cu apă.

Iar pe noptieră, o bucată de hârtie, pe care erau mâzgălite cu creion portocaliu un tigru şi câteva flori. Elena ridică hârtia şi fu cuprinsă de disperare.

Am văzut lei şi tigri…

— Linişteşte-te, îi spuse Galen din spate. Sub ea se află un plic. Îl ridică şi-l deschise. Are numele meu pe el. Se pare că se aştepta la venirea noastră. Parcurse în grabă rândurile şi-l înmână Elenei. Nu ne-ajută cu nimic.

Galen, îmi pare rău că nu ne-am întâlnit. Bună treabă, totuşi.

Judd.

— Nu mai putem face nimic aici, spuse Galen blând. Hai să ne întoarcem la cabană. Eşti gata, Elena?

Încuviinţă repede din cap şi împinse violent biletul către Galen. Apoi netezi cu grijă fotografia lui Barry şi o ţinu în mâini până la uşă.

— Sunt gata. Ai dreptate, nu mai putem face nimic.

Mami, am văzut lei şi tigri.

— Treizeci de milioane, spuse Judd ferm. Nu accept niciun bănuţ mai puţin.

— Eşti nebun, răspunse Chavez. Nu plătesc mai mult de zece.

— Ba da, vei plăti. Treizeci de milioane sunt o nimica toată pentru tine. Obţii suma asta în urma unei mici încărcături de cocaină spre Miami.

— Doar fiindcă am banii ăştia nu înseamnă că ţi-i şi dau.

— Ce-ţi vând eu e de nepreţuit. Nu poţi obţine aşa ceva din altă parte.

— Nu plătesc.

— Ai primit fotografia pe care ţi-am

trimis-o?

— Da.

— În următoarea pe care ţi-o trimit, vei vedea un băieţel mort. Şi atunci gata cu visurile tale de tată alături de băiatul lui. Nu vei mai avea un copil pe care să-l modelezi.

— Ai omorî un copil?

— Nu m-ai verificat? Mi-e totuna pe cine ucid. Vrei sau nu băiatul?

— Cincisprezece milioane.

— Îmi trebuie mai mult de-atât. După cum probabil ai aflat deja, stau ca pe jar. Şi e nevoie de mulţi bani ca să mă răcoresc un pic. Treizeci.

— Mă mai gândesc.

— Ai douăzeci de ore. Te sun mâine. Închise.

— Judd, strigă Barry din baie.

— Vin imediat. Se opri în prag şi se uită la Barry, aflat în cadă. Ce-i, nu poţi să te speli singur după urechi?

— Ba da. Lăsă crocodilul de plastic să plutească pe apă. Mă simţeam singur. Judd, tu te simţi vreodată singur?

— Nu. Cred că îmi place prea mult propria mea companie.

— Mi-e dor de mama şi de Dominic.

— Dar nu te distrezi?

Barry dădu din cap.

— Dar îmi fac griji în privinţa mamei.

— Uneori, e mai bine să te obişnuieşti să stai fară oameni. Fiindcă după aia, nu te mai doare atât de tare.

Barry dădu din cap, înţelegător.

— Dar nu şi fară mama. Când a trebuit să meargă în oraş ca să muncească… eu nu m-am obişnuit niciodată. Poate că ar trebui să…

— Mama ta vrea ca tu să ai parte de aventura asta. Ar fi dezamăgită să ştie că nu eşti fericit.

Barry se încruntă, tulburat.

— Cred că ai dreptate.

— Atunci ieşi din cadă înainte să te transformi într-o prună zbârcită. Luă un prosop în mână. Trebuie să dormi. Mâine mergem la o grădină zoologică unde vei putea atinge animalele. Ţi-ar plăcea?

Barry se lumină la faţă.

— Oh, da. Vor fi şi lame? Am văzut o lama odată.

— Habar n-am. Cred că vom afla împreună.

— Şi pot să vorbesc cu mama şi să-i

spun?
II Înfăşură în prosop.
— Absolut.
— Asta-i bine. Ieşi în fugă din baie.
Scenariul acesta nu-i mai oferea prea multe lucruri bune, se gândi Judd obosit. Toată treaba îi cam provoca greaţă. Deşi nici asta nu l-ar fi făcut să dea înapoi.
Treizeci de milioane de dolari erau un lucru bun. Să fie liber să-şi trăiască viaţa părea un lucru bun. Putea să accepte ticăloşia şi să facă orice era necesar.
— Hai, e vremea să mergi la culcare. Galen o ajută pe Elena să coboare din maşină. Judd va suna mâine şi poate vom avea un alt indiciu despre locaţia lui.
— Da. Elena urcă treptele, ţinând strâns în mână desenul lui Barry. A promis, nu?
— Da. Galen o duse în dormitorul ei, prin casa aflată în întuneric. Şi îşi va ţine promisiunea. Luă desenul din mâna ei încleştată şi îl aşeză pe noptieră. Începu să-i descheie cămaşa.
— Pot să mă descurc singură.
— Sigur că poţi. Îi descheie toţi nasturii. Dar ai primit o lovitură care ar doborî pe oricine. Lasă-mă pe mine.

Elenei nu-i păsa. Nu conta.

Galen o dezbrăcă repede şi o înveli cu pătura.

— Mă întorc imediat. Mă duc să-ţi aduc două aspirine. Îi dădu pastilele şi apoi se băgă în pat lângă ea. Doamne, cât eşti de rece! Se cuibări lângă Elena. Încearcă să adormi.

Elena închise ochii.

— Lei şi tigri… Barry are o carte despre un tigrişor numit Sarina. Era un animal foarte jucăuş şi m-am tot întrebat dacă autorul ar fi trebuit să facă vreo aluzie la cât de periculoşi pot fi tigrii. Dar m-am gândit că nu era o problemă, fiindcă nu dai nas în nas cu tigrii la fiecare pas.

— Se-ntâmplă foarte rar.

— Dar Barry a dat peste un tigru şi, indiferent de cât de jucăuş pare, pericolul există. Nu am de unde să ştiu ce i-ar putea face Judd.

— Deocamdată, nu s-a întâmplat nimic. Recunosc că Judd e o enigmă, dar trebuie să sperăm că totul va fi spre bine.

— Pentru el, cel mai bine ar fi să-mi dea fiul înapoi. Şi nu are de gând s-o facă.

— Nu.

— Mă culc. Mă doare prea tare dacă stau trează. Mă simt atât de singură! Nu-l mai am nici pe Dominic, nici pe Luis, iar acum şi Barry…

— De câte ori trebuie să-ţi repet? Nu eşti singură, Elena. Nu vei mai fi niciodată singură. Ai încredere în mine.

— Îmi pare rău. Sunt o plângăcioasă. Mă voi simţi mai bine mâine dimineaţă. Noapte bună.

— Nu mă îndepărta. Lasă-mă să-ţi fiu aproape. Te voi încălzi eu.

Îi simţea căldura, dar nu era îndeajuns ca să topească gheaţa.

— Noapte bună, spuse ea din nou.

Galen scoase un oftat plin de exasperare şi o strânse tare în braţe.

— Bine, dar să ştii că sunt aici cu tine.

Elena încuviinţă din cap. Într-un loc îndepărtat din mintea ei, ştia că era adevărat şi gândul acesta o alina. Trebuia să depăşească starea asta morbidă. O împiedica să funcţioneze cum trebuie. Era un adevărat duşman.

— Mă voi întări. Trebuie să-l iau pe Barry…

— Vei fi tare ca piatra după ce dormi

puţin. O sărută apăsat pe tâmplă. Îţi promit.

Chavez sună la patru dimineaţa.

— Vrea să-ţi vorbească, spuse Galen. Nu eşti în stare. Lasă-mă pe mine să discut cu el.

Elena dădu din cap dezaprobator şi luă telefonul.

— Nu avem despre ce discuta, Chavez.

— Te contrazic. Avem o droaie de lucruri de discutat. Nu mi-ai spus că fiul meu nu se mai află la tine.

— Ba îl am pe Barry.

— Am avut câteva convorbiri cu un bărbat care zice că îl are el pe băiat şi că e de acord să mi-l predea în schimbul unor bani.

— Minte. Ar fi o prostie din partea ta să faci vreun târg cu el.

— Nu m-am simţit niciodată în largul meu în rolul păcăliciului. Mi-a trimis o fotografie cu Barry şi mi-a cerut treizeci de milioane de dolari.

Elena nu răspunse.

— Sunt o grămadă de bani. Normal că i-am spus că nu-i voi plăti. Dar ştii ce mi-a răspuns? Că următoarea poză pe care mi-o trimite va fi cu un băiat mort.

Elena inspiră adânc aer în piept, simţind de parcă ar fi străpuns-o cineva cu un cuţit.

— Oho, te-am atins. Am sperat că va fi aşa. Aşa că, vezi tu, de mine depinde dacă băiatul trăieşte sau moare. Sunt foarte tentat să-l las pe Morgan să-l ucidă, doar ca să te văd suferind.

— Morgan nu-l va ucide.

— Ai vrea tu. Omul e capabil de orice. A ucis de nenumărate ori. L-am verificat la sânge şi trecutul lui e, într-adevăr, foarte urât.

— Nu o va face.

— Oh, ba da, dacă nu-i dau banii. Ce zici? S-o fac? Oare merită? Va trebui să te gândeşti la asta, nu?

— Îmi vrei fiul. Aşa că va merita.

— Îţi tremură vocea. Mă simt foarte stimulat de această conversaţie. Îmi dă aproape aceeaşi satisfacţie pe care aş avea-o dacă ai fi aici cu mine. Dacă mă decid să-mi răscumpăr fiul, voi deţine complet controlul asupra vieţii şi al morţii lui. Şi dacă ajung la concluzia că i-ai stricat potenţialul, mă debarasez de el.

— Ca să mă răneşti pe mine.

— Oh, da, este ţelul meu suprem.

— Nu te cred. E o cacealma. Ar fi o prostie din partea ta să-l omori. Ar însemna să te laşi bătut.

— Dar nu se poate să nu te îndoieşti măcar puţin. Între timp, te las să te întrebi dacă-i voi plăti banii lui Morgan. Poate îi spun să-ţi trimită ţie următoarea poză. Închise.

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să mă laşi pe mine să vorbesc cu el. Ce este? Întrebă Galen, în timp ce-i luă telefonul din mâna fară vlagă.

— Judd a ameninţat că-l va ucide pe Bany daca Chavez nu-i dă treizeci de milioane.

Galen înjură.

— Ştii că poate să mintă.

— Nu cred. Se bucura prea mult la ideea că mă face să sufăr.

— Are de gând să plătească?

— N-a vrut să-mi spună.

— O să plătească.

— Ştiu şi eu… cred că da. Îşi strânse buzele ca să le oprească din tremurat. Trebuie să cred că da.

— Chiar dacă n-o va face, se prea poate ca Judd să joace la cacealma.

— Judd nu mi s-a părut niciodată genul de om care joacă la cacealma. Se ridică din pat. Trebuie să-l găsim.

— Va suna astăzi. Unde te duci? Nu putem face nimic acum.

— Nu pot să stau în patul ăsta. Trebuie să fac ceva, orice.

Galen o studie un moment şi apoi aprobă, încet, din cap.

— Ai dreptate. Trebuie să faci ceva. Se ridică din pat şi se îndreptă spre baie. Îmbracă-te. Ne întâlnim jos peste cinci minte.

— Unde mergem?

— Afară. Nu avem un hambar, dar va trebui să ne descurcăm fără.

— Fără reguli. Galen îşi azvârli cămaşa sub un copac. Hai, pune mâna pe mine dacă poţi.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— N-o să mă răneşti. Sunt probabil la fel de bun ca tine.

— Ce-i asta? Un fel de terapie? N-are niciun sens.

Galen făcu un salt înainte şi o lovi peste picioare, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Elena se prăbuşi la pământ.

Galen veni spre ea, dar Elena se rostogoli într-o clipită, îl apucă de gleznă şi i-o răsuci. Sări în picioare şi îi aplică un swing în abdomen, în timp ce el se ridica.

Galen mârâi, o apucă şi el de picior şi îl răsuci, punând-o la pământ.

Elena se dădu într-o parte şi atacă din nou, simţind că o cuprinde un freamăt de furie, combinat cu adrenalină pură.

Asta nu semăna cu antrenamentele pe care le făcuse cu Judd. Galen era mai iute, mai bun şi părea să nu simtă durerea pe care i-o provoca ea.

— Asta e tot ce poţi? Poate ar fi mai bine să-ţi închipui că sunt Judd. Sau poate chiar Chavez. S-ar putea să te stimuleze mai tare.

— Nu am nevoie de niciun stimulent. Elena se lăsă pe vine şi atacă din nou.

Trecură cincisprezece minute şi Elena respira cu greu, nemaifiind sigură cu cine se lupta. Judd. Chavez. Galen. Îi treceau toţi prin faţa ochilor şi ea ataca şi ataca.

— Bine, bine. Galen se dădu la o parte, gâfâind. Mă dau bătut. Mi-ai făcut destule stricăciuni.

Elena stătea în faţa lui, cu sânii mişcându-se în ritmul respiraţiei.

— Ai… terminat?

— *Noi* am terminat. Luă cămaşa şi îşi şterse faţa transpirată. Hai să mergem la duş. Am câteva vânătăi de care am nevoie să te îngrijeşti.

— Te-am rănit?

— Nu mai mult decât mă aşteptam. Cred că îţi vei descoperi şi tu câteva vânătăi. Îi ţinu uşa ca să între în cabană. Şi dacă nu, voi simţi şi mai din plin sentimentul ratării.

Exaltarea dată de adrenalină începea să dispară şi Elena îşi recăpătă luciditatea.

— N-ai vrut să mă baţi. Ai stat pe post de sac de box.

— Da’ de unde! Sări ca ars când îşi îndoi braţul. A fost doar un efect secundar. Hai. La duş cu noi.

Elena nu se mişcă.

— De ce?

— Fiindcă put?

— Nu, de ce-ai făcut-o?

— Ce altceva poţi să faci la ora patru dimineaţa? Mai bine nu-mi răspunde. Încerc să nu mă gândesc la alternative.

— Aşa că ai luat hotărârea să dai cu mine de pământ.

— Exact. Aveam nevoie să-mi eliberez

ostilitatea interioară.

— Prostii.

Galen zâmbi.

— Cum te simţi?

Elena stătu puţin să se gândească.

— Mă simt puternică. Foarte puternică.

— Nu lipsită de apărare?

— În niciun caz.

— Atunci amân duşul şi mă duc să fac o cafea, până ne hotărâm ce mâncăm la micul dejun. Se duse spre bucătărie. Sau poate nu. Cafeina ar putea să trezească din nou tigroaica din tine.

Am văzut lei şi tigri…

Amintirea îi provoca suferinţă, dar nu aducea cu ea şi sentimentul îngrozitor al neajutorării.

— Ai un mod foarte atipic de a înfrunta deprimarea, Galen. Vezi o femeie căzută şi încerci s-o pui la pământ.

— Nu contează mijloacele. Mai ales că iubirea tandră n-a mers. Aprinse lumina în bucătărie. Acum poţi funcţiona cum trebuie. Doamne, şi încă cum!

Da, îşi recăpătase puterile. Simţea sângele curgându-i prin vine şi mintea îi era alertă. Galen o uşurase şi îi dăduse

încredere în ea. Doamne, ce daruri preţioase la timp de ananghie! Îşi luă cu greu privirea de la el.

— Nici tu n-ai fost rău. Se duse la dulap şi scoase două ceşti. Bun, acum trebuie să hotărâm dacă mergem să-l pândim pe Chavez, sau pornim pe urmele lui Judd.

— Morgan, îţi voi da banii, spuse Chavez. Dar vreau ceva în plus.

— Primeşti doar marfa pentru care plăteşti. Nimic altceva.

— Treizeci de milioane e un onorariu exorbitant pentru un băieţel. Cred că merit mai mult. Nu e ceva cu care să nu fii obişnuit.

— Mai exact?

— O vreau pe Elena Kyler. De preferinţă vie, dar o accept şi moartă dacă se dovedeşte că era unica posibilitate.

Judd tăcu un moment.

— De ce ţi-aş da aşa ceva?

— Nu mă trage inima să-ţi dau atâţia bani. Pot să tărăgănez negocierile multă vreme, ori tu vrei să se termine cât mai repede. Probabil că ţi-au ieşit deja peri albi, tot încercând să scapi de Galen şi Elena. Trebuie doar să mi-o dai pe Elena şi am

încheiat târgul.

— Mă mai gândesc.

— Şi-ţi mai dau un premiu de cinci milioane dacă mi-o aduci vie. În plus, voi face presiuni asupra unor senatori pe care-i am la mână, ca să-ţi uşureze situaţia.

— E o propunere interesantă.

— Şi e una pe care-o fac o singură dată. Îţi va fi uşor. Nici măcar nu înţeleg de ce eziţi.

— Îţi dau de ştire. Închise telefonul.

Îţi va fi uşor…

Era normal ca Chavez să creadă că va simplu să trădeze şi să comită o crimă. Doar făcuse asta vreme îndelungată. Cât de dificil ar putea fi să reia obiceiurile din trecut?

Chavez avea dreptate. Judd avea nevoie să termine cu negocierile. Noaptea trecută, Galen şi Elena aproape că îl prinseseră în parcul de distracţii. Şi a avut noroc că nu i-a văzut Barry. Avea nevoie de bani. Avea nevoie să se descotorosească de copil.

Deci, ce să facă?

Chavez a crezut că ştie care va fi decizia lui. Să fi avut el dreptate?

Trădare şi crimă…

15

La ce să mai aşteptăm? Judd nu va suna. Elena stătea la fereastră privind în gol, în direcţia lacului. Cred că ar trebui să mergem la Miami după Chavez.

— Hai să mai aşteptăm puţin.

— A zis că sună ieri şi n-a făcut-o. Strânse perdeaua atât de tare, încât i se albiră încheieturile degetelor. A încheiat târgul cu Chavez şi i-l va preda pe Barry. Trebuie să îl oprim.

— Hai să aşteptăm până la prânz şi apoi plecăm. Aici am putea avea mai multe şanse să-l interceptăm. El sau Barry ar putea să…

— Nu. Elena se întoarse şi se îndreptă spre uşa din faţă. Poate să ne sune pe drum. Sunt prea înspăimântată ca să…

Telefonul din casă sună.

Elena se repezi să răspundă.

— Alo?

— E şi Galen pe fir? Întrebă Judd.

— Va veni imediat. Dă-mi-l pe Barry la telefon.

— După ce terminăm de discutat. Barry e bine.

— De unde ştiu că nu minţi? I-ai promis lui Chavez că-i trimiţi o fotografie cu un băiat mort.

— Ţi-a spus asta? Se pare că ar face orice ca să te rănească.

— A fost o minciună?

Judd nu răspunse pe loc.

— Nu.

— Ticălosule!

— Da, sunt uneori, spuse Judd. Dar nu-i frumos din partea ta să-mi spui astfel, când eu te sun să-ţi dau o şansă.

— Ce fel de şansă? Galen ridicase celălalt telefon.

— Să-şi recapete fiul.

Elena încremeni.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Am făcut un târg cu Chavez. Eu îmi iau banii, iar el se alege cu Barry. Însă eu stabilesc condiţiile livrării.

— Continuă.

— I-am spus lui Chavez că el trebuie să facă livrarea. Aduce banii şi eu i-l dau pe Barry. Fără escortă sau nu încheiem târgul.

— Şi crezi că se va conforma?

— Probabil că nu. Voi cerceta un pic terenul înainte, ca să mă asigur că sunt în

siguranţă.

— Şi când intrăm noi în scenă?

— Vă spun eu unde şi când. Veniţi după ce-mi iau banii şi-l luaţi pe Barry de la el. Simplu.

— Prea simplu, spuse Galen. Miroase a capcană.

— Sau a persoană cu conştiinţa încărcată care încearcă să facă un lucru bun, spuse Judd. Alegeţi voi.

— E o cursă, zise Elena.

— Vă sun la noapte, să vă spun ora şi locul. Barry va fi acolo. Sunt sigur că va spera să te vadă. Strigă: Barry, mama ta vrea să-ţi vorbească.

— Galen, e o cursă, nu-i aşa? Închise după ce vorbi cu Barry şi intră în bucătărie. Nenorocit viclean!

— Tot ce se poate. Puse şi el receptorul în furcă. Dar e şi o ocazie, exact cum a spus Judd. N-am nicio îndoială că Barry va fi acolo. E singura momeală care-ar prinde.

— Şi Chavez va veni şi el cu oamenii lui.

— Aproape sigur. E foarte riscant. Surâse. Dar asta nu te va împiedica să te duci acolo, nu?

Să nu profite chiar şi de cea mai mică

şansă de a-l lua pe Barry înapoi?

— La dracu’, în niciun caz!

— Atunci aşteptăm să ne spună Judd unde şi când.

Judd sună în aceeaşi seară, la 9:40.

— Mâine noapte. În poiana din vârful muntelui Blackjack. Ora unu.

— Dacă asta e capcana la care mă gândesc eu, atunci te voi vâna şi te voi rupe în bucăţi, spuse Galen.

— Crezi că nu ştiu asta? Trebuie să faci ce ai de făcut. Eu nu pot oferi garanţii când e vorba de ceva neprevăzut şi totul la livrarea asta este imprevizibil.

— Incluzând persoana ta.

— Incluzând persoana mea. Judd închise.

— A sunat a avertisment, spuse Elena.

— Cine dracu’ mai ştie? Galen se îndreptă spre biroul din camera de zi. Trebuie să ne uităm pe harta statului şi să găsim muntele Blackjack. Avem de făcut câteva cercetări până mâine noapte.

Elena îl urmă şi-l văzu scoţând harta şi căutând muntele Blackjack.

— E la aproximativ şaptezeci de kilometri la nord de oraş, cum ieşi de pe autostrada 76. Nu văd nicio localitate în

apropiere. Evident că Judd a vrut întâlnirea cât mai izolată, ca să nu deranjeze vecinii.

Elena încuviinţă din cap.

— Nu vom avea prea mult timp ca să ne familiarizăm cu zona.

— Avem destul timp. Oricum, nu cred că vreunul dintre noi are de gând să doarmă la noapte. Se duse spre uşă. Hai să pornim la drum.

— Galen.

— Ce-i?

— Vreau să lămurim ceva. E vorba despre fiul meu. Trebuie să ne implicăm amândoi. Nu vei încerca să mă laşi pe dinafară sau să mă protejezi.

Galen ezită.

— Îmi va fi greu să n-o fac.

— Dar o vei face, fiindcă mi-ai promis.

Galen făcu o grimasă.

— Şi mă voi ţine de promisiune. Mergem împreună şi rezolvăm treaba împreună. Bine?

Elena încuviinţă din cap şi îl urmă la uşă.

— Am vrut să înţelegi.

— Ţi-am spus odată că sunt plin vârf de înţelegere. De atunci, am început să regret

acest talent special al meu.

Se întoarseră de pe muntele Blackjack de-abia a doua zi la prânz. Amândoi erau transpiraţi, murdari şi aveau zgârieturi de la tufişuri.

— Fă un duş şi încearcă să tragi un pui de somn, spuse Galen. Eu trebuie să iau de la Hughes nişte arme şi ochelari cu raze infraroşii, cu vizibilitate pe timp de noapte.

— Şi tu ar trebui să dormi.

— Dorm eu. Făcu o pauză. O să trimitem câţiva dintre băieţii lui Hughes să-i elimine pe oamenii lui Chavez aflaţi lângă drum şi să stea pe poziţie, pentru cazul în care vor trebui să între în alertă. Numai că, dacă urcăm pe muntele acela ca o echipă SWAT, creşte riscul ca Barry să fie rănit. N-avem de unde să ştim cum reacţionează Chavez dacă se vede încolţit.

— Ştiu asta.

— Şi nu avem de unde să ştim nici câţi oameni de-ai lui vor păzi calea spre poiană. Va trebui să-i eliminăm unul câte unul, pe drumul spre el. Nu ne permitem să facem zgomot.

Elena încuviinţă din cap.

— Ne folosim de cuţite şi mâini.

— Exact.

Elena se îndreptă spre dormitorul ei şi auzi uşa închizându-se în spatele lui Galen. Câteva minute mai târziu, era deja sub duş, sub apa fierbinte care îndepărta murdăria, dar nu şi anxietatea care-o stăpânise toată noaptea. Isuse, cât era de speriată!

Umblaseră pe munte până ce locul îi devenise îndeajuns de familiar ca să fie sigură că nu se va lovi de primejdii necunoscute. Pericolul de care ştia era îndeajuns de mare.

Ieşi de la duş şi se şterse cu prosopul. Nu era nimic nou, mai făcuse asta înainte, îşi spunea ea. Trebuie doar să facă ce a fost învăţată toţi acei ani la rând. Va fi bine.

Dar viaţa lui Barry era în joc.

Frica o înjunghia şi trebui să stăpânească accesul de panică ce-i urmă. Nu trebuie să-i fie frică. Să se gândească la ceva ce-i va da putere.

Galen. Îi mai pieri puţin din frică. Da, de data asta, Galen va fi lângă ea. Împreună vor izbuti. Împreună îi vor putea salva fiul.

Ai grijă de băiatul nostru.

Era ultimul rând din scrisoarea lăsată de Dominic.

— Încerc, Dominic, şopti ea. Dar totul merge de-a-ndoaselea şi mi-e frică. Dacă eşti pe-aici pe undeva, mi-ar prinde bine ajutorul tău.

12:05 Noaptea

Muntele Blackjack

Unde o fi nenorocitul? Se întrebă Chavez impacientat, scrutând cu privirea copacii din jurul poienei.

— Chavez, presupun.

Chavez se răsuci şi-l văzu pe bărbatul care stătea în umbra unui stejar uriaş.

— Morgan?

— Da.

— M-ai lăsat să te aştept, spuse Chavez. Fă un pas în faţă ca să te văd.

— Mi-e teamă că nu pot să fac asta. Aş fi o ţintă prea uşoară. Nu că m-aş aştepta să mă tragi pe sfoară. În geantă se află banii?

— Da, vino să-i iei.

— Vino tu la mine.

— Unde e fiul meu?

— E aici, în spatele copacului. Doarme tun. I-am strecurat un sedativ în mâncare şi ar trebui să doarmă câteva ore.

Chavez înaintă încet, până ce ajunse

faţă-n faţă cu Morgan.

— Fără mişcări neprietenoase. Morgan ţinea o armă îndreptată către el. Am auzit că eşti foarte bun la lupta corp la corp. Pune geanta jos şi deschide-o.

Chavez desfăcu geanta.

— Sunt bancnote mari. Sunt cam mulţi bani ca să fie înghesuiţi într-o geantă.

— Nu mă deranjează. Lumină banii cu o lanternă şi apoi ridică din geantă câteva teancuri şi frunzări bancnotele, una câte una. Par să fie în ordine. Închise geanta şi lumină faţa lui Barry, care dormea în spatele copacului. Marfa ta.

Chavez privi la băiat.

— Elena unde este?

— Va veni în patruzeci de minute sau cam aşa ceva. Am vrut să-mi închei mai întâi afacerea şi să plec.

— Şi eu trebuie să te cred pe cuvânt că va veni?

— Ştie că băiatul e aici. Gândeşte-te doar prin câte a trecut deja ca să-l salveze din ghearele tale. Acum este disperată.

— Nu pleci nicăieri.

— Îmi pară rău că te contrazic. Nu-ţi face griji, ştiu că dacă te-aş lăsa cu ochii-n

soare, nu te-ai opri din vânat, până nu m-ai prinde. N-am nici cea mai mică îndoială că vei pune un contract pe capul meu, dar ştiu cum e cu contractele şi mă descurc eu. Începu să meargă cu spatele în pădure. Va veni.

— Chiar ai crezut că te las să pleci în viaţă de pe munte?

— Nici măcar să nu te gândeşti! O voi face oricum. În urma fostei mele ocupaţii am căpătat o măiestrie unică în evadare şi evaziune. Ştiu că tot muntele mişună de oamenii tăi. Am fost nevoit să elimin unul ca să-mi asigur calea de întoarcere. Sunt sigur că nu te superi. Oricum era neîndemânatic…

Dispăru.

— Gomez!

Bărbatul ieşi alergând dintre copacii aflaţi de cealaltă parte a poienii.

— N-am avut vizibilitate bună. Să mă duc după el?

— Da. Sau mai bine nu. Elena s-ar putea să ajungă. Nu vreau să se sperie şi să se întoarcă din drum din cauza echipei de căutare, îl prindem noi mai târziu. Dă-mi lanterna ta. Aprinse lanterna şi o îndreptă

spre băiat. Fără îndoială, era băiatul pe care-l văzuse în fotografie şi încă părea să doarmă adânc. Acum îmi am fiul şi curând voi avea şi femeia. Apoi adăugă: Dacă ajunge până aici, vreau să mi-o laşi mie. Nu te amesteca. Acum întoarce-te la locul tău.

— Eşti gata? Şopti Galen.

Elena încuviinţă din cap şi ajustă ochelarii cu raze infraroşii pentru vizibilitate pe timp de noapte.

— Am numărat cinci oameni. Ar putea fi mai mulţi.

— Probabil. S-ar putea să se fi pus deja în mişcare. Ia-o pe cărarea din stânga; eu o iau în dreapta. Ne întâlnim sus în poiană.

— Bine. Mai mult ca sigur că Chavez are un om sau doi între copacii din jurul poienii. Îi elimini tu?

— Şi tu ce vei face?

Elena nu răspunse.

— Îi elimini tu?

Galen înjură printre dinţi.

— La dracu’, da. Poţi să ai încredere în mine. Mă asigur eu că nu vor fi surprize. Eşti mulţumită?

Elena dădu din cap, ţintuind cu privirea vârful muntelui.

Bany.

— Elena, ne întâlnim acolo. Nu te duce fară mine. Mă auzi?

— Te-am auzit. Ai grijă. Se aplecă la pământ şi făcu un salt în stânga.

Eliberează calea, îi spusese tatăl ei. În tăcere, dar omoară-i. Eliberează calea.

Eliberează calea spre Barry.

Al doilea la pământ.

Galen rostogoli corpul între tufişuri şi apoi băgă cuţitul înapoi în teaca din piele de viţel.

Nu făcuse niciun zgomot. Nu se alertase nimeni.

Rămase locului o clipă ca să se orienteze şi să fixeze următoarea ţintă. Un altul se afla la o sută de metri mai sus pe cărare.

Continuă să se târască atent pe marginea potecii.

Îl prinse de la spate, îi răsuci şi-i rupse gâtul. Elena lăsă bărbatul să cadă şi merse înainte.

Nu te opri.

Mergi mai repede.

Sus pe cărare se aflau alţi oameni de-ai lui Chavez.

Însă în spatele lor era poiana.

În spatele lor era şi Barry.

Eliberează calea.

Elena fii cuprinsă de panică, văzând că nu era nimeni în poiană.

Nici Chavez, nici fiul ei.

— Chavez!

Niciun răspuns.

Scrută cu privirea copacii din jur.

— Chavez, ştiu că eşti acolo. Vino şi înfruntă-mă.

— Mă asiguram doar că nu eşti însoţită. Unde este Galen?

Elena străbătu cu privirea poiana, în locul de unde venise vocea. Renunţase la ochelarii cu raze infraroşii şi lumina lunii nu-i oferea o vizibilitate clară. Oare unde era?

— Sper din tot sufletul că face prăpăd printre oamenii tăi.

— Atunci, înseamnă că e deja mort. Sper că nu te ataşaseşi de el.

Nu-i lua în seamă cuvintele. Tot ce-şi dorea era să-i zdruncine nervii, să-i slăbească puterile.

— Unde este fiul meu?

— Aici. Vocea lui Chavez se îndepărta undeva spre stânga, remarcă ea. Înseamnă

că se mişcă.

Începu să se mişte şi ea.

— Unde?

— De ce ţi-aş spune? Nu mai e important. Statutul tău de mamă se apropie de sfârşit.

— Prostii.

— Am auzit eu că dragostea de mamă face din femei nişte idioate şi tu ai dovedit-o în noaptea asta. Mă îndoiam că vei pica în plasa întinsă de Morgan.

— Am picat şi mă ridic. Şi îmi iau şi fiul cu mine. Te-ai mişcat cinci metri spre stânga. Încerci să ajungi în spatele meu. Chiar vrei să mă ataci din spate? Ţi-e frică să mă priveşti în ochi?

— Nu fi ridicolă. Crezi că ţi-am înghiţit minciuna cum că doar te-ai prefăcut că te-am învins? Te-am învins atunci şi o voi face şi acum.

— În adâncul sufletului, ştii foarte bine că ţi-am spus adevărul. Cred că a fost o lovitură teribilă dată orgoliului tău. Ţi-e teamă că vei rata din nou dacă dai piept cu mine?

— Nu mă las ispitit să fac o prostie, Elena.

— Şi mai târziu îţi vei aminti de asta şi vei regreta? Oh, ştiu că probabil vroiai să mă vezi neajutorată şi incapabilă să mă apăr singură, dar asta nu face decât să demonstreze cât de incapabil eşti tu.

— Dar nu m-ai vrut incapabil când te-am pătruns între picioare, nu?

Nu-l lăsa să te zdruncine. Amintirile erau şi ele o armă.

— M-ai putut învinge doar legându-mă. Ce fel de victorie este asta?

Tăcere.

— Curvă ce eşti! Cuţite?

Elena răsuflă adânc, uşurată.

— Cuţite, mâini, picioare. Aruncă-ţi celelalte arme la vedere. Voi face la fel.

— În sfârşit, cuţitul. Nu că nu mi-au făcut plăcere luptele noastre mai puţin letale. Îţi aduci aminte când stăteai întinsă pe preş şi...

— Aruncă-ţi armele.

— Tu prima.

— Şi să risc să fiu împuşcată de unul dintre oamenii tăi aflaţi în pădure?

— N-ai ce face, trebuie să rişti. Poate că le-am spus să te lase pe mâna mea. Poate că nu. Văd că eşti foarte sigură că vreau să-mi

reabilitez imaginea. Dar eşti îndeajuns de sigură ca să-ţi arunci armele?

Elena sperase să-l aducă pe o poziţie mai slabă. Nu era sigură dacă îl va împuşca în momentul în care avea să între în raza ei de vizibilitate, dar era, fără îndoială, o posibilitate. Lupta corp la corp era întotdeauna riscantă şi ea trebuia să se gândească la Barry. Acum nu avea de ales. Dacă mai era un bărbat în spatele copacilor, trebuia să se bazeze pe faptul că Galen îl va omorî. Brusc, simţi că o cuprinse un val de încredere. Da, Galen va fi acolo. Putea să aibă încredere în el.

Îşi aruncă pistolul şi puşca în poiană.

— E rândul tău.

O va face?

Chavez ieşi dintre copaci la lumina lunii şi aruncă o puşcă şi o armă din cele manevrabile cu o singură mână.

— Hai, Elena. Tonul era unul batjocoritor. Arată-mi că m-ai învins cu ani în urmă.

Elena şi Chavez se mişcau în cerc, având cuţitele scoase.

Elena ţâşni înainte. Chavez să lăsă pe o parte şi se repezi cu cuţitul asupra ei şi o

creastă. Elena făcu repede un salt, înainte ca el să se mişte din nou.

— Primele picături de sânge, Elena, murmură el. Ar fi trebuit să te aştepţi la asta.

Elena se răsuci şi-i dădu un swing în burtă.

— M-am aşteptat.

Chavez icni de durere şi se lăsă pe vine.

Elena ştia că nu trebuia să se apropie de el. Îl văzuse de prea multe ori prefăcându-se că-l lasă puterile, pentru ca mai apoi să profite de momentul ei de neatenţie.

Chavez sări într-o parte şi reveni în picioare.

— Bună mişcare. Acum hai să vedem cum parezi. Făcu o serie de mişcări de karate cu iuţeala fulgerului şi Elena le pară cu greu. Doamne, cât de iute era Chavez! Prea iute. Atacurile îl aduseră îndeajuns de aproape de ea, aşa încât putu să-i dea un pumn în bărbie.

Întuneric.

Chavez se năpusti înainte cu cuţitul şi Elena simţi o durere arzătoare în braţ.

Se clătină şi făcu un pas înapoi.

Limpezeşte-ţi mintea.

Mai avea doar câteva secunde şi Chavez era deasupra ei.

Fă rost te timp.

Îl lovi cu piciorul în vintre.

Aproape că nu auzi icnetele lui, încercând să se lupte cu propria stare de leşin.

Chavez nu căzu la pământ, dar ea nu era în stare să se mai mişte.

La dracu', trebuia să continue. Acum. Ignoră starea de ameţeală. Nu va avea o ocazie mai bună.

Îl lovi în gât din lateral şi Chavez căzu la pământ. Elena făcu un pas înainte, cu gândul să îi imobilizeze capul cu piciorul, dar Chavez o apucă de gleznă.

Elena căzu în secunda următoare.

Se rostogoli şi îl încălecă, ţintuindu-i cu piciorul mâna în care se afla cuţitul şi ţinându-l pe-al ei deasupra beregatei lui.

— Foarte bine, şopti el. Dar nu poţi s-o faci, Elena. Nu vei fi niciodată în stare s-o faci.

— Ba fii sigur că da.

— Nu, nu poţi. Şi ştii de ce? Fiindcă i-am spus omului meu că, dacă mă vede la pământ, trebuie să-i taie beregata fiului tău.

— Minţi.

— Nu vezi sângele ţâşnind? Pot să… O scuipă în faţă.

Elena tresări instinctiv şi Chavez îşi eliberă braţul din strânsoare. Întinse cuţitul spre ea.

Fu cât pe-aci s-o nimerească, dar ea reuşi să scape, rostogolindu-se şi îndepărtându-se de el.

— Ai fost pe-aproape. Ai fi putut să mă ucizi atunci, dar acel instinct matern, avantajos pentru mine, a ieşit iar la suprafaţă. Se ridică în picioare şi înaintă spre ea. O lovi puternic cu piciorul peste încheietura mâinii şi Elenei îi căzu cuţitul la pământ. Ea îi prinse gleznele între picioare şi i le încrucişă, doborându-l din nou.

Chavez îşi reveni şi era deja deasupra ei, îndreptându-şi cuţitul către pieptul Elenei. Ea îşi ridică repede braţul ca să-i pareze lovitura.

Un glonţ îi străpunse pieptul lui Chavez.

Acesta împietri.

— Ce dra…

Elena se răsuci într-o parte, îl apucă de încheietura mâinii şi-i presă vena în acelaşi timp. Cuţitul căzu din mâna lui amorţită şi

ea se târî într-o parte şi-l luă.

Chavez o placă. Ea se răsuci sub greutatea corpului lui şi se năpusti la el cu cuţitul.

Chavez încremeni peste ea.

— Elena?

Îl dădu la o parte şi se ridică.

Sângele îi curgea şiroaie din rana din piept şi Chavez privea, nedându-şi crezare ochilor.

— Ţi-am zis că pot s-o fac. Iisuse, realiză că tremura. Unde este fiul meu?

Chavez mişcă din cap.

— La dracu' cu tine, spune-mi unde este fiul meu!

— E mort.

Panica puse stăpânire pe ea şi mâna îi ţâşni şi i se încleştă pe gâtul lui Chavez.

— Încetează să minţi. Unde este?

— Elena… Ochii i se închiseră şi se prăbuşi într-o parte.

Nu se putea ca Barry să fie mort. Chiar şi cu ultima suflare,

Chavez o minţise ca să o rănească.

— Sângerezi. Galen îngenunchease lângă ea. Unde eşti rănită? Oare oamenii mint când sunt pe moarte?

— Elena, unde eşti rănită?

— La naiba, nu sunt rănită. E o nimica toată. Sări în picioare. Mi-a spus că Barry este aici, dar e mort. Trebuie că minţea! Trebuie să-l găsesc. Nu se poate, trebuie că...

— Minţea. Judd ieşi dintre copaci. Barry este în spatele acelui stejar. I-am dat un sedativ, dar ar trebui să-şi revină peste puţin timp. Eu l-aş lua de pe muntele acesta înainte să se trezească. Sunt destule cadavre pe care n-ar trebui să le vadă.

— După acel copac? Elena alerga deja într-acolo.

Doamne, fa să fie adevărat. Fă să fie în siguranţă.

Era acolo. Dar nu se mişca deloc...

Se lăsă pe vine şi-l strânse la piept.

Respira. Dormea, aşa cum îi spusese Judd. Îl legănă înainte şi înapoi, într-un acces de bucurie.

Va fi bine. Dominic, mă auzi? Băiatul nostru e în siguranţă.

— Nu e rănit, nu? Îl întrebă Galen pe Judd.

— Bineînţeles că nu. S-ar putea să aibă o mică durere de cap când se trezeşte, dar mă

pricep foarte bine la sedative. N-ar trebui să aibă niciun efect secundar.

— Sper. Dacă nu-ţi taie Elena gâtul, o fac eu, să ştii.

— Şi amândoi sunteţi foarte talentaţi în sensul ăsta. După ce mi-am încheiat târgul cu Chavez, m-am urcat în plopul acela de lângă poiană şi v-am urmărit în acţiune.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Trebuia să ţin un ochi pe puşti ca să mă asigur că Chavez nu face vreo mişcare imprevizibilă şi m-am gândit că, între timp, aş putea participa şi la un spectacol. Ador să văd târâturile alea ducându-se pe lumea cealaltă.

Galen îşi fixă privirea pe faţa lui Judd.

— Şi să-i ajuţi pe câţiva în sensul ăsta? Am dat peste doi, de a căror moarte nu fusesem eu răspunzător. M-am gândit că poate Elena… dar ea nu trebuia să fie în apropierea acelei poteci.

— M-am plictisit puţin în timp ce aşteptam.

— Atunci de ce n-ai făcut ceva constructiv – ca de exemplu să-l omori pe Chavez?

— Asta era treaba Elenei. Avea nevoie s-o facă.

Galen începu să înjure.

— Noi privim lucrurile diferit. Tu eşti protector. Eu prefer să stau deoparte.

— La dracu', tot deoparte ai stat când l-ai răpit pe Barry?

— Aveam nevoie de bani, spuse Judd simplu. Mi-a părut rău că trebuia să mă folosesc de el, dar devenisem presat.

— Nu te-ai folosit numai de el, ci şi de mine. I-am adus pe Barry şi Elena la fermă şi am avut încredere în tine.

— Nu ţi-am spus niciodată că te poţi bizui pe mine. N-ai vrut să crezi că sunt capabil să fac lucruri la care tu nici n-ai visa. Dar ar trebui să ţii cont că băiatul nu va avea nicio amintire neplăcută din tot episodul ăsta. El a avut parte doar de o aventură pe care şi-o va aminti o bună bucată de vreme.

— Dar Elena a trecut prin chinurile iadului.

Judd încuviinţă din cap, sobru.

— Ştiam exact ce-i făceam când l-am luat pe Barry. Nu cer iertare. Ştiu că e imposibil.

— Poţi conta pe asta.

— Atunci o iau din loc. Am vrut doar să mă asigur că nu va fi nevoită să-l caute pe Bany. Se întoarse.

— La revedere, Galen. Noroc bun!

— Şi unde, mă rog, te duci?

— La Washington. Am de dat câteva mite ca să-mi descâlcesc situaţia.

— Eşti un idiot. Te vor prinde şi te vor lăsa fără o leţcaie.

— Ce-ţi pasă? Surâse şi înaintă încet spre copaci. Nu mai sunt problema ta.

N-ar trebui să-i pese. Nu-i va păsa. Judd depăşise orice limită. Ticălosul!

Când ajunse la marginea poieni, Judd se dezbrăcă de hanoracul negru şi-l aruncă la pământ.

— Spune-i Elenei să-şi ia pe ea jacheta mea. Ea e toată acoperită de sângele lui Chavez şi nu cred c-ar vrea să sperie puştiul.

Dispăru după copaci.

Galen îl urmări cu privirea, încărcat de furie, frustrare şi regrete.

Fir-ar să fie!

— Lasă-mă să-l iau eu. Galen se întinse şi-l luă pe Barry din braţele ei. Cum e?

— Doarme. Dar s-a mişcat acum o secundă.

— Bine. L-am sunat pe Hughes şi i-am spus să vină cu oamenii şi să ne asigure drumul spre poalele muntelui. Ar trebui să apară dintr-un moment într-altul.

Elena scrută poiana cu privirea.

— Unde este Judd?

— A plecat. Probabil că i-a fost teamă să dea piept cu mânia unei mame.

— Era şi cazul, spuse ea tăios. Poate că mă duc totuşi după nenorocit şi-l omor.

— Nu te-ar învinovăţi. Îi înmână jacheta pe care-o ţinuse pe braţ. Ţi-a lăsat asta. Ca să nu-l sperii pe Barry.

— Fac ce cred eu că... Se uită în jos, la hainele ei pătate de sânge. Rahat. Înşfacă jacheta şi o puse pe ea. Hai să plecăm de aici. Nu ştiu dacă glonţul tras de tine a alarmat vreun pădurar, sau vreun turist venit cu cortul, şi nici nu vreau să aflu.

— Nu eu am tras. Eram prea ocupat să mă debarasez de Gomez. A fost mai bun decât mă aşteptam.

— Judd?

— Mai mult ca sigur. Se cocoţase în copac de parcă ar fi fost un înger al morţii.

Elena privi înapoi la Chavez.

— A fost cât pe ce. Voiam să-i parez lovitura, dar poate că nu m-am mişcat îndeajuns de repede. El i-a distras atenţia lui Chavez.

— Dar nu l-a omorât. A spus că aveai nevoie s-o faci tu.

Atâtea morţi… Dominic, Luis, Forbes… Chavez îi otrăvise viaţa ani de zile şi îi pusese copilul în pericol. Da, avusese nevoie s-o facă ea. Dar nu suporta gândul că Judd văzuse prin ea.

— Nu am nevoie de favoruri din partea lui.

— Va trebui să o accepţi pe asta. De altfel, cred că e singurul motiv pentru care nu l-am sugrumat.

Elena dădu din cap.

— Îţi place Judd. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă mai ţii la el. Te-ai repezit să vii cu pretexte.

Galen avea o expresie tristă.

— Poate.

— Eu nu-l pot ierta. Mi-a luat copilul.

— Nu-ţi cere nimeni s-o faci. Îl strânse mai bine pe micuţ. Uite că vine Hughes în poiană. Hai să mergem. Barry dă semne de

trezire.

Barry se trezi în braţele Elenei, când mai aveau câţiva kilometri până la cabană.

— Mamă?

— Da, puiule. Eşti bine?

— Sunt somnoros. Căscă. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Băiatul privi la Galen.

— Bună, Galen. Am văzut atâtea lucruri… Atâtea lucruri minunate…

— Mă bucur, Barry.

— Unde este Judd?

— A trebuit să plece cu afaceri. Mi-a spus să îţi transmit la revedere din partea lui.

— Oh! Pe faţa copilului se putea citi dezamăgirea. Şi când se întoarce?

— Nu ştiu. Dar mergem şi noi într-o călătorie.

Elena se uită la el.

— Da?

— Este o surpriză chiar şi pentru mama ta. Galen îi aruncă Elenei o privire plină de înţeles. S-ar putea să se înrăutăţească vremea aici. Ar trebui să părăsim locul până se calmează lucrurile.

Elena aprobă dând din cap. Nu ştiau care vor fi repercusiunile uciderii lui Chavez şi a oamenilor săi. În lumea drogurilor, nu prea exista loialitate, dar ar fi fost înţelept din partea lor să fie prevăzători.

— Cred că ne-ar prinde bine tuturor să mergem pe o plajă şi ştiu eu un loc în Bahamas ce s-ar potrivi de minune, spuse Galen.

— Mie îmi place la cabană. Barry se încruntă. Şi m-am cam săturat de atâtea călătorii.

— Sunt sigură. Elena îl îmbrăţişă. Dar cabana nu este a noastră. Nu putem sta aici totdeauna.

— Vine şi Dominic cu noi?

Elena tăcu o clipă. Oare peste cât timp îi va putea spune că nu-l va mai avea niciodată alături pe Dominic al lui? Dar nu-i putea spune acum. Trebuia să-l ştie ferit de primejdii mai întâi.

— Nu, Dominic nu vine cu noi.

— De ce nu vine? Mi-a spus că, la un moment dat, mă va duce la ţărmul oceanului. Mi-a spus că s-a distrat foarte tare pe plaja din Miami.

— El are altceva de făcut acum. Elena

clipi şi-şi stăpâni lacrimile. Dar ar vrea ca tu să te simţi bine. Îi place să te vadă fericit.

Barry încuviinţă din cap.

— Poate că vine mai târziu. Mi-a spus mai demult că va fi întotdeauna cu noi.

Galen o strânse de mână pentru un moment, apoi îi dădu drumul şi sprijinul lui tăcut o alină.

— Este adevărat. El nu va pleca niciodată de lângă noi. Îşi drese vocea. O să-ţi placă plaja. Ştiai că poţi construi castele din nisip?

EPILOG

Nassau, Bahamas
Două luni mai târziu

Soarele o ardea pe spate şi Elena se răsuci şi se trase mai aproape de uriaşa umbrelă de plajă.

— O să te arzi. Galen se întinse pe cearşaful de lângă ea şi îi aruncă un prosop peste picioare. N-ar fi trebuit să ieşi la ora asta.

— Îmi place aerul fierbinte şi nu mă ard niciodată. Este unul din avantajele pielii

măslinii. Se întoarse pe o parte să-l privească. Unde e Barry? Ultima oară când l-am văzut, eraţi amândoi călare pe bietul catâr de pe plajă.

— Nu-i cazul să-i plângi de milă animalului acela blestemat. N-a vrut să mai meargă şi am fost nevoit să trag de el până la hotel. Arătă din cap către un grup de copii, aflaţi la câţiva metri mai încolo. Barry e acolo cu copiii managerului.

— Barry te-a văzut mai des ca mine în ultimile două luni. Unde ai fost?

— Pe ici, pe colo. M-am gândit că ai nevoie să stai pur şi simplu întinsă la soare şi să te las singură cu puştiul. Erai destul de stresată atunci când am părăsit Georgia.

Nu era o afirmaţie total nepotrivită. Fusese încordată la maximum şi adâncită în suferinţă, regrete şi o oboseală ce-i ajungea până la oase. Prima săptămână fusese aproape complet amorţită dar apoi, treptat, începuse să se vindece.

— *Stresată* nu este cuvântul potrivit.

— Arăţi mai bine acum. Privi spre ocean. L-am sunat pe Logan azi şi mi-a spus că ne putem întoarce în siguranţă în State. DEA nu se dă peste cap ca să investigheze

circumstanţele morţii lui Chavez sau ale oamenilor lui. Sunt mulţumiţi că au scăpat de ei. Manero spune că nu a auzit de vreun contract pus pe capul nostru de cartelul drogurilor. Sunt prea ocupaţi să împartă între ei teritoriul lui Chavez.

— Deci s-a terminat?

— Aşa se pare. Ne întoarcem în State şi îţi găsim un loc unde să te stabileşti cu acte în regulă. Asta vrei, nu?

— Asta vreau.

— Bine. Se ridică în picioare. Atunci mă ocup eu de tot. Probabil că vom putea pleca peste câteva zile.

Îl urmări cu privirea în timp ce se întorcea la hotel. Soarele strălucea în părul lui negru, tuns scurt, şi se mişca cu obişnuita-i energie. Era clar că se afla într-o misiune.

Plecase să facă ultimele aranjamente, pentru ca apoi să culeagă laurii în urma unei alte misiuni îndeplinite.

Nu va fi chiar aşa, Galen.

Trase adânc aer în piept şi se opri în faţa camerei lui.

Fă-o, nu mai sta.

Deschise uşa. Camera era în întuneric.

— Galen.

— Sunt afară, pe balcon. E vreo problemă?

— Oh, da. Traversă camera şi ieşi pe balcon lângă el. Una mare de tot.

— Barry?

— Nu. Nu trebuie să fie totul în legătură cu Barry.

— Mă puteai duce de nas liniştită.

— Fiindcă eşti orb. Îmi iubesc fiul, dar asta nu înseamnă că el trebuie să fie singurul din viaţa mea. Dacă n-ai fi fost atât de grijuliu, m-ai fi putut lua înapoi în patul tău acum o lună, cel puţin. În schimb, m-ai făcut să aştept. Făcu un pas spre el. M-ai făcut să mă simt nesigură şi nu-mi place.

Galen surâse.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să-ţi spun că te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine. Te las să te gândeşti la asta, dar mi se pare cinstit să-ţi spun că eu cred în căsătorie.

— Şi când ţi-ai dat seama că ai toată această afecţiune neţărmurită faţă de mine?

— Cred că înainte să-mi arunc armele, atunci când trebuia să mă lupt cu Chavez.

Galen o privi chiorâş.

— Poftim?

— Ştiam că s-ar putea să fie un lunetist în copaci, dar le-am aruncat totuşi, fiindcă am avut încredere că vei fi acolo, să mă ajuţi.

Galen îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Doamne, cred că asta e cea mai originală declaraţie pe care am auzit-o vreodată!

— Nu mai râde. Elena încercă să-şi calmeze vocea. Pentru mine a însemnat mult. Nu mi-e uşor să mă bizuiesc pe cineva, să am încredere. Tu mi-ai spus că nu eram singură, că nu trebuia să fiu singură. Ei bine, te cred pe cuvânt. Făcu o pauză. Aşa că hotărăşte-te.

— Şi dacă n-o fac?

— Atunci hotărăsc eu pentru tine. Se apropie de el şi-şi puse capul pe pieptul lui. Îi auzea bătăile inimii. Te voi urma în toată lumea până te saturi să mă vezi cu Barry în spatele tău. Şi nu te vei putea uita la o altă femeie, fiindcă le voi speria şi le voi goni eu pe toate.

— O să-mi eliberezi tu calea?

— Oriunde. Oricând.

— Atunci se pare că nu am de ales.

Având în vedere că sunt un bărbat atât de paşnic, n-aş suporta violenţa în preajma unei fiinţe inocente şi... Au! Mi-ai tras un picior.

— Ş i pot să fac mai urât de-atât dacă nu...

— Sst. Fără ameninţări. Ştii cât de greu mi-a fost să aştept să vii la mine? Îi prinse faţa în palme şi o privi adânc în ochi.

Elena inspiră adânc, tulburată de cele zărite în privirea lui.

— Atunci, înseamnă că ţi-a prins bine. Puţină agresivitate nu strică...

— Ba da, când eşti îngrijorat. În trecut, mi-ai ameninţat deopotrivă persoana şi virilitatea.

— Atunci a fost o situaţie aparte.

— Tot ce e între noi e aparte. Înţelegi de ce trebuia să fie perfect sau nimic?

— Şi cum e acum?

Îşi apropie faţa de a ei şi cu vocea şoptită rosti:

— Spune-mi tu...

Sfârşit

